Atunci când desfrânatul lord Blackstone se întoarce la Londra, doamnele din înalta societate îi aruncă priviri pline de subînţeles, iar prietenii îi trâmbiţează de zor aventurile amoroase.

Nimeni nu şi-ar putea închipui că poveştile sordide despre faptul că ar avea un harem şi despre faimosul tablou în care apare voluptoasa lui amanta nu sunt altceva decât o perdea de fum, în spatele căreia se ascund o promisiune de onoare şi o misiune secretă ce are ca scop anihilarea unui agent străin deosebit de periculos. O singură femeie rămâne imună Ia atracţia senzuală pe care o exercită lordul Blackstone.
Violet Hammersley, fiica unui bancher, crede că îşi poate controla pe deplin viaţa şi pasiunile.
Asta, până când fratele ei, care deţine un raport de importanţă vitală pentru guvernul britanic, este dat dispărut, iar guvernul hotărăşte ca Blackstone să facă parte din echipa care investighează cazul. Aşa că Violet, dacă vrea să îşi regăsească fratele, trebuie să acţioneze în strânsă legătură cu bărbatul care i-a frânt inima cândva, fără să cedeze puternicului impuls de a se îndrăgosti din nou de el...

Colecţia

Kate Moore este autoarea a 17 romane, nominalizate pentru premii prestigioase ale genului, cum ar fi Golden Heart, Book Buyers Best Award şi RITA al Asociaţiei Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

KATE MOORE

Cea *mai dorită* mireasă

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

EDITURA LITERA
Bucureşti, 2022

Kate Moore
The Blaekstone's Bride
Copyright © 2011
Toate drepturile rezervate
r<î»
\?C(Hur
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021319 63 90; 031425 16 19
e-mail: contact#litera.ro www.litera.ro
Cea mai dorită mireasă
Kate Moore
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carip

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MOORE, KATE
Cea mai dorită mireasă / Kate Moore trad. din limba engleză: Anca Mihăilescu. –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9164-4
I. Mihăilescu, Anca (trad.)
821.111

Pentru Loren, Kevin şi Allison, ca întotdeauna

„Dacă frumoasele perspective care îi delectaseră cu un an în urmă s-ar fi ivit din nou... totul ar fi mers către acelaşi sfârşit descumpănitor.”

Jane Austen, *Mândrie* şi *prejudecată*

Prolog

Canalul Mânecii. Februarie 2825

Lyle Massing, baronul Blackstone, pierdea la cărţi, o situaţie pe care n-o putea atribui decât urcării şi coborârii navei de sub el. HMS *Redemption*, un vas de o navigabilitate îndoielnică, fusese pus la treabă ca să-i aducă acasă pe Blackstone şi pe alţi câţiva supra-vieţuitori ai nefericitei aventuri greceşti.

Baronul încercă să se concentreze asupra cărţilor din mână şi să nu se gândească la casă. în momentul de faţă, n-avea nici una. Blackstone Court, reşedinţa strămoşească pe care o moştenise de la tatăl lui, fusese ipotecată ca să i se plătească răscumpărarea către Vasiladi, haiducul grec. Casa era acum închiriată unui bogat fabricant de porţelanuri. Mama şi surorile văduve ale lui Blackstone se mutaseră într-o casă modestă din Bath. Mama lui nu se plânsese, dar Elena, una dintre surori, îi povestise într-o scrisoare despre mutaTea lor, subliniind de două ori cuvintele „nouă metri”, distanţa dintre cele două saloane ale noii lor locuinţe din Bath. Gândindu-se că mama lui trăia în condiţii atât de vitrege, după imensitatea unei reşedinţe precum Blackstone Court, el deveni nesăbuit la joc şi pe masă apăru o grămadă alcătuită din cărţile lui.

Traversând canalul spre Dover, *Redemption* se clătina şi se zgâl- ţâia din încheieturi, făcând lumina galbenă să joace în cabina plină de fum. Blackstone privi clipind la cărţile necâştigâtoare pe care le avea în mână. Adversarul său, Samuel Goldsworthy, îi zâmbi. Era un bărbat uriaş, cu părul şi cu barba roşcate şi dese. Goldsworthy purta o vestă de mătase verde, care strălucea în lumina pâlpâitoare. Individul părea incapabil să aibă un acces de proastă dispoziţie sau să piardă la cărţi. El fusese cel care propusese o mică partidă inofensivă. Jocul de cărţi interminabil şi marea învolburată îi învinseseră deja de câteva ore pe ceilalţi doi pasageri. Doar Goldsworthy şi Blackstone mai rămâseseră la masă.

Uriaşul nu-şi putu ascunde satisfacţia pe care i-o provoca acea situaţie.

- Fiule, cărţile pe care le ţii în mână n-au nici o valoare. Lasă-mă să-ţi ofer o cale de scăpare!

Blackstone simţi un tulburător impuls care-l sfătuia să fie precaut, ca şi cum partenerul lui de joc i-ar fi putut vedea cărţile din mână. Făcu o glumă:

-A venit momentul să-mi propui să mă căsătoresc cu fiică-ta, pe care nici n-o cunosc?

Dacă Goldsworthy ar fi avut o fiică, poate că Blackstone chiar ar fi luat-o de nevastă, dată fiind puţinătatea mijloacelor lui de a-şi recupera domeniul.

Goldsworthy dădu drumul unui hohot puternic de râs. Blackstone glumise atunci când sugerase o căsătorie, dar, ca şi cum ar fi protestat la simpla idee a unui mariaj, memoria lui nepăsă- toare îi arătă, într-o străfulgerare, o pereche de ochi negri, râzători, şi una de

sâni albi, catifelaţi. Însă el îşi alungă acea imagine din minte. Ocazia trecuse de multă vreme. Fără îndoială că Violet Hammersley se căsătorise în timp ce el se afla în mâinile banditilor.

- Nu te gândi la ceva atât de banal, băiete! Tot ce îţi cer e să te angajezi la mine pentru un an şi o zi.

Blackstone remarcă formularea ca dintr-un basm. Un an şi o zi era şi perioada în care fusese prizonier. Da, un an şi o zi, timp în care Byron murise, iar luptătorii greci pentru libertate, care încercaseră să-şi scape ţara de turci, începuseră să se certe între ei, în stare sâ-şi taie gâtul unul altuia

.Blackstone se uită din nou la Goldsworthy, care părea destul de banal, în ciuda faptului că era mare cât un stejar şi că tocmai îi făcuse o ofertă absurdă de angajare. Era mai înalt decât el cu zece centimetri sau chiar mai mult, şi mai lat decât oricare dintre paturile de pe navă. Blackstone îi estima vârsta undeva între patruzeci şi cincizeci de ani. Arăta ca un copac mare, frunzos, cu haina lui ruginie, cu pantalonii maronii şi cu vestonul verde. Cu toate *că* instinctele i-o luaseră razna atunci când uriaşul avusese acea ciudată întorsături de frază, Blackstone credea că, cel mai probabil, individul nu era un vrăjitor desprins dintr-un basm, ci un negustor londonez obişnuit. Probabil că avea un depozit pe Tamisa, plin cu muselină sau cu saci în care se aflau boabe de cafea.

Dar Blackstone tocmai îşi petrecuse un an alături de nişte banditi, iar asta îl învăţase să nu se ia după aparenţe. Nu se putea feri de bănuiala că Goldsworthy nu era ceea ce părea a fi. Sosirea lui şi a navei *Redemption* în portul Koron în momentul deosebit de delicat al negocierilor pe care el, Blackstone, le purta cu haiducul, chiar pe când banii erau pe cale să-şi schimbe stăpânul, fusese mai mult decât întâmplătoare, însemnând dea dreptul un miracol. în acel moment, Blackstone îşi dăduse seama că nu exista nici un motiv pentru ca Vasiladi să-şi elibereze ostaticii. Baronul îşi ipotecase averea ca să răscumpere libertatea fratelui său vitreg mai mic şi pe cea a unui număr de fete şi de băieţi pe care îi luase în robie armata haiducului. întreaga misiune a lui Blackstone în Grecia atârnase în balanţă.

Se străduí din nou să determine adevărata natură a lui Goldsworthy.

- Probabil că eşti curăţător de haznale sau măcelar.
- Nimic atât de mirositor sau atât de banal, te asigur, băiete, îndeletnicirea mea e una mult mai potrivită cu talentele tale.
- Nu ne-am întâlnit la Londra, nu-i aşa?
- Absolut deloc.

- De ce ai vrea mă angajezi? Pe baza micului nostru joc, nu se poate să-ţi fi făcut o părere prea bună despre talentele mele.
- Eşti un tip fermecător...

Blackstone îi aruncă lui Goldsworthy o privire sceptică.

- Pe tine nu te-am prea fermecat.
- Cu toate astea, printre ai tăi, printre cei din lumea bună, te mişti cu graţie şi uşurinţă, ştii să porţi o haină bine croită, dai bine pe ringul de dans şi poate că în afara lui eşti în stare să conduci o trăsură şi să călăreşti la perfecţie.
- Deci ai au2it de mine! Iar cele pe care le-ai aflat nu prea au cum să mă recomande vreunui angajator.

Cu excepţia mea. O să fii invitat peste tot şi vreau să participi la cât mai multe evenimente din sezonul ăsta monden

.Blackstone se gândi că poate până la urmă chiar exista o fiică urâtă, una foarte urâtă! O fiică atât de banală şi de ciudată încât Goldsworthy trebuia să convingă un bărbat cu reputaţia lui scandaloasă, a lui Blackstone, s-o însoţească la baluri şi la plimbări.

- Şi pentru ce să mă las pradă nesfârşitei agitaţii din societate?

- Pentru că, în schimb, o să-ţi plătesc toate datoriile, inclusiv ipoteca pusă pe Blackstone Court.

în captivitate, baronul învăţase să nu-şi trădeze în nici un fel emoţiile, dar îi fu greu să n-o facă, pentru că se simţea năpădit de un val de căldură jenantă. Pe masă zăcea mormanul de mărunţiş pe care el şi nenorocoşii lui tovarăşi de drum se bizuiseră ca să câştige la joc fondurile lui Goldsworthy. Blackstone aruncă o privire la bani şi la cărţile din mâna lui, care nu puteau să-l facă decât să piardă. Norocul îi stătuse împotrivă toată noaptea, iar acum străinul care reuşise să-i păcălească pe toţi îi oferea lucrul de care avea cea mai mare nevoie.

- Poftim? întrebă el, privindu-l ţintă pe omul care părea să ştie mai multe despre afacerile lui decât oricine altcineva, cu excepţia avocatului său.

- Însoţeşte-mi la clubul meu *şi* o să-ţi explic.

-Clubul tău?

Tipul acela din topor nu i se părea lui Blackstone genul care să aparţină unui club. Goldsworthy putea fi englez până în măduva oaselor, dar nu era un gentleman.

- Clubul Pantheon din strada Albemarle. Am o trăsură care aşteaptă în port şi care o să ne ducă direct acolo.

Nu la Bath şi la reproşurile mamei lui, ci la Londra şi la o şansă de a-şi reface averea! Goldsworthy ştia cu siguranţă cum să-l tenteze, dar Blackstone trebuia să afle ce ascundea acel om în spatele aparentei lui generozităţi.

-Cine eşti tu?

Goldsworthy se încruntă.

- Nu se poate să fi uitat deja!

- Nu e vorba de numele tău. Cine eşti tu cu adevărat? Şi care e slujba misterioasă pe care mi-o oferi?

-G firesc să întrebi. Serviciu faţă de rege şi de ţară, iată ce e! explică Goldsworthy, care îşi păstră expresia de bună dispoziţie. De fapt, e spionaj.

- Spionaj? Pe cine aş putea spiona în saloanele londoneze?
Pentru prima dată, expresia lui Goldsworthy deveni sumbră, iar
el clătină din capu-i mare, ca de leu.
- Lumea de azi e foarte haină, băiete. Zi după zi, duşmanii Angliei se dau drept prieteni şi se mişcă printre noi, la toate nivelurile. Iar secretele au un fel anume de a cădea în mâinile lor. E treaba noastră să împiedicăm asta.
Blackstone se uită la Goldsworthy şi clipi, de parcă, în cabina întunecată şi plină de fum, ochii nu-i funcţionau aşa cum trebuia. I se cerea să devină spion în slujba Angliei. Perspectivele i se schimbaseră pe măsură ce *Redemption* înainta scârţâind şi săltându-se. Putea să se întoarcă la mama şi la surorile lui şi să le suporte angoasele. Sau putea să acţioneze ca să-şi recupereze averea pierdută.
Nava se opri pentru scurtă vreme pe vârful unui val. Apoi oceanul cel înşelător se mişcă, ei căzură într-un abis care făcea să li se strângă stomacurile, iar lumea păru să fi dispărut. Cu un gest calm, Goldsworthy îşi apucă strâns cana cu bere. Blackstone înşfăcă lampa. Restul obiectelor din cabină se loviră de tavanul scund. În acel moment de cădere liberă, fără nimic de care să se agaţe, fără nimic de pierdut care să nu fi fost deja pierdut, Blackstone revăzu sclipirea acelor ochi negri şi râzători şi, în ciuda raţiunii, îşi dori să-i mai vadă o dată, ceea ce era de-a dreptul o nebunie.
Lunga cădere luă sfârşit în clipa în care *Redemption* se izbi de un alt val, tremură din toate încheieturile şi se hotărî să nu se transforme într-o epavă.
- O s-o fac.

Bun băiat! Un an şi o zi, iar apoi o să fii liber şi scăpat de necazuri.CapitofuCl

„Cu toţii declarau că era tânărul cel mai ticălos din lume; şi cu toţii începură să descopere că fuseseră întotdeauna neîncrezători în aparenţa lui de om cumsecade.”

Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

Londra. Trei săptămâni mai târziu

Blackstone deschise un ochi ca să arunce o privire la bolta savanului de deasupra lui, albă precum glazura unui tort de mireasă şi îndepărtată ca luna. Suprafaţa capitonată de sub el nu se clătină şi nici nu tremură sub greutatea lui. Îşi aminti. Clubul lui Goldsworthy. Strada Albemarle. Londra.

Nu se afla într-o peşteră. De săptămâni întregi nu mai fusese martor la vreo decapitare şi nici nu mai văzuse vreun sclav de treisprezece ani dat drept recompensă unui individ brutal. Uneori, pe când se trezea, îi lua ceva timp să respingă imaginile pe care mintea lui somnoroasă continua să le producă.

- Wilde, deschide draperia şi eşti un om mort!

Vocea ameninţătoare venea de pe o altă canapea din vastul salon în care se lua cafeaua. Toate astea se întâmplau la clubul lui Goldsworthy, unde Blackstone şi colegii săi spioni sfârşiseră cu o seară înainte.

Ploua. Acea ploaie tipic englezească, rece şi capricioasă, lovea undeva într-un geam şi răpâia în jos pe un burlan. Prospeţimea ei ii amintea încă o dată lui Blackstone că era acasă.

- Bună dimineaţa, Lord Hazelwood! Cafea? rosti vocea acum familiară, tânără şi nejustificat de veselă, cu o notă de East End londonez în vocalele tărăgănate.

Cafeaua suna precum „cafia” în urechile lui Blackstone, dar mirosul îl făcu să-şi ridice capul.

Un geamăt răzbătu de pe o a treia canapea, dar clinchetul vioi al porţelanurilor continuă, iar mirosul de cafea se intensifică.

- Lord Blackstone? întrebă acea voce de bărbat tânăr, care acum se auzea chiar lângă el.

Blackstone se ridică în capul oaselor, iar apoi îşi lăsă picioarele pe podea. Nate Wilde, protejatul lui Goldsworthy, era atât un fel de majordom la club, cât şi cel care asigura accesul la Goldsworthy însuşi. Tânărul, care purta o elegantă haină de culoare albastru cernealã şi o pereche de pantaloni bufanţi, ii întinse lui Blackstone o ceaşcă aburindă de cafea, iar acesta o luă. Era imposibil să se abţină – chestia aceea mirosea atât de bine!

îl privi pe Wilde, ocupat acum să-i convingă să se trezească pe ceilalţi doi ocupanţi ai camerei. Timp de câteva minute fu linişte, în timp ce cafeaua începea să facă din lume un loc mai bun, în care un om putea vorbi civilizat cu semenii lui.

Blackstone bău, bucurându-se că în salon se instaurase o relativă linişte. în acel moment, era singura încăpere complet mobilată a clubului. Restul localului era în curs de renovare, lucru despre care Goldsworthy nu suflase nici măcar un cuvinţel în discursul lui de recrutare. Clădirea era înconjurată de schele, iar în fiecare zi o armată de tâmplari, tencuitori şi zidari apărea devreme şi se apuca să bată şi să ridice mult praf. Perdele de pânză ascundeau coridoarele şi scările.

Cu toate acestea, salonul în care se lua cafeaua era un spaţiu liniştit, cu totul masculin, lipsit de orice pretenţii sau ornamente, cu lambriuri întunecate, cu fotolii de piele confortabile, cu un covor gros, decorat cu spirale roşii, albastre şi aurii, cu biblioteci ticsite de cărţi şi cu o masă aşternută cu o faţă albă, scrobită.

Colegii de spionaj ai lui Blackstone erau căpitanul Clare, un erou de la Waterloo îmbrăcat în uniformă stacojie, şi vicontele Hazelwood, moştenitorul dezmoştenit al contelui de Vange. Hazelwood, al cărui păr stătea vâlvoi, purta o haină de seară neagră şi zdrenţuită, peste pantaloni de satin alb, care poate că fuseseră cândva imaculaţi, dar care acum erau plini de pete ce l-ar fi făcut pe valetul unui gentleman să plângă sau să leşine.

Deşi Blackstone şi colegii lui spioni îşi făcuseră puţine confidenţe despre circumstanţele care îi aduseseră în slujba lui Goldsworthy, Blackstone pusese cap la cap tot ce putuse să afle despre ceilalţi doi.

Fiecare dintre ei semnase un contract cu Goldsworthy, despre care Clare susţinea că era legal, iar Hazelwood declara că era strict ca un fund de vicar. Fiecăruia îi

fusese alocat ca teritoriu un anumit nivel al societăţii londoneze. Clare bântuia tavernele sordide pe care le frecventau soldaţii, marinarii şi cei cu opinii politice radicale. Hazelwood se mişca între bordeluri şi tripouri. Lui Blackstone îi fusese repartizat elegantul cartier West End.
Prima misiune a acestuia din urmă era Lady Ravenhurst, al cărei soţ cu ambiţii politice ducea adesea documente ale Ministerului Afacerilor Externe de la şi către biblioteca lui de acasă. Bârfele susţineau că Lady Ravenhurst căuta să-şi aline singurătatea în braţele unui conte rus, ale cărui planuri vizau mai degrabă documentele secrete decât pe respectiva doamnă. Goldsworthy îl însărcinase pe Blackstone să se facă suficient de agreabil ca să-l scoată pe rus din graţiile doamnei.
După ce cafeaua începu să-şi facă efectul, căpitanul i se adresă lui Wilde:
-Unde ai învăţat să faci o cafea atât de bună?
Hazelwood răspunse în locul băiatului:
- E turc şi a fost sclav al sultanului, la Istanbul.
Zâmbetul lui Wilde dezveli o dantură strălucitoare.
- M-am născut şi am crescut la Londra, domnilor. Am învăţat să fac cafea de la un vechi soldat pe nume Harding. Probabil că o să-l întâlniţi cu prilejul unuia dintre cazurile dumneavoastră.
- Nu te-ar fi putut învăţa meseria de hamal?
Wilde ridică din umeri, iar zâmbetul îi pieri de pe faţă.
- În nici un caz hamalul dumneavoastră, Lord Hazelwood!
Clare îşi ridică paharul în semn de toast.
- Sobrietate, solvabilitate şi celibat. Iată deviza acestui loc!
Clare era un tip roşcat, zvelt, cu o privire în care se citea prevederea. Lui Blackstone nu-i era greu să şi-l imagineze conducându-şi oamenii prin haosul şi fumul unui câmp de luptă.
- Locul ăsta o să te facă să fii în formă precum un campion la box, căpitane!
-Ba o să ne facă pe toţi să devenim mai plictisitori decât muşchiul de pe copaci! ripostă Hazelwood privind morocănos în ceaşca lui de cafea.
Wilde râse, aparent imun la nemulţumirile celor trei.

- Nu pentru mult timp, pun pariu, spuse el, iar apoi bătu în vasul de argint strălucitor de pe masă. Recipientul ăsta e plin cu cafea caldă. Ziarele sunt aici. Sunaţi de îndată ce vi se face foame!

După ce plecă, în cameră se aşternu tăcerea pentru o bucată de vreme. Apoi Hazelwood se întoarse spre Blackstone.

- Ia spune, cum te înţelegi cu Lady Ravenhurst?
- Destul de bine.

Acea doamnă îi trimisese o invitaţie prin care îi cerea să se numere printre oaspeţii ei la o serată muzicală, precizând, fără ocolişuri, că soţul ei n-avea să fie prezent. Aşa că Blackstone îşi petrecuse seara precedentă stând umăr la umăr cu crema înaltei so-cietăţi londoneze, într-un şir de scaune aurite, suportând căldura lumânărilor şi a trupurilor apropiate, iar evantaiul unei doamne ii trecea din când în când peste coapsă, datorită mişcării braţului ei. Contele rus fusese pur şi simplu absent, aşa că Blackstone avea veşti bune de dat lui Goldsworthy.

- Şi tu? îl întrebă el pe Hazelwood.

Acesta urmărea un grup de tineri mondeni, dintre care unul avea un frate mai mare în guvern.

-Am trăit două săptămâni de purgatoriu şi n-am aflat nimic! exclamă Hazelwood ridicându-se şi clătinându-se pe picioare, pentru ca apoi să-şi umple din nou ceaşca şi să-şi pună un ziar sub braţ. Cum poţi să gândeşti când droaia asta de tâmplari bocăne peste tot şi nici măcar nu poţi să obţii vreo picătură de alcool de la caraghiosul ăsta impenetrabil precum un manechin de croitorie, care pretinde că e la dispoziţia noastră?

Blackstone izbucni în râs. Wilde avea obiceiul să le dea cu promptitudine tot ceea ce le trebuia, refuzându-le tot ceea ce-şi doreau. Aveau un valet, Twickler, iar dacă le trebuiau fonduri sau o trăsură, Wilde făcea pe dată toate aranjamentele. Pe Bond Street, după colţ faţă de club, dar conectată cu acesta graţie unor grădini din spate, se afla o farmacie care le furniza bărbaţilor la modă toate accesoriile de care aceştia aveau nevoie. Kirby, artistul care îmbrăca echipa de spioni a lui Goldsworthy, se încruntase la vederea palorii şi a subţirimii lui Blackstone. Dar, spre cinstea lui, transformase un om care mâncase raţii de subzistenţă timp de un an intreg într-un adevărat prototip al

nobilului bogat şi îmbrăcat după ultima modă. Nimeni n-ar fi ghicit că Blackstone încă mai resimţea efectele captivităţii pe care o îndurase.
În acea dimineaţă, privirea lui Clare părea să se ascută pe măsură ce cafeaua îşi făcea efectul.
-Blackstone, ce s-a întâmplat cu acel portret al amantei tale, dansatoarea spaniolă, cea care te-a făcut eroul unui scandal celebru?
Hazelwood ridică din sprâncene.
-Ce-i asta?! Blackstone, banditule! N-ai pomenit niciodată de vreun scandal. Cred că asta arată limpede motivul pentru care ai aterizat aici. Familia ta te-a renegat?
- Titlul a fost al meu.
- Of, titlul şi poveştile deocheate! Tipografiile care scot ziare trebuie să se fi bucurat de nebunia ta. Geniul lui Goldsworthy începe să se dezvăluie.
Hazelwood îşi puse ceaşca pe podea şi se instală din nou pe canapea, deschizând ziarul şi punându-şi-l pe faţă. Blackstone se întoarse spre Clare, care se aplecă înainte, ţinându-şi ceaşca de cafea cu amândouă mâinile.
- Hazelwood are o teorie cu privire la motivul pentru care Goldsworthy ne-a ales ca să ducem la îndeplinire astfel de treburi, iar situaţia ta pare să confirme atare teorie. Hazelwood crede că Goldsworthy ne-a ales pentru proasta noastră reputaţie.
- Credeam că spionii sunt oameni discreţi.
- Hazelwood crede, şi-i înţeleg punctul de vedere, că, odată ce reputaţia unui om e stabilită în mintea societăţii, nimeni n-o să-l mai suspecteze că ar fi altceva decât ceea ce spune reputaţia lui că este.
- Deci tu eşti un erou, Hazelwood e un pierde-vară...
- Iar tu eşti un libertin.
Blackstone trebui să recunoască adevărul raţionamentului pe care îl făcuse Goldsworthy. Oamenii aveau tendinţa de a vedea ceea ce se aşteptau să vadă.Deja petrecuse două săptămâni la Londra şi descoperise că tabloul scandalos care, pe când el avea doar douăzeci şi patru de ani, îl făcuse celebru în calitate de afemeiat, fixase pentru totdeauna în conştiinţa publică imaginea caracterului său. În clipa în care, plin de uimire, privise acea pictură pentru prima oară, nu-şi închipuise că tabloul avea să ajungă să-l

defineasc*ă pe ei*. Şi nici nu înţelesese cât de imposibil era să te debarasezi de un scandal. La vârsta de douăzeci şi patru de ani, fusese liber să aibă propria perspectivă asupra puterii şi a privilegiilor. Crezuse că el singur îşi stabilea locul în lume. Şi mai crezuse că nici un pictor, un simplu pictor în ulei, care lucra într-un atelier împuţit, nu putea să-i facă rău unui pair al regatului. Se înşelase.
în momentul în care refuzase să plătească pentru tablou, pictorul Royce îl făcuse public, iar scandalul îl lovise pe Blackstone în plin. Ziarele de scandal publicau în mod repetat noi şi noi porecle pentru măreţul lui mădular. Femei pe care nu le cunoştea îi trimiteau cărţile lor de vizită. Era invitat la baluri mascate şi la petrecerile lumii interlope, iar întreaga societate se aştepta ca el să fie de faţă oriunde se dezlănţuia desfrâul. La vremea aceea, cu greu putea să protesteze şi să afirme public că nu era un ticălos. Aşa că îşi făcuse o promisiune. în timp ce străinii desfrânaţi se înghesuiau să-l cunoască, logodnica şi familia lui rupseseră orice legătură cu el.
Wilde se întoarse în încăpere aducând cu el un coş acoperit.
Afară începu bocăneala de zi cu zi.
- Unde e Goldsworthy? întrebă Blackstone, care voia să-şi facă raportul zilnic.
- Niciodată nu-i acolo unde ai nevoie de el, răspunse Hazelwood făcând ziarul să foşnească peste faţa lui ascunsă. E un tip al naibii de alunecos! Vine şi pleacă precum o fantomă.
- Domnul Goldsworthy mai pescuieşte din când în când, explică Wilde în timp ce punea jos coşul cu cornuleţe proaspete. De fapt, vă aşteaptă în dimineaţa asta, Lord Blackstone.
- E timpul să-ţi aduci obolul, Blackstone, bombăni Hazelwood de sub ziarul lui.
Wilde aruncă o privire spre silueta culcată a lui Hazelwood.
-Vine şi rândul dumneavoastră, Lord Hazelwood!

CapitoCuC2

„...e, într-adevăr, o fată foarte drăguţă – şi doresc din toată
inima să se căpătuiască bine, dar, cu asemenea părinţi şi cu rude

atât de modeste, mă tem că nu prea are şanse”
Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

Violet Hammersley înţelegea mai bine decât majoritatea celorlalţi că momentul din zi la care londonezii se refereau ca fiind „dimineaţa” nu era determinat de ceasuri sau de rotaţia planetei, ci de poziţia fiecăruia în viaţă. Cea mai umilă servitoare se trezea la ora patru ca să aprindă focul şi să încălzească apa. Stăpâna ei se putea trezi abia la zece. La ora unu după-amiază, vizita de dimineaţă a lui Violet la Excelenţa Sa, ducesa de Huntingdon, Penelope Frayne, se încheie.

- Violet, dragă, trebuie să fii atât de încântată! Balul tău o să fie un succes notabil!

Penelope o strânse pe Violet într-o îmbrăţişare moale şi parfumată, în timp ce majordomul ei o aştepta pe musafiră ca s-o escorteze până la uşa marii case de pe Park Lane.

-Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul tău, Penelope. Mulţumesc!

- Nu-ţi face griji! Trebuie să ai o sută de detalii în minte. Urmează să primeşti un oaspete de spiţă regală, oare cum o să te descurci?

- Din fericire, prinţul Moldovei e oaspetele fratelui meu. Hotelul Milvert va suporta greul oricăror pretenţii regale. Dar nu crezi, oare, că am exagerat scopul caritabil al balului nostru?

Violet îşi dăduse seama că toate privirile se îndreptaseră spre Penelope atunci când celelalte femei prezente înţeleseseră

că li se cerea să
sprijine o cauză

- .Deloc. Prietenele mele sunt încântate să patroneze o astfel de iniţiativă lăudabilă. Ce ar putea fi mai potrivit decât să le sprijinim pe surorile noastre oprimate, care ne fac chiar stofa rochiilor?
Ducesa îşi ridică fustele de mătase groasă de Napoli, de culoarea muşchiului, şi le lăsă să cadă cu un foşnet stins, plăcut la auz. îşi agăţă braţul de cel al lui Violet şi-şi concedie majordomul cu un semn din cap.
- O conduc eu pe domnişoara Hammersley afară, Coyle.
„Iniţiativă lăudabilă." Capul lui Violet vuia din pricina tuturor
detaliilor legate de proiectatul bal, dar cuvintele lui Penelope reduseseră sclipitoarea sală de bal din imaginaţia ei, la o şedinţă sobră a Societăţii pentru Ajutorarea Văduvelor Nevoiaşe. Poate că mersese prea departe, transformându-se într-un prototip al bunelor maniere feminine.
Nu că Violet ar fi visat la baluri pe când era fată. Ceea ce visase era să aibă un birou la banca tatălui ei. în lunile de după moartea mamei, tatăl ei nu ştiuse ce să facă în privinţa fiicei lui celei serioase, cu ochii mari şi dulci. El însuşi deprimat, având şi fiul plecat la şcoală, nu voise s-o lase acasă pe Violet în toate zilele lucrătoare. Aşa că, sfătuind-o să fie liniştită şi cuminte, o luase la banca lui şi-i permisese să stea pe un fotoliu mare de piele din biroul său.
Lui Violet îi plăcuse la bancă. Pe atunci nu ştia nimic despre Atena şi despre templele ei ruinate de curgerea timpului, care inspiraseră liniile arhitectonice ale sediului băncii. Dar îi plăceau coloanele măreţe şi aerul impunător, iar banca nu era niciodată pustie. Avea chiar şi un sunet deosebit care se auzea înăuntrul ei. Violet credea că era sunetul energiei înseşi, un amestec de foşnet de hârtii şi de zgomot de paşi, de peniţe care zgâriau, de voci joase şi hotărâte şi de vuietul estompat al traficului Londrei.
Din acel moment, Violet îşi dorise un birou al ei, aşa cum avea Papa. Se părea că trebuia ca şi ea să devină bancher, fiindcă era fiica lui Papa şi fiindcă, atunci când partenerii lui se opreau ca s-o salute, o puneau la încercare propunându-i să adune diverse numere, iar ea dădea întotdeauna răspunsuri corecte.
Mult mai târziu, pe când avea treisprezece ani şi se maturizase în chip hotărâtor, de nerecunoscut,

dobândind încă de pe atunci şinele ei de persoană adultă, Papa fusese surprins să audă că fiica lui voia să devină bancher. îi spusese că fetele nu se făceau bancheri, iar când ea voise să ştie ce se făceau, el ridicase din umeri şi-i spusese că se aştepta ca ea să fie interesată de lucruri specifice fetelor, nu de bănci.
La început, Violet fusese nedumerită să audă de acea împărţire în lume a lucrurilor după criteriul că le erau specifice fie bărbaţilor, fie femeilor. Îi amintea de modul derutant în care francezii îşi împărţeau substantivele în masculine şi feminine. îşi întrebase tatăl ce principiu se folosea ca să se stabilească ce lucru aparţinea fiecărui sex.
Tatăl ei ridicase iarăşi din umeri. El credea că o persoană pur şi simplu ştia instinctiv astfel de lucruri. Aşa că Violet făcuse o listă cu lucrurile care o interesau şi i-o arătase fratelui ei, Frank. El îi comunicase, plin de veselie, că nimic din lista ei nu era un lucru specific fetelor – nici băncile, nici banii, nici legea, nici justiţia, nici arhitectura, nici motoarele cu aburi. Apoi Frank mâzgălise o listă alternativă lângă cea a ei – bonete, rochii, mănuşi, pantofi, organizaţii de caritate, cărţi şi baluri.
-Astea sunt lucruri specifice fetelor. Violet.
Acele amintiri o făcură pe Violet să pufnească în râs. îi luase mult timp să ajungă la acel ultim punct de pe lista lui Frank. Dar acum, când o făcuse, nu mai avea timp să se gândească la îndoielile legate de cursul vieţii ei. Avea un bal pentru care trebuia să se pregătească. Şi fără îndoială că putea să tresalte de încântare.
Însă ducesa impusese un ritm liniştit de mers în timp ce se îndreptau spre scări. Un lacheu le urma la o distanţă discretă, purtând o cutie cu invitaţii la bal, partea care îi revenea lui Violet.
Ea nu putea spune că ajunsese să fie prietenă cu Penelope. Făcuse cunoştinţă abia de câteva săptămâni cu Excelenţa Sa ducesa de Huntingdon. Era mult prea devreme ca să pretindă că exista o relaţie apropiată, deşi Penelope insistase ca ele să se tutuiască.
Cu trei săptămâni mai devreme, ducesa, care era interesată de proiecte caritabile, o vizitase pe Violet şi o îndemnase să-i întoarcă vizita. Violet discutase îndelung despre invitaţie cu vechea ei guvernantă şi prietenă fidelă, Augusta Lowndes, iar cele două ajunseseră la

concluzia că Violet n-avea nimic de pierdut dacă accepta o astfel de invitaţie.
Penelope Frayne era o femeie cu ochi verzi şi păr roşcat, chipeşă, minionâ, care abia trecuse de treizeci de ani. înainte de a se căsători, o curtaseră atât de mulţi pretendenţi, încât, la un bal, tatăl ei îi dăduse afară pe toţi. Pe lângă titlu, Penelope poseda avere şi frumuseţe, precum şi o mare influenţă în rândul înaltei societăţi. Faptul că ea angaja o modistă sau un pălărier putea însemna un onorariu de mii de lire sterline pentru acei oameni. în decursul a trei săptămâni, cu ajutorul lui Penelope, Violet făcuse progrese uimitoare în pregătirile pentru un bal de caritate.
Din felul în care ducesa o strângea de braţ, Violet bănui că aceasta se aştepta la un favor în schimbul susţinerii acordate. Mintea musafirei luă la rând toate informaţiile pe care le avea despre finanţele familiei Frayne. Cu siguranţă că ducesei nu-i lipseau banii. De altfel, Violet n-ar fi luat în considerare nici un demers care ar fi putut compromite integritatea băncii tatălui ei. O astfel de cerere ar fi însemnat ca viziunea ei despre un bal în sprijinul fostelor lucrătoare de la fabricile de mătase din Spitalfields să dispară într-o clipită, precum o imagine văzută într-un caleidoscop.
Violet ar fi vrut să coboare scările două câte două şi să sară în trăsura ei înainte ca Penelope să aibă vreo idee care s-o facă să-şi retragă sprijinul. Balul lor din martie era o întreprindere riscantă şi totul s-ar fi dus de râpă fără sprijinul ducesei. Sprâncenele delicate ale acesteia se încruntară, gânditoare.
- Cred că e foarte nimerită ideea ca fiecare doamnă să poarte o rochie distinctivă, croită din ţesături produse la Spitalfields.
Ajunseră pe palier şi cotiră spre ultimul rând de scări.
- Dacă eşti de acord, am putea face probele aici. O să transform unul dintre saloane în atelier pentru croitoresele tale.
Violet dădu din cap în semn de aprobare. Poate că era o strategie înţeleaptă să le aducă pe croitorese la susţinătorii lor aristocraţi, în loc să se aştepte ca doamnele să se aventureze în cartierele mai puţin elegante ale Londrei. Violet îi era cu adevărat recunoscătoare ducesei pentru sprijin, dar îşi şi dădea seama că nu se aşteptase ca aceasta să înţeleagă atât

de multe. Ea, Violet, nu-şi dorea doar ajutor; voia ca toate doamnele din lumea bună să recunoască dependenţa lor de munca altora şi de condiţiile în care erau create podoabele lor. Dacă doamnele veneau la Park Lane pentru probe.
ele n-ar fi văzut niciodată încăperile în care femeile se strângeau în jurul unei singure lămpi şi lucrau până târziu în noapte, însă acea comandă, pe de altă parte, avea să le ajute pe croitorese să-şi hrănească familiile.
Ducesa nu schiţă nici un gest prin care să-i dea de înţeles lui Violet că ar fi avut de gând să-i elibereze braţul. La parter, un lacheu vigilent, îmbrăcat într-o magnifică livrea albastră, se ridică de pe o banchetă aflată lângă uşă.
- Şi pe cine ai de gând să inviţi la balul nostru?
- O, nu prea ştiu...
Violet nu-şi imaginase că Penelope ar fi avut vreun interes anume faţă de cunoscutele ei. În afara proiectului lor caritabil, ea şi ducesa nu-şi încrucişaseră niciodată drumurile.
-Am zeci de prietene care o să sprijine cauza noastră.
- Mă refeream la cineva pe care ţi-ai dori să-l ai ca invitat special.
În cele din urmă, Violet pricepu ce voia să sugereze Penelope.
- Un bărbat, vrei să spui? Nu, eu mi-am aţintit privirile asupra unei bănci, nu asupra unui bărbat.
- Dar bărbaţii trebuie să aibă privirile aţintite asupra ta.
- Nu prea cred. Nu mai sunt o fetişcană.
Violet avea douăzeci şi patru de ani şi spera să fi lăsat în urmă copilăria sau s-o fi închis într-o cutie, ori s-o fi îngropat într-o criptă sau s-o fi scufundat, poate, într-o peşteră din ocean, ca pe balastul de pe o navă care e aruncat peste bord ca să uşureze vasul, astfel încât acesta să poată înainta din nou.
- Dar eşti o moştenitoare bogată!
- în cazul ăsta, bărbaţii nu sunt cu ochii pe mine, ci pe contul meu bancar.
Penelope îi aruncă o privire neîncrezătoare. Se lăsă o pauză prelungită înainte ca ea să vorbească din nou:
-Violet, ştii că Blaclcstone s-a întors?Numele acela o făcu pe Violet să tresară. îşi ridică fustele, ca şi cum mişcarea ei stângace ar fi fost doar o pregătire pentru

coborârea scărilor, dar se temea că ducesa îi observase reacţia. Blackstone! îl alungase din gândurile ei. Nimeni de la Hammersley House nu-i rostea vreodată numele. Totuşi, amintirea lui îi dădu pe loc senzaţia că s-ar fi putut face de râs poticnindu-se în chip stânjenitor pe scările din faţa ei. întinse mâna să se prindă de balustradă şi-şi lăsă fustele în jos, brusc stângace atunci când era vorba să facă mişcări obişnuite.

- Nu aflasem că s-a întors. Crezi că l-ar putea invita vreuna dintre doamnele care patronează balul?

- 0, nici gând! răspunse Penelope, punându-se din nou în mişcare. Am vrut doar să fii pregătită pentru inevitabila discuţie. Am auzit că Blackstone e scandalos ca întotdeauna. Se spune că s-a întors în Anglia însoţit de un harem.

Un harem! Violet încercă să-şi controleze tremurul genunchilor. Avea să se gândească mai târziu la întoarcerea lui Blackstone. Din fericire, până acum Penelope nu-i ceruse nici o favoare stânjenitoare, astfel că speranţele legate de organizarea balului rămâneau în picioare. Totuşi, privirea verde şi ascuţită a ducesei continua s-o sfredelească.

- Mulţumesc că m-ai informat. E puţin probabil ca drumul lui Blackstone să se intersecteze vreodată cu al meu.

- Probabil că ai dreptate, dar chiar şi în capătul tău de oraş nu se poate evita bârfa despre un astfel de om. E mereu în centrul unor intrigi. Chiar şi cea mai circumspectă dintre domnişoare ar putea să audă ceva, fie şi numai avertismentul guvernantei ei de a-l evita.

- Poţi fi sigură că nu e un pericol pentru mine.

-Ai fost cândva mireasa lui Blackstone, nu-i aşa? Nu mai eşti interesată de el? întrebă Penelope, părând neîncrezătoare.

Odinioară.

-A fost o logodnă scurtă. îi cunosc adevăratul caracter.

Violet se uită de sus, de pe palier, la dalele de marmură albă şi neagră din vestibul. Lacheul cu haină albastră al ducesei stătea pregătit să deschidă uşa. Avea o umbrelă în mână. Violet ştia că nu ea controla conversaţia. Doar ducesa putea s-o încheie, atunci când găsea ea de cuviinţă. Rangul îşi avea privilegiul său.

- Lady Ravenhurst s-a dat la el noaptea trecută. Şi-a oferit marfa ca la târgul de la Covent Garden. Cred că nu se poate abţine. Nu există subtilitate într-un piept ca al ei. Pur şi simplu îl aşazâ sub ochii doritorilor ca pe o pereche de chifle pe o tavă pregătită pentru luat ceaiul.
Violet ştia că trebuia să râdă la auzul acelor vorbe, dar îşi dădu seama că, fără să vrea, îşi strânsese pumnul drept.
- Sunt sigură că Blackstone ştie ce să facă atunci când se serveşte ceaiul.
- Dar spune-mi adevărul, Violet, nu-l vrei?
Ducesa încă o ţinea pe Violet de cot, iar aceasta făcu un efort s-o privească în ochii aceia verzi, sfredelitori. Penelope Frayne nu era deloc proastă.
- Nu-l vreau.
îl dorise cândva cu disperare şi fără înţelepciune, ca fetişcană fără experienţă, dar acum ea nu mai era aceeaşi persoană.
Putea să afirme cu deplină siguranţă că acea dorinţă murise, îşi forţă buzele să zâmbească şi-şi eliberă uşurel braţul. Scările păreau imposibil de lungi şi de abrupte, iar lacheul, imposibil de îndepărtat.
- Mărturisesc că mă bucur să aud asta. Intenţionez sâ-l am, dacă o să pot. Doar ca să văd despre ce-i vorba, ştii, dar n-am vrut să mă amestec dacă tu încă Q considerai al tău.
-Absolut deloc.
O seară ploioasă estompase o Londră cenuşie dincolo de ferestrele clubului. Blackstone se uită dincolo de schelele care înconjurau porticul clădirii, prilej cu care constată că obişnuitul bocănit încetase. Trecuse o lună de la întoarcerea lui. Se întrebă dacă ploaia avea s-o împiedice pe Lady Ravenhurst să participe la un bal mascat într-o grădină publică, cu grote retrase şi cu alei lungi şi întunecate, flancate de copaci. Un bilet parfumat îl anunţase despre cum anume arăta costumul pe care doamna intenţiona să-l poarte, iar Wilde îi procurase un domino. îşi dădu seama că nu-i păru prea rău atunci când, în schimb, fu chemat de Goldsworthy.
-Blackstone, clubul îţi face bine! exclamă Goldsworthy încru- cişându-şi degetele mâinilor sale mari, sprijinindu-le pe un teanc de foi de pe birou şi aruncându-i lui Blackstone o privire cercetătoare. Cred

că încă mai resimţi unele dintre efectele ospitalităţii lui Vasiladi, dar dă-ne timp şi o să te întremăm.
îi făcu semn lui Blackstone să se aşeze pe un fotoliu tapisat cu piele.
Biroul semăna cu un cartier general militar temporar, înţesat de pânze pline de vopsea şi de tencuială, care se întindeau de la podea până la tavan şi care despărţeau o parte a încăperii de cea în care Goldsworthy îşi instalase biroul. Un covor rulat stătea sprijinit de un perete acoperit cu hărţi ale Londrei şi cu dulapuri cu uşi de sticlă, pline cu arme.
- Scuză praful şi haosul provocate de renovările astea!
- Nu pot să reproşez nimic serviciilor clubului.
Cu excepţia bocănitului de ciocane şi a tropăitului muncitorilor, să locuieşti la Clubul Pantheon era ca şi cum ai fi fost un cal bine îngrijit şi antrenat de angajaţi atenţi, iar el trebuia doar să-şi facă partea lui, care nu consta în lucruri prea împovărătoare.
Blackstone nu-şi prea dădea seama de ce i se împotrivea lui Lady Ravenhurst, dar nu credea că Goldsworthy se aştepta ca el să meargă atât de departe încât să seducă o femeie din lumea bună şi, pe deasupra, măritată. Totul era o chestiune de aparenţe, de sugestii, de lucruri spuse în şoaptă. Indiferent dacă seducea sau nu doamne care deja aveau un soţ, trebuia ca oamenii să creadă că el era un afemeiat lipsit de remuşcări, adică ceea ce societatea londoneză fusese dispusă să creadă despre el din clipa în care, la vârsta de douăzeci şi patru de ani, moştenise titlul tatălui său.
- Bine. N-am nici o critică în legătură cu reintrarea ta în societatea londoneză. Cred că ai reuşit să te faci văzut peste tot. Cu toate astea, după ce te-ai obişnuit, ca să spunem aşa, începe adevărata muncă. Avem un caz pentru tine, băiete.
- Un caz?
- Da, şi mă tem că e unul presant. Nici Hazelwood, nici Clare nu sunt potriviţi, tu ar trebui să-l rezolvi într-o săptămână sau două.
- Asta înseamnă că ai o încredere remarcabilă în modul meu libertin de a fi.
Goldsworthy dădu din cap în semn de aprobare.
- Da, despre felul tău de a te purta cu femeile. În scurt timp, ai îndepărtat-o pe Lady Ravenhurst de acel

viclean conte rus. Acum crezi că te poţi descurca cu două doamne deodată?
- Ce vrei să spui?
Să discuţi cu Goldsworthy era ca şi cum ai fi stat de vorbă cu un tei bătrân din pădurea Epping. în seara aceea, omul purta o jachetă verde-pădure, o vestă de mătase cărămizie şi pantaloni maro-închis.
- Nu e nevoie să te înfoi, băiete. A dispărut un individ care deţinea un raport de mare interes pentru guvern. Problema e că trebuia să-l întâlnească pe curierul nostru la Koron, iar acesta din urmă a fost găsit mort. Am aranjat ca un alt curier să-l întâlnească la Napoli. Şi acel curier a fost găsit mort, din păcate! Aşadar, avem o problemă.
Numele de „Koron" îi atrase atenţia lui Blackstone. Iată, deci, că existase un motiv pentru care Goldsworthy se aflase în acel port grecesc atunci când se oferise să ajute la salvarea lui şi a celorlalţi prizonieri.
-Ai idee cine v-a ucis agenţii?
- Cineva care n-a vrut ca acel raport să ajungă la noi.
Mâinile mari ale lui Goldsworthy rămaseră întinse pe hârtiile
de pe birou.
Apoi el şi le dădu la o parte, aşa cum un jucător şi-ar fi rearanjat cărţile. Lui Blackstone îi apăru fulgerător în minte un moment al acelei partide de pe *Redemption,* când pierduse atât de mult încât fusese dispus să accepte orice târg oferit de Goldsworthy. Nu-i scăpase ezitarea acestuia atunci când se referise la „raportul" lipsă.
- Cum au fost ucişi acei agenţi?
- Prin strangulare. Ucigaşul a folosit un fel de cablu. Gâturile victimelor au fost puternic învineţite, iar una dintre ele a fost aproape decapitată. Urâtă treabă!
- Şi care e legătura dintre saloanele înaltei societăţi londoneze, evenimentele mondene, femeile binevoitoare şi agenţii ucişi în străinătate?
-Ajung şi la asta, băiete.
Goldsworthy încetă să-şi mai rearanjeze foile de pe birou şi scoase de sub un teanc de hârtii o cutiuţă de catifea albastră, de genul celor folosite de bijutieri.

Omul nostru dispărut trebuia să sosească împreună cu prinţul Moldovei, pentru o vizită de stat. Prinţul a ajuns în după-amiaza asta, dar nu şi omul nostru. I-am ţinut pe prinţ şi pe însoţitorul lui ocupaţi cu vama cât am putut, dar n-am găsit nimic. Credem că ucigaşul pe care îl căutăm e unul dintre oamenii prinţului şi vrem ca tu să stai cât mai aproape de întregul grup

- .Cine e bărbatul dispărut?
-Un bancher. Frank Hammersley.
Lui Blackstone i se păru că nu auzise bine. Aşteptă ca Goldsworthy să se uite din nou în jos, la foile de biroul său, sau să şi le mai aranjeze un pic. Dar Goldsworthy stătea acolo cu aerul lui de gentleman de la ţară, de parcă n-ar fi dat cu băţul tocmai în cuibul de viespi care era trecutul lui, al lui Blackstone.
- Cu cine să flirtez, atunci? întrebă acesta din urmă pe un ton pe care se chinui să-şi-l păstreze impasibil. Putea ghici răspunsul.
Cu mâinile lui mari, Goldsworthy deschise capacul cutiuţei.
- Din grupul prinţului face parte şi o contesă. Vrem s-o investigăm.
- Şi cine e cealaltă femeie?
- Of, aici e problema. Avem nevoie să fii mai mult decât un uşuratic care zboară din floare-n floare, Blackstone. Vrem să fii logodnicul surorii lui Hammersley.
Blackstone îl privi lung pe omul din faţa lui. Oare Goldsworthy îi cunoştea întregul trecut? Logodna dintre el şi Violet Hammersley fusese publică la vremea respectivă, la fel şi desfacerea ei, dar de atunci mai fuseseră scandaluri în înalta societate şi nimeni nu se mai interesa îndeaproape de vechile cancanuri.
- Domnişoara ar putea avea unele obiecţii, spuse el în cele din urmă.
Goldsworthy îi dădu cutiuţa de catifea albastră.
- Ca să-şi găsească fratele, ea o să trebuiască să renunţe la atare obiecţii.
Blackstone deschise cutia. înăuntru scânteia un diamant mare, pătrat. Soarta îi încredinţa încă o dată rolul de logodnic necredincios. Se vedea aplecându-se ca să sărute mâna rece a lui Violet Hammersley, în timp ce-şi abătea privirea ca s-o surprindă pe cea a unei alte femei.
- E doar o piatră preţioasă falsă, îl lămuri torţionarul lui. Ţine minte: un an şi o zi te salvează pe tine şi, în acelaşi timp, salvează Blackstone Court.

CapitoCuC3

„E un domn... cine poate fi? Parcă ar fi domnul acela care era

mereu cu el, mai înainte. Domnul... cum îi zice... omul acela înalt
şi mândru.”
Jane Austen, *Mândrie* fi *prejudecată*
- Cravata ţi-e strâmbă, tată. Nu cred că vrei să umbreşti triumful întoarcerii lui Frank.
Din capul scărilor impunătoare de la Hammersley House, George Hammersley se întoarse spre fiica lui.
- Nu mă tachina, Violet! Ştii că munca lui Preston e perfectă.
Violet întinse mâna ca să tragă de cravata în cauză.
- Exact asta e problema. E prea perfectă. Trebuie să fim noi înşine, chiar dacă avem un prinţ drept oaspete. Să nu stăm cu gurile căscate de uimire şi de admiraţie!
Papa ridică din umeri şi-i făcu fiicei sale cu ochiul.
-Ştiu că, în orice caz, o să fii tu însăţi, fata mea. Nu poţi altfel, nu-i aşa?
- Mă tem că nu, răspunse Violet râzând.
De jos se auzi răsunând pe parchet zgomotul unor paşi grăbiţi. Granthem, majordomul lui Hammersley, apăru la baza scării celei mari şi-şi ridică privirea spre stăpânul lui.
- Domnule, un anume Lord Chartwell doreşte să vă vorbească într-o chestiune legată de prinţ. Se pare că acesta din urmă o să întârzie.
Papa se încruntă şi se întoarse spre Violet.
Ea ridică din umeri.
- Plouă, aşa că era de aşteptat.
-Oare întârzierea o să afecteze cina de gală?

- Violet clătină din cap.Nu te teme, Papa. Ne descurcăm noi. Haide să-l întâmpinăm pe oaspete, zise ea luându-şi tatăl de braţ.
În salonul mic, cel cu pereţi tapisaţi cu mătase galbenă şi mobilat cu canapele de Aubusson, Violet sună ca să comande băuturi răcoritoare. Bărbatul care apăru împreună cu Granthem avea faţa rotundă, un craniu chel ca o bilă, pistruiat, un aer serios şi ochelari cu rame aurii, la fel de rotunde ca şi capul şi faţa lui. Granthem îl anunţă, iar el păşi în faţă.
- Mă tem că sunt aducătorul unei veşti proaste, domnule Hammersley. Fiul dumneavoastră, Frank, n-a sosit împreună cu grupul prinţului.
Violet îşi strânse tatăl de braţ. Avu o senzaţie ciudată, ca şi cum un vânt rece şi iute i-ar fi vuit în urechi.
- Nu înţeleg, spuse Papa cu o voce care suna ca şi cum ar fi venit dintr-o fântână. Frank n-a ajuns la Londra?
-Asta spun şi «»w, domnule Hammersley. Nu ştim unde e fiul dumneavoastră.
-Şi de ce vă priveşte asta, Lord Chartwell? întrebă Violet, care nu-şi închipuia că Ministerul de Externe obişnuia să trimită lorzi ca să-i găsească pe călătorii întârziaţi.
Tatăl ei se întoarse ca să-i facă semn să tacă, dar ea continuă *si se* uite ţintă la oaspetele lor.
Lordul Chartwell se încruntă.
- Poate că aţi dori să luaţi loc, domnişoară Hammersley. Bineînţeles, guvernul e îngrijorat atunci când unul dintre supuşii Maiestăţii Sale e dat dispărut.
- Dispărut? repetă tatăl ei.
-Da, dispărut.
-Vrei să spuneţi mort, Lord Chartwell? întrebă Violet, simţind nevoia de a primi pe loc un răspuns lămuritor.
- Nu mort, domnişoară Hammersley! De regulă, cadavrul unui om apare într-un loc anume. Iar fratele dumneavoastră n-a apărut nici viu, nici mort, nici în Spania, nici în Anglia. Şi cu siguranţă că domnul Frank Hammersley nu s-a aflat nici la bordul vasului pentru care îşi rezervase biletul de întoarcere.
Lordul Chartwell părea să ia ca pe un afront personal faptul că Frank nu era acolo unde guvernul se aştepta să fie.

Cuprinşi de neliniște, cei trei se aşezară. Lordul Chartwell luă loc vizavi de Violet şi de tatăl ei. Violet simţea marginea dură a lemnului aurit pe partea din spate a picioarelor ei. Apăru Granthem, care .tducea o tavă cu ceai şi gustări.
Chartwell se întoarse spre Papa.
- Fiul dumneavoastră, domnule Hammersley, a mers în Moldova ca să facă un raport privind utilizarea de către prinţ a fondurilor împrumutate din Anglia pentru îmbunătăţirea apărării Moldovei. Ştim că a ajuns acolo şi ştim că a plecat din nou. S-a întâlnit cu grupul prinţului în Gibraltar, ca să înceapă ultima etapă a călătoriei sale. Fără îndoială că aţi primit mesaje de la el în timp ce se afla pe drum.
- Am primit, adeveri Violet, cuprinsă de o neliniște stranie, fiindcă din felul în care descria lordul Chartwell situaţia, guvernul îl urmărise pe fratele ei.
- Undeva în Gibraltar, între hotelul său şi nava prinţului, calea fratelui dumneavoastră s-a abătut de la traiectoria pe care şi-o stabilise chiar el.
Lui Violet i se păru că Chartwell lansase o acuzaţie. Papa se aplecă în faţă, astfel încât să umple spaţiul dintre el şi lordul Chartwell.
- Ce s-a întreprins pentru recuperarea fiului meu?
- Recuperarea? repetă Chartwell, iar sprâncenele lui rotunde se arcuiră deasupra marginilor strălucitoare ale ochelarilor. Investigăm traseul domnului Frank Hammersley, le punem întrebări tuturor celor care l-au văzut, examinăm nava şi interogăm echipajul.
Violet îl trase înapoi pe Papa.
- Oare a fost atacat pe stradă?
- E posibil să fie vina unor bandiţi de rând, dar fratele dumneavoastră e un călător experimentat, domnişoară Hammersley, iar singurul obiect deosebit de valoros pe care îl deţinea era raportul său despre starea finanţelor militare din Moldova. Documentul lipseşte, de asemenea.
- Cine ştia că Frank avea documentul? întrebă mai departe Violet.
Reacţia rapidă şi minuţioasă a guvernului nu părea să fi fost
provocată de grija faţă de persoana lui Frank. Era ceva necurat în felul în care lordul Chartwell trata dispariţia fratelui ei.

-Trebuie să presupunem că toţi cei din anturajul prinţului ştiau că domnul Frank Hammersley avea asupra lui acel document.
Violet luă ceainicul de porţelan albastru cu alb şi se concentrâ să umple ceaşca lordului Chartwell, nevrând să cedeze tentaţiei şi să-i toarne ceaiul peste capul acela rotund, pistruiat şi indiferent.
îi năucea de-a dreptul, spunând unei familii aflate în stare de şoc că guvernul avea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să-l recupereze pe Frank, dar adevărata lui preocupare era documentul dispărut, nu omul dispărut. în cele din urmă, Violet îşi dădu seama ce anume era în neregulă cu tonul lui. Chartwell era supărat. Dispariţia lui Frank însemna un inconvenient. Mesagerul n-o spunea direct, însă era destul de clar. Guvernul suspecta pe cineva din anturajul prinţului de uciderea sau de răpirea lui Frank.
Chartwell încheie, spunând că guvernul nu le cerea decât si coopereze. Nimeni din anturajul prinţului nu trebuia să ştie de anchetă.
- Ca să ajutăm Ia recuperarea domnului Frank Hammersley, am creat o neînţelegere între grupul prinţului şi hotelul Milvert, iar apoi i-am anunţat pe cei dintâi că urmează să se cazeze la dumneavoastră în prima săptămână a vizitei lor. Asta o să ne dea timp să investigăm, spuse Lordul Chartwell, care, după ce o privi pe Violet, adăugă: Am inclus doi servitori în personalul dumneavoastră, domnişoară Hammersley. Aceste persoane vor fi de un real folos în cadrul anchetei.
Violet îl văzu pe Papa cum se inflama din nou de indignare.
- Ar trebui să-i găzduim pe prinţ şi pe oamenii lui la Hammersley House pe durata unei vizite de stat, când unul dintre ei l-ar fi putut ucide pe Frank?! strigă el.
- Cel mai bun mod de a vă găsi fiul e să ţinem sub observaţie întregul anturaj al prinţului.
- Şi să-i dăm criminalului şansa de a ne ataca în propriile noastre paturi?
Violet încercă să şi-l imagineze pe Granthem luându-le apărarea şi nu reuşi.
-Vom aranja ca dumneavoastră, domnişoară Hammersley, să beneficiaţi de protecţie oriunde aţi merge.
- îmi recomandaţi să port un pistol?

Faţa rotundă a lordului Chartwell căpătă o expresie de uşor dezgust. îşi rearanjă ochelarii pe nas.
- Nu e necesar, vă asigur. Avem un om care o să vă fie alături în orice moment.
-Vă rog să mă scuzaţi, dar un astfel de aranjament nu va părea ciudat pentru prinţ şi anturajul său?
- Nu şi dacă omul de lângă dumneavoastră are dreptul, ba chiar datoria, să vă însoţească oriunde veţi merge săptămâna următoare.
- Scandalos! izbucni Papa.
Violet privi cum Chartwell îşi îndrepta haina.
- Ce om are un asemenea drept?
- Un logodnic, domnişoară Hammersley.
Probabil că nu auzise bine. Doar vorbeau despre dispariţia lui Frank, nu despre căsătoria ei.
- Lord Chartwell, o femeie nu capătă un logodnic în acelaşi mod în care îşi cumpără o pălărie, ripostă Violet, gândindu-se că ar fi trebuit să arunce cu ceainicul în el.
- Vom găsi o persoană de încredere.
- Haideţi să vorbim serios! Cred că tinerele domnişoare din Londra ar trebui să ştie că guvernul are la dispoziţie o rezervă de bărbaţi eligibili. Cât de repede vă aşteptaţi să-l găsiţi pe Frank?
- Cu cât mai repede, cu atât mai bine.
- Dacă Frank e în viaţă, care credeţi că e situaţia lui în prezent?
Lordul Chartwell ridică din umeri, iar Violet contemplă vătraiul
de lângă şemineu.
- Dacă trăieşte, probabil că e ţinut ascuns, undeva unde prezenţa lui nu stârneşte curiozitate, dar aflându-se, în acelaşi timp, nu departe de anturajul prinţului.
- Deci nu departe de Hammersley House. Ce putem face?
- Nu faceţi nimic, domnişoară Hammersley, dacă nu vreţi ca fratele dumneavoastră să moară!
Lordul Chartwell renunţă la orice pretenţie de a părea un personaj venit să ofere consolare familiei celui dispărut. Se ridică pur şi simplu, ca semn că discuţia lor se încheiase.
- Un pic de cooperare din partea dumneavoastră e tot ceea ce ne trebuie, domnule Hammersley. Am recuperat de pe navă bunurile fiului dumneavoastră. Am dori să le examinaţi împreună cu omul nostru, ca să

vedeţi dacă nu găsiţi ceva care să vi se pară ieşit din comun. Unde să le trimitem?
Violet se întoarse spre tatăl ei, care privea înaintea lui fără să vadă cu adevărat ceva, şi îl luă de mână.
- Lucrurile trebuie să ajungă în camera fratelui meu. Ar trebui să trimitem după Preston, valetul lui Frank. El o să ştie mai bine decât oricare dintre noi dacă lipseşte ceva.
Blackstone bănuia că, dacă trebuia să te întâlneşti cu prima ta iubire după o despărţire amară şi după ani de separare, era mai bine să ai avantajul. Iar el avea tot avantajul. Ştia că urma să vină acel moment. Avea timp să se pregătească sufleteşte. Avea o misiune de îndeplinit.
în acel moment, el mai avu şi avantajul suplimentar de a o vedea pe Violet Hammersley înainte ca ea să-l vadă pe el. Violet tocmai traversa palierul de la capătul scării impunătoare, dar vulgare, a conacului pe care tatăl ei îl construise din averea pe care i-o aduseseră afacerile bancare. întreaga casă era o monstruozitate care domina una dintre cele mai noi pieţe de la nord de Mayfair, iar treptele de marmură albă ale intrării, mărginite de baluştri de fier lucraţi în filigran şi acoperite cu covor roşu, erau o ofensă deosebit de gravă la adresa bunului-gust.
Faţa lui Violet era foarte încruntată, iar fustele de mătase de culoarea vinului îi foşneau precum apele unui pârâu năvalnic. Blackstone îşi dădu seama dintr-o privire că frumuseţea ei se maturizase. Stilurile vestimentare se schimbaseră, dar noua modă, care marca talia unei femei undeva în jurul coastelor, i se potrivea de minune lui Violet. V-ul cu vârful orientat în jos al decolteului era menit să aplatizeze pieptul unei femei, dar, în cazul lui Violet, o astfel de croială nu făcea decât să sporească farmecul purtătoarei unei asemenea rochii.
Se întoarse spre tatăl ei şi-şi ridică fustele cu gestul exersat al unei femei sigure pe sine, anticipând coborârea scărilor. Blackstone avu la dispoziţie două secunde, poate, ca să afişeze un zâmbet larg. Ştia că vestea dispariţiei lui Frank o lovise în plin. Nu fără satisfacţie, el privi cum ea primea cea de-a doua lovitură.

Privirea ei speriată o întâlni pe a lui şi el citi în expresia ei uluită toată scurta, dar tumultuoasa istorie a trecutului lor comun. Apoi Violet se împiedică, iar tatăl ei o prinse şi o ajută să se redreseze.
Blackstone îşi dori să simtă din nou momentul de cădere liberă de pe *Redemption*, ca să revadă în minte sclipirea acelor ochi întunecaţi. Dar se consolă cu gândul că rareori realitatea se ridica la înălţimea aşteptărilor.
George Hammersley se uita la el precum un urs rănit, cu părul de-acum grizonant, dar cu înălţimea şi dimensiunile neschimbate. Se desprinse din strânsoarea fiicei lui fără ca ea să protesteze. îşi aşează mâna pe balustradă, iar apoi se întoarse spre reprezentantul guvernului.

- Omul ăsta nu poate fi cel la care vâ referiţi! Lord Chartwell, nu puteţi să ni-l aduceţi aici pe un asemenea individ! Nu ştiţi cine e? Chiar ticălosul care i-a frânt inima lui Violet!Capitofuf4

„Dacă ei l-ar fi ales pe oricare altul, n-ar fi fost nimic; dar

perfecta lui indiferenţă şi antipatia ta acută fac totul atât de

încântător de absurd!”

Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

Violet îl privi pe Blackstone pornind pe scări, înalt, subţire, mergând fără nici o grabă. Nu mai urca două trepte deodată, aşa cum o făcuse cândva, dar faptul că tatăl ei îl numise .ticălos” părea să nu fi avut nici un efect asupra chipului său rece şi batjocoritor. Ea cunoştea prea bine acea expresie. Era cea pe care el o afişase la despărţirea lor şi care îi ştersese din minte toate imaginile lui anterioare. Violet nu-şi mai amintea cum arăta Blackstone atunci când făcea o glumă sau când era pe cale s-o sărute. Acel chip rece şi detaşat era singurul care îi rămăsese în memorie şi care îi apărea în minte ori de câte ori o amintire despre el ieşea la suprafaţă, ca un fragment de epavă plutind în derivă după o furtună.

-A fost ideea ta? întrebă ea, dându-şi seama că nu-şi putea controla uşorul tremur din glas.

- Sunt aici ca să-mi servesc ţara.

Tonul lui sugera că nimic altceva nu l-ar fi putut determina să se întoarcă la Hammersley House.

- Cât de nobil din partea ta!

-Atunci, n-ai decât să te înrolezi în afurisita de armată, Blackstone! îl apostrofă Papa, roşu la faţă şi crispat, iar Violet îl apucă de braţ şi îl strânse.

Blackstone se opri cam pe la jumătatea scărilor. Avea acea privire de parcă era ofensat de ceea ce-l înconjura. Violet îi cunoştea părerea despre gusturile tatălui ei. Blackstone Court, proprietatea lui, era renumită pentru eleganţa sa.

- Dacă vrei ajutorul guvernului ca să-l găseşti pe Frank, o să-mi zâmbeşti dulce.
Papa rămase nemişcat.
- De ce l-aţi ales tocmai pe omul ăsta, Chartwell?
- Papa! exclamă Violet pe un ton aproape rugător.
- N-avem timp de pierdut, Hammersley, răspunse Chartwell cu asprime.
Răvăşit la faţă, George Hammersley spuse:
- Nu ţi-aş cere asta, fetiţa mea, dar Frank... a dispărut... Cum să-l găsim pe Frank fără ajutorul lor?
Violet se întinse şi îl atinse pe obraz.
- ¡1 vom găsi.
Lordul Chartwell îşi drese glasul.
-Asta e cooperarea de care avem nevoie, Hammersley! Aşadar, te las în mâinile lui Blackstone. Trebuie să subliniez că e imperios necesar ca nimeni din anturajul prinţului să nu afle nici cea mai măruntă informaţie despre investigaţia noastră.
- Pentru siguranţa lui Frank, precizâ Violet.
- Bineînţeles, domnişoară Hammersley!
Lordul Chartwell făcu o reverenţă. în clipa următoare, se afla la jumătatea scărilor.
Blackstone le făcu semn lacheilor lui Violet. Şi, deşi erau angajaţii *ei,* aceştia se întoarseră ca să îndeplinească ordinele *lui.*
- O să ne uităm la cufărul şi la celelalte bagaje ale fratelui tău înainte de sosirea prinţului.
Granthem apăru purtând valiza şi geanta lui Frank, iar apoi le arătă lui Tom şi lui Ned unde să ducă acel cufăr.
Lui Violet i se păru că bunurile lui Frank îşi trădaseră stăpânul, nepăsâtoare cum păreau la ideea că ajunseseră acasă fără el.
Din capul scărilor, Blackstone îi aruncă lui Violet o scurtă privire indiferentă.
-Aţi trimis după Preston?
-Da.
- Bine. Avem puţin timp la dispoziţie. Prinţul şi anturajul lui ar putea sosi în orice moment.
în camera lui Frank, un Preston cu expresie sumbră se ocupă de aranjarea cufărului verde-închis şi a valizelor de piele ale lui
Frank. Cu toată prezenţa oamenilor în acea încăpere, se simţea că absenţa lui Frank nu putea fi suplinită de nimeni. Violet intuia reticenţa lui Preston de a se atinge

de lucrurile lui Frank, ca şi cum atingerea le-ar fi insuflat viaţă acestora, în loc să le lase să fie doar lucrurile necesare unui om, obiecte de pus deoparte pentru ca mai apoi să fie folosite de stăpânul lor. Frank ar fi trebuit să fie de faţă, să glumească cu Preston, s-o tachineze pe Violet şi să se îmbrace pentru cină.
Preston se uită la Blackstone, care dădu cap, preluând din nou comanda situaţiei.
Valetul deschise încuietorile şi ridică iute capacul cufărului, dezvăluind cele două laturi ale acestuia: în dreapta, un set de şase sertare puţin adânci, iar în stânga, un compartiment mare şi deschis în care erau atârnate hainele şi pantalonii lui Frank. Timp de câteva minute, cu toţii se uitară, pur şi simplu, la cufărul deschis.
Mirosea a săpunul de bărbierit cu aromă de santal al lui Frank, iar cămăşile lui răspândeau un miros slab de apret. Blackstone făcu un semn din cap, aşa că Preston începu să examineze metodic sertarele, deschizându-le pe flecare în parte.
Papa se desprinse din strânsoarea lui Violet şi merse la fereastră, rămânând cu spatele la ei, cu mâinile strâns încleştate la spate. Blackstone rămase tăcut, privindu-l cu atenţie pe Preston.
în cele din urmă, Preston clătină din cap.
- Lucrurile nu le-a împachetat conaşul Frank. Cineva a răscolit prin cufăr, cineva care nu-l cunoaşte bine pe conaşul Frank.
- Eşti sigur, Preston?
- Sunt sigur, milord. Uitaţi-vă la felul în care au fost atârnate hainele astea. Vedeţi direcţia cârligului de agăţat?
Blackstone dădu din cap în semn că da.
- Conaşul Frank e stângaci, aşa că, atunci când împachetează el însuşi, agaţă în mod firesc cârligele spre dreapta, vedeţi. Iar în sertare, cineva şi-a trecut o mână pe sub cămăşi şi lenjerie. Mai mult de-atât, a scos sertarele şi le-a pus la loc încurcându-le ordinea.
Conaşului Frank îi place să aibă sertarul cu lenjerie deasupra celui cu cravate.
-Crezi că percheziţia despre care vorbeşti a fost făcută aici sau în Spania?

-Aici, aş spune. Lucrurile din sertare nu sunt aşezate aşa cum ar fi trebuit. De asemenea, toate căptuşelile au fost tăiate.
Preston trase uşor de ţesătura cu imprimeu ca să arate cum mătasea de un verde pal fusese smulsă de pe cadrul menit s-o ţină întinsă. Tăieturile fuseseră făcute de mâna sigură a unui expert.
Blackstone continuă să se uite ţintă la cufăr.
- Ce lipseşte, Preston? Cu ce crezi că era îmbrăcat Frank?
-Acordaţi-mi un minut, Excelenţă. Fac un inventar de fiecare
dată când conaşul Frank călătoreşte. Lăsaţi-mă să-l aduc!
Preston dispăru în debaraua de haine a lui Frank şi se întoarse cu un mic caiet negru cu coperţi de moleschin. Valetul răsfoi cărticica şi apoi se întoarse ca să examineze hainele lui Frank.
- Nu pot spune cu siguranţă, Excelenţa Voastră, dar inventarul arată că lipsesc două haine, una albastră şi una verde-închis, o pereche de pantaloni gri şi două veste – vişiniu şi crem.
-Mulţumesc, Preston.
Blackstone spusese: „era îmbrăcat" Violet băgase de seamă schimbarea de timp. Vorbeau despre Frank ca şi cum ar fi murit. Genunchii îi tremurau, iar ea se încordă ca să oprească acel tremur.
- Ştii dacă Frank obişnuia să ascundă documente în cufăr?
Preston clătină din cap în semn că nu ştia. Violet se uită în altă
parte. Acum trebuia să fie atentă ca să nu întâlnească privirea valetului. Avea să se uite din nou Ia cufăr după plecarea lui Blackstone, ca să vadă dacă Frank se folosise de codul lui secret.
Uşa se deschise, iar Granthem îi întrerupse.
-A sosit prinţul!
Toată lumea se întoarse, însă doar Blackstone vorbi:
Gândeşte-te la mine ca la un om al guvernului. Violet. Dă-mi o săptămână ca să-ţi găsesc fratele.O săptămână.
Violet se gândi că putea să îndure prezenţa fostului ei logodnic vreme de o săptămână. Dacă miza era găsirea lui Frank, ei bine, acea săptămână chiar nu însemna mare lucru. Acum, când se uita mai atent la Blackstone,

vedea că el părea iremediabil schimbat. Părul lui des era la fel de negru ca întotdeauna, iar ochii îi erau de acel albastru adânc şi rece pe care ea şi-l amintea foarte bine. Dar devenise nu atât slab, cât mai degrabă costeliv, iar tenul lui avea o nuanţă gălbuie, de parcă fusese bolnav. Era impecabil îmbrăcat în haine de seară negre, de parcă tocmai s-ar fi dichisit în propria cameră de toaletă şi apoi ar fi păşit direct în viaţa ei. Corpul lui avea acea postură relaxată a membrelor care îl făcea să fie incapabil de **VIeo** mişcare stângace. Doar chipul îi era alterat de acel zâmbet sarcastic, ceea ce făcea ca prietenul din copilărie al lui Frank să fie greu de recunoscut în bărbatul din faţa ei. O săptămână alături de acel nou Blackstone! Poate că un astfel de răstimp avea să şteargă, în sfârşit, anii în care ea se agăţase de imaginea vechiului Blackstone.

Violet surprinse privirea rugătoare a tatălui ei şi dădu din cap în semn de aprobare.

- Gâseşte-l pe Frank!

Brusc, Papa se clătină de parcă ar fi primit o lovitură şi fu nevoit să se agaţe de unul dintre stâlpii masivi ai patului lui Frank.

- Papa! strigă Violet, ducându-se la el.

Tatăl ei îşi apăsă o mână pe piept.

- Nu-l pot întâmpina pe prinţ, Violet, eu...

- 0 s-o fac eu, Papa! Vin la tine mai târziu şi-ţi povestesc.

Violet îi aruncă o privire lui Preston, care făcu un pas înainte ca

să-l ia pe tatăl ei de braţ şi să-l ajute să se aşeze pe un scaun.

- Nu vă faceţi griji, domnişoară! Mă ocup eu de el.

Preston se aplecă asupra tatălui ei şi îi desfăcu gulerul. Violet se întoarse spre Blackstone, iar el o întrebă:

- Ei bine, Violet, poţi s-o faci?

Ea dădu din cap în semn că da.

Blackstone îi luă mâna în mâna lui caldă, fermă şi radiind de energie, în timp ce a ei era rece şi amorţită. El îi puse o verigă grea pe inelar, iar ea se uită la mâinile lor împreunate, a ei împovărată de un diamant pătrat, mare, iar a lui purtând faimosul inel cu sigiliu, auriu şi negru, cu frunze de acantă gravate în aur şi având un *B* falnic şi viril intipărit pe sigiliul cel negru.

- Dacă te îngrijorează cumva diamantul, află că e fals, îi spuse el.
-Atunci se potriveşte: un diamant fals pentru o logodnă falsă.
Fără nici o legătură cu situaţia de faţă, lui Violet îi trecu fulgerător prin minte gândul că Penelope Frayne n-avea s-o ierte niciodată.
Andre Sturdzi, prinţul Moldovei, purta o uniformă magnifică, albastru-închis, care i s-ar fi potrivit mai degrabă unui prinţ din basme, împodobită cu epoleţi aurii şi cu brandenburguri alcătuite din găitane nesfârşit de bogate. Era înalt, cu umeri laţi, cu păr auriu şi cu ochi strălucitori, de un albastru pal, precum ochii pictaţi ai unei păpuşi. Avea o mustaţă deasă, pe oală, una despre care Violet se gândi pe dată că ar fi putut s-o invidieze chiar şi o morsă. Pe unul dintre umerii prinţului atârna o pelerină tivită cu blană. Cu ţinuta lui rigidă, îi amintea lui Violet de un minunat spărgător de nuci pe care Frank îl adusese cândva acasă, tocmai din Rusia.
Alături de el se aflau contele Rezin şi contesa Rezina, o pereche inegală, ea tânără, iar el, bătrân, precum şi venerabilul secretar al prinţului, generalul Gustav Dubusari. Bătrânul general era o figură pitorească, din vremuri apuse, purtând o perucă pudrată şi ţinând în mână un baston cu vârf de aur. întregul grup semăna cu unul dintre acele seturi de figurine de porţelan care se aşezau în mod tradiţional pe poliţele şemineurilor, cu contele, contesa şi generalul îmbrăcaţi în aceeaşi manieră precum prinţul însuşi. Pe tivul rochiei albastru-deschis a contesei erau cusute aproape la fel de multe brandenburguri ca şi pe haina prinţului. După ce se făcură prezentările, prinţul se întoarse spre Violet.
- Dragă, dragă domnişoară Hammersley! exclamă el aplecân- du-se asupra mâinii ei, gâdilându-i degetele cu mustaţa şi învă- luind-o într-un parfum cu iz floral. Mii de scuze! L-am pierdut pe fratele dumneavoastră. Nu, nu pierdut, cred. A fost reţinut. Mi-a lăsat acest bilet, care vă este adresat.
Prinţul îi înmână o foaie de hârtie de scris obişnuită, îndoită de mai multe ori.
Violet o desfăcu şi citi:
Surioară dragă.

Nu te alarma de întârzierea mea. Circumstanţele mă obligă să mă ocup de încă o problemă înainte de a mă întoarce. Te rog să-l tratezi pe prinţ cu toată amabilitatea ţi curtoazia de care eşti tn stare. Mă bazez pe tine.

Fratele tău,
Frank

Era un bilet desăvârşit întocmit. Scrisul de mână era al lui Frank. La fel şi semnătura, cu siguranţă. Însă cuvintele pompoase, pe care fratele ei nu le-ar fi folosit niciodată, făcură ca inima lui Violet s-o ia la galop. Altcineva alesese cuvintele pe care să le scrie Frank, acel cineva putând să fie chiar unul dintre cei patru oaspeţi. Violet îşi înăbuşi tremurul şi se forţă să afişeze un zâmbet care să nu pară prea silit.

- Mulţumesc, Alteţa Voastră. Nu vă învinovăţim pentru întârzierea lui Frank şi e o mare mângâiere pentru noi să primim mesajul lui.

Simţi privirea lui Blackstone, dar ascunse bileţelul în mânecă.

- Tatăl meu, de asemenea, nu poate fi aici astă-seară şi m-a însărcinat să vă transmit scuzele lui. Acum nu se simte bine, dar speră ca mâine-dimineaţă să vă întâmpine aşa cum se cuvine. Între timp, vă urez bun venit la Hammersley House! O să ne dăm silinţa ca şederea la noi să vă fie la fel de confortabilă ca şi cea de la Milvert.

Prinţul o privi cu atenţie.

-Absenţa fratelui dumneavoastră face ca vizita noastră să nu fie un moment prea fericit. E bine că nu stăm la acel hotelul. O să vă înveselim şi o să vă ţinem moralul ridicat în timp ce-l aşteptăm pe fratele dumneavoastră. Şi, desigur, o si ne puneţi la curent cu moravurile englezeşti.

La fiecare dintre declaraţiile prinţului, membrii suitei lui dădeau din cap şi scoteau murmure de aprobare. El părea să se aştepte la asta şi făcea pauze între propoziţii ca să le îngăduie celor trei să-şi exprime deplinul asentiment.

-Voi, englezii, sunteţi foarte moderni. Noi trebuie să facem Moldova modernă, puternică, continuă el, bătându-se cu pumnul în piept. Vecinul nostru rus e puternic, aşa ci învităm de la voi cum să ne menţinem şi noi puternici.

Discursul emoționant al Alteței Sale fu urmat de o pauză, ca şi cum prinţul s-ar fi aşteptat ca audienţa să aplaude entuziast. Pentru o clipă, ochii lui tulburi părură să n-o vadă pe Violet şi nici pe servitorii de la Hammersley House, aliniaţi ca să-i servească pe el şi pe cei care-l însoţeau, nici chiar pe Blackstone, care stătea lângă ea. Violet simţi cum Blackstone o apăsă cu o mână pe spate, îndemnând-o să vorbească.

- Excelenţa Voastră, permiteţi-mi să vi-l prezint pe logodnicul neu, Lord Blackstone!

Pentru prima dată, zâmbetul prinţului se tulbură uşor. în cele lin urmă, el se uită la Blackstone, însă apoi îşi îndreptă din nou >rivirea asupra lui Violet.

- 0, dar sunteţi frumoasă precum o mie de fecioare! Acest lucru **LU** mi l-a spus fratele dumneavoastră, aşa că, bineînţeles, aveţi în logodnic!

Prinţul îi făcu o reverenţă lui Blackstone, care spuse numaidecât:

- E frumoasă, nu-i aşa? Suntem logodiţi de curând, aşa că o în aproape de mine tot timpul, turui el luând-o de braţ pe Violet.) astfel de purtare nu mai e la modă, însă nouă nu ne place să fim lespărţiţi.

Prinţul râse.

- Dar poate că la cină va trebui să şedeţi în altă parte, Lord blackstone, astfel încât eu să pot flirta în voie cu frumoasa domni- oară Hammersley. Şi asta e o modă englezească, nu-i aşa?

Zăbovind la un pahar de vin de Porto în sufrageria decorată în oşu a lui George Hammersley, Blackstone încercă să-i evalueze ie bărbaţii din anturajul prinţului. Generalul Dubusari era cel la are se uitau cu toţii, în ciuda fanfaronadei prinţului şi a obice- ului contelui de a umple mereu paharele. Blackstone nu trăise >rintre haiduci vreme de un an de zile fără să ajungă să recunoască >amenii periculoşi. Prinţul nu părea să fie unul dintre ei, dar un icigaş adevărat putea trece de la amuzament cordial la furie morală în scurtul răstimp care îi trebuia flăcării lumânărilor ca să se ăsfrângă de- a lungul unei lame de cuţit. în momentul în care gru- iul de bărbaţi i se alătură celui al femeilor, baronul concluzionă că 'rank avea probleme serioase.

Avantajul de care se bucurase Blackstone în primele momente în are o revăzuse pe Violet Hammersley se evaporă de-a lungul orei nterminabile pe care el şi-o petrecu în salon, suportând atenţiile irinţului faţă de ea. Era imposibil să n-o priveşti, să nu-ţi doreşti -o atingi. Ea nu se uită nici măcar o dată la Blackstone, dar, ca şi um prezenţa lui ar fi iritat-o, îşi răsucea mereu pe deget falsul inel le logodnă

.Se părea că moda zilei hotărâse să se renunţe complet la orice amănunt practic precum bretelele sau ţesătura care să îmbrace umerii, astfel încât corsajul unei femei să fie susţinut aşa cum se cuvenea. Cumva, rochiile femeilor se mulau pe sânii şi pe coastele lor precum scoarţa pe un copac. Blackstone nu ştia de ce nu observase în ultima lună câtă piele dezgolită permitea noua modă. Poate că traiul alături de banditi îl făcuse si-şi iasă din mână, sau poate că puternicul contrast dintre vişiniul intens al rochiei lui Violet şi strălucirea pielii ei albe îi atrăsese, în sfârşit, atenţia în privinţa schimbării modei. Blackstone îşi tot repeta în gând că ea îi acorda atâta atenţie acelui prinţ zevzec doar fiindcă îi pisa de fratele ei. Totuşi, baronul nu se prea simţea în stare să-i dea cuvenita atenţie micuţei contese, o blondă cu obraji rotunzi şi cu ochi mari, cu trăsături dulci, ca de păpuşă, şi al cărei mod de a se îmbrăca, bănuia el, era menit s-o facă să arate cu mult mai tânără decât era. La fel ca Lady Ravenhurst, contesa avea un fel anume de a se apleca în faţă ca să atragă privirea unui bărbat.
- Lord Blackstone, spuse contesa aruncându-i o privire soţului ei, care părea să aţipească în timp ce abia mai ţinea paharul de vin în mâna-i moleşită, trebuie să-mi spuneţi cum să mi comport aici, în Anglia. Nu vreau să fac nici o greşeală. Pot să mă bazez pe dumneavoastră? Ochii ei aveau o expresie rugătoare, neajutorată. întinse o mână mică şi o atinse pe cea a baronului. El simţi privirea scrutătoare a generalului Dubusari şi-i 2âmbi drăgălaşei contese. Poate că, până la urmă, Hazelwood avea dreptate atunci când spunea că tânărul Wilde era Hermes deghizat în nişte impecabile costume englezeşti, menit să-i conducă pe spionii prea puţin dornici ai lui Goldsworthy până în acel anume colţ de iad în care lucrurile pe care şi le doreau aceştia erau hărăzite să plutească în afara razei lor de acţiune, în timp ce un obiect mai puţin important atârna la îndemână.

CapitoCid 5

„...iar atunci când, din timp În timp, incapabilă sâ-şi stăpânească curiozitatea, ea îşi ridica privirea la el, de fiecare dată îl surprindea cum privea nimic altceva decât... podeaua."
Jane Austen, *Mândrie ţi prejudecată*

Cu picioare tremurându-i, Violet intră în camera lui Frank. Trebuia să facă ceva, orice, ca să-l recupereze. Frank. Dispărut. Cele două cuvinte îi bubuiau în minte clipă de clipă, nelâsând-o nici măcar să se gândească la somn.

Liniştea de afară, în care răsunau din când în când clopotele cartierului, era funebră, plină de jale. Violet le repartizase camerele oaspeţilor ei şi servitorilor acestora, care apoi se duseseră cu toţii la culcare. Grupul servitorilor era alcătuit din camerista contesei, o făptură slabă ca o surcea, din valetul prinţului, un omuleţ de dimensiuni liliputane, şi din garda de corp a aceluiaşi prinţ, un ins deosebit de masiv, care dormea acum în debaraua de haine destinată Alteţei Sale. Tuturor acestora li se adăuga un bucătar mic şi rotofei, care, spre marea indignare a bucătăresei lui Violet, insistase să inspecteze şi să guste fiecare fel de mâncare ce avea să fie oferit prinţului. După ce îi condusese la culcare pe oaspeţi, Blackstone plecase şi el. Atunci când prezenţa lui vibrantă încetase să-i mai distragă atenţia, Violet simţise că mintea i se limpezise de îndată. Ori de câte ori se afla lângă el, se simţea precum o ulcică ce clocotea pe foc. II anunţase pe Papa de sosirea prinţului şi îl pusese să bea o poţiune pentru dormit. Apoi, promiţând să facă acelaşi lucru, ea îşi trimisese servitoarea la culcare.închise uşa camerei lui Frank. Era ciudat să intre fără să se aştepte să-l vadă. în perioadele în care el nu era plecat într-una dintre călătoriile lui, ea îl vizita adesea înainte ca fiecare dintre ei să plece la propriile distracţii din seara respectivă. Frank plănuise să-şi ia o locuinţă de burlac, dar nu apucase s-o facă.

în dreapta ei, dincolo de strălucirea slabă a lumânării pe care o ţinea în mână, se zărea forma întunecată a patului cu tăblie sculptată şi cu draperii brodate cu fir de aur. Pereţii camerei erau de un vişiniu intens. Cufărul cel verde al lui Frank era răsturnat pe o parte şi deschis, aşezat de Preston, după indicaţiile lui Blackstone, în mijlocul încăperii. Violet era sigură că baronul intenţiona să-l examineze din nou, iar ea voia să i-o ia înainte.

Aşa că puse lumânarea pe cufăr şi se uită înăuntru, examinând cu atenţie cei patru pereţi. Dacă Frank ar fi anticipat pericolul, el ar fi lăsat un semn în modul de aranjare a sertarelor. De când începuse să călătorească în interesul băncii, fratele ei folosea modelul imprimeului de pe mătase ca pe un fel de indiciu. Schimbând ordinea în care erau aşezate sertarele, putea aranja liniile oblice în mai multe

feluri, astfel încât să lase un mesaj pentru Preston sau chiar pentru Violet

.Uitându-se cu atenţie la cufăr, ea reuşi să-şi regăsească ideile pe care i le risipise prezenţa lui Blackstone. Dispariţia lui Frank şi investigaţia guvernului erau un dublu mister. Violet îşi dorea să le descifreze pe amândouă, dar întrebările şi posibilităţile îi făceau inima să se strângă, iar picioarele o serveau şi ele destul de prost. Apucă bancheta tapisată cu piele de la piciorul patului, o trase până în faţa cufărului şi se aşeză pe ea. îşi încrucişă mâinile în poală, stânjenită de bucata absurdă de sticlă de pe inelarul mâinii stângi. închise ochii şi trase aer adânc în piept. Frank era în viaţă undeva, iar ei aveau să-l recupereze. Nici un alt gând nu era permis, în calitate de om al guvernului, preocuparea lui Blackstone avea să fie acel raport care lipsea. Ei bine, îl putea găsi şi singur. Ea îşi făcea griji pentru Frank. Deschise ochii şi începu să analizeze situaţia în gând. în timpul cinei interminabile şi al cafelei care urmase, îi studiase pe oamenii prinţului. Alteţa Sa însuşi părea un amestec zănatic de ins linguşitor şi de străin nerăbdător să descopere minunile Londrei. Violet nu reuşise să afle de la el prea multe informaţii în privinţa lui Frank. De fiecare dată când ea făcea măcar o aluzie la fratele ei, prinţul se oprea ca să-i mângâie mâna, consolator. Ori de câte ori se apleca spre ea, o învăluia în mirosul îmbâcsit de pomadă cu iz floral al mustăţii lui. Violet îşi dăduse repede seama ă nu putea suporta acele mângâieri pline de compasiune şi că nu utea spune mai mult fără să-şi dezvăluie informaţiile pe care le vea despre adevăratele circumstanţe ale dispariţiei lui Frank.

însă cei care o nelinişteau cu adevărat erau contele, contesa şi eneralul. întârziau cu o jumătate de secundă atunci când se pu- ieau pe râs la auzul glumelor prinţului şi erau mult prea preocupaţi a gazdele să bea cantitatea de vin pe care contele insista să le-o oarne. Violet sperase să aibă mai mult noroc interogând-o pe

con- esă după ce se retrăseseră împreună în salon, în timp ce bărbaţii ăboveau la masă ca să savureze un pahar de vin de Porto, dar nu flase mare lucru. Contesa Rezina era o frumuseţe blondă, juve- lilă, cu bucle lungi, cânepii, şi care purta o rochie de modă veche, u talie înaltă, legată cu un cordon auriu, culoare ce se regăsea şi în rabescurile de şnur gros care împodobeau tivul. Ca şi prinţul, avea privire de păpuşă pictată, cu obraji şi cu ochi strălucitori. Iar cel nai izbitor amănunt era faptul că părea mai degrabă o fiică pentru oţul ei, contele, decât o soţie.

Atunci când Violet o întrebase cum anume ajunseseră ea şi ontele să călătorească împreună cu prinţul, contesa îi reamin- ise că prinţul Andre, unul dintre numeroşii pretendenţi la tronul Moldovei, ajunsese în poziţia sa ca urmare a unui acord ruso-turc. 'rinţul, prins între cele două forţe aflate în conflict, se adresase pe ată Angliei ca unui prieten, solicitând ajutor militar. Ea, contesa, era verişoară cu Andre şi îl ajuta pe prinţul burlac să alcătuiască o curte. îi povestise gazdei că fusese crescută într-un astei îngrozitor de vechi, plin de mucegai şi înconjurat de o mlaş- ină. Mărturisise că era speriată de noua ei poziţie şi că spera să afle um anume îşi desfăşurau viaţa socială amfitrioanele celebre din în- lta societate a Londrei. Era sigură că toată lumea bună din Moldova vea s-o judece cu cruzime. Auzise, dar nu-i venea să creadă, că oamnele şi domnişoarele londoneze îşi umezeau uneori jupoanele. rivind-o pe Violet cu ochii ei de un albastru pal, măriţi de uimire, o sigurase că o astfel de practică îndrăzneaţă ar fi dus la pneumonie n ţara ei. Violet se îndoia că femeia era atât de naivă pe cât părea.

Singura informaţie despre Frank pe care contesa i-o dăduse lui [r]iolet fusese o remarcă potrivit căreia acesta

se dusese să facă o
izită în ultima lor zi în
Spania şi că de atunci
nu-l mai văzuseră

- .De fapt, mărturisise contesa, cred că s-a dus si se întâlnească cu un anumit tip de femeie. L-am auzit întrebându-l pe unul dintre portari despre drumul care ducea la cartierul romilor.

Acea mărturisire rostită pe nerăsuflate părea neverosimilă. Frank nu era deloc libertin şi n-avea legături personale în Spania, din câte ştia Violet. A sugera că el se nimerise într-o situaţie periculoasă undeva departe de oamenii prinţului îi absolvea pe aceştia de orice responsabilitate. Prinţul şi contesa lăsaseră să se înţeleagă ci Frank dispăruse sau că întârziase şi rămăsese în Spania. Cu toate acestea, guvernul bănuia că el se afla în Anglia. Dacă n-ar fi citit biletul, Violet l-ar fi putut crede pe prinţ. Da, biletul pe care Frank îl scrisese, dar nu-l compusese, era cea mai alarmantă piesă din pu- zzle. În mintea lui Violet, biletul excludea posibilitatea unei răpiri. Dacă nişte străini l-ar fi răpit pe Frank, ei i-ar fi cerut o răscumpărare tatălui victimei lor, de vreme ce acesta era bancher.

Picioarele lui Violet se mai liniştiră, iar ea împinse bancheta, îngenunche şi rearanjă sertarele în cufăr conform ordinii lor obişnuite, dar modelul îi juca în faţa ochilor. Ar fi avut nevoie de mai multă lumină ca să vadă vreun mesaj pe care el l-ar fi lăsat. Se uită peste umăr la şemineu, căutând lumânări, însă nu găsi nici una. Pentru o clipă, privi pur şi simplu şemineul fără foc, pe poliţa căruia obişnuitele podoabe – ceasul de bronz, vaza grecească roşie şi neagră, precum şi bufniţele de onix – păreau să fie la locul lor. Mintea i se blocă, încercând să-şi amintească unde anume mutase sfeşnicele. Doar nu plecaseră singure de pe poliţă!

Violet tocmai încerca să dezlege acel mister, când un zgomot uşor îi atrase privirea spre patul lui Frank. Scoase un strigăt înăbuşit, iar mâna îi zbură în sus, ca şi cum ar fi putut prinde acel sunet stins. Blackstone stătea în picioare şi o privea din umbră. întreaga siluetă îi era întunecată, cu excepţia mătăsii albe a vestei şi a manşetelor. Stătea nemişcat precum unul dintre stâlpii patului lui Frank, dar, de undeva din adâncul lui Violet, amintirea ţâşni ca să-l întâmpine, într-un vârtej de bucurie nebunească provocată de prezenţa lui. Ei i se înmuiară genunchii, ceea ce o sili să se aşeze brusc pe banchetă, cu inima bătându-i mult prea tare.

- Tipic pentru noi, Violet, să sfârşim singuri în noapte.

Pe când Blackstone venea spre ea, ţinând în mână sfeşnicul cu lumânări care nu fusese de găsit, lui Violet îi apărură în gând imagini uitate de odinioară, din timpul pe care îl petrecuseră împreună. Ea cunoştea felul în care el se mişca, chiar şi felul în care se oprea, cunoştea senzaţia pe care i-o dădea mâna ei apăsată pe abdomenul lui tare, mişcare pe care o făcea de obicei ca să-l reţină, nu că l-ar fi reţinut vreodată pentru mult timp. Ştia că el putea să stea întins cu totul relaxat, cu membrele calde şi răsfirate ca şi cum ar fi dormit, pentru ca apoi să sară într-o clipă, s-o prindă şi s-o ţintuiască sub el.

„Noi." Biata ei inimă bătea prea repede în pieptul îngust, împiedicând-o să scoată vreo vorbă. El se opri lângă cufăr şi înclină sfeşnicul ca să-şi aprindă lumânările de la ale ei.

-Voiai să te mai uiţi o dată la cufărul lui Frank.

Violet îşi regăsi vocea.

-Şi tu la fel.

Singurul ei gând era că nu trebuia ca ei doi să se atingă. Cu nici un preţ! Indiferent de câte ori fuseseră cândva înnebuniţi s-o facă, Violet ştia că, dacă n-o făceau acum, ea ar fi fost în stare să stea de vorbă cu el, să se concentreze asupra lui Frank şi să-l facă pe Blackstone să-i spună ce ştia.

El puse sfeşnicul pe cufăr şi se aşeză lângă ea pe banchetă, iar apoi începu să studieze cufărul.

- Ce crezi că am trecut noi cu vederea mai devreme?

„Noi." Blackstone făcea din nou uşuratica presupunere cum că ei doi erau cumva legaţi, că lucrau împreună, că aveau un scop comun, ceea ce nu era adevărat.

-Am crezut că ai plecat.

- Ca să te las pradă potenţialilor ucigaşi şi Linguşitorului de os domnesc?

Violet îşi aţinti privirea la cufărul lui Frank.

-Trebuie să existe un indiciu. Mai devreme am avut prea puţin timp pentru cercetări.

- Cred că ne trebuie mai multă lumină.

Timp de câteva minute, el se mişcă de colo până colo, adunând sfeşnice şi lămpi şi instalând un cerc luminos în jurul lor. După ce se aşeză din nou lângă ea, era atât de aproape încât Violet îi simţea mirosul săpunului de bărbierit, un iz proaspăt şi curat, care ii amintea de momentul în care desfăcea coaja unei portocale. Umărul

lui era la câţiva centimetri de al ei, iar picioarele lui lungi se întindeau spre cufărul lui Frank.

- Unde ai fost? îl întrebă ea în timp ce-şi strângea mâinile în poală şi-şi răsucea inelul pe deget. Mâinile ei nu făcuseră nici un lucru rău în cinci ani, iar acum voiau să-l atingă.

- Te-ai întrebat unde am fost?

-Nu m-amgândit niciodată la tine.

- Mincinoaso! Ai fost supărată luni de zile. Ai inventat o mie de dojeni pe care să mi le arunci în faţă. Ai ars toate amintirile care erau legate de mine.

- N-am avut nici una.

Fără să se lase descurajat de negaţia ei, el continuă:

-Te-ai adresat stimabilei tale prietene, Augusta Lowndes, care m-a făcut în toate felurile şi ţi-a spus că erai norocoasă că scăpaseşi de mine şi de alţi ticăloşi din nobilime.

Violet îi privi profilul. Pleoapele îi ascundeau ochii, iar părul negru îi cădea uşor încâlcit peste guler.

El descrisese cu exactitate eforturile ei de a-l uita. Cu excepţia părţii în care se mustra pe sine de o sută de ori pe zi, spunându-şi că era o idioată, precum şi a părţii în care se ghemuia sub o grămadă de pături ca să-şi înăbuşe plânsul. După câteva săptămâni, Augusta o scosese din patul ei fetid, îi pieptânase părul încurcat aproape definitiv şi o pusese din nou pe picioare.

La început, fiecare pas înainte fusese ca şi cum ar fi încercat si meargă având împotrivă un uragan, un vârtej în care se împleteau pierderea, umilinţa şi ura de sine. Continuase, îşi ţinuse capul aplecat şi se forţase să meargă înainte, îşi găsise nesfârşite ocupaţii, îşi alungase gândurile despre el, iar acum, când făcuse atâtea progrese în a-l uita, el se întorsese ca să spună „noi" şi ca să spulbere tot ce câştigase ea între timp. Ei bine, n-avea să-l lase să afle că el o costase măcar un dram de efort.

Se ridică, îşi trase şalul în jurul ei, păşi dincolo de cercul de lumină şi se duse lângă masa de scris a lui Frank.

-Augusta mi-a sugerat că am scăpat cu bine şi că ar fi trebuit să mă consider foarte norocoasă.

- Ştiam că te poţi baza pe ea.

Blackstone părea să-şi privească pantofii negri, de seară, cu o atenţie deosebită.

- Ridicol să fi fost atât de tineri, răspunse ea de lângă masa de scris a lui Frank.
- Inevitabil, însă. Deci ce ai făcut cu tine însăţi de după acele zile negre?

Violet plecă de lângă masa de scris şi se opri în dreptul şemineului rece.

-Eu? Am ajuns să fiu o filantroapă formidabilă. Nu există aproape nici o solicitare de ajutor pentru cei nevoiaşi din marele nostru oraş la care să nu fi răspuns. Acolo unde comerţul cu mătase era în declin, am înfiinţat şcoli de cusut pentru femei şi am pus la dispoziţie bărci pentru pescari. Am promovat programe de locuinţe pentru muncitorii care veneau în număr mare la Londra şi am scos băieţii săraci din închisori şi din casele de corecţie, pregătindu-i pentru serviciul comercial. Sunt preşedinta Asociaţiei Apicultorilor Britanici, după cum vei afla mai pe larg, fiindcă prinţul Moldovei e interesat de munca mea în domeniul apicol.

Lista ei de fapte bune părea acum neînsemnată. Ce mai conta tot binele pe care-l făcuse, dacă el se putea întoarce şi o putea face să-şi împreuneze mâinile ca să nu-l atingă? Ce mai conta pe cine încercase să salveze la Londra, dacă nu se salvase pe ea însăşi? Ar fi vrut să poată spune: „M-am îndrăgostit şi m-am căsătorit!”, ceea ce ar fi fost un bun răspuns, dar nu putea pretinde că îşi revenise până într-atât după legătura lor din trecut. Puse din nou perechea de bufniţe de piatră pe placa de marmură a şemineului, lângă urna grecească neagră şi roşie a lui Frank. Mâna ei zăbovi pe acea urnă, în care fratele ei colecţiona monede pe care le aduna de prin toate locurile în care călătorea şi pe care le numise „fete muncitoare” Apoi vocea lui Blackstone o readuse în prezent.

-Ţi-ai folosit timpul mai bine decât mine.

Ea se întoarse şi-i contemplă spatele. El nu era deschis în ceea ce-l privea.

Nu mi-ai răspuns la întrebarea pe unde ai umblat.-Cel mai recent? în Grecia.
- Ca Byron? I-ai ajutat pe greci să-şi câştige independenţa?
- Cu siguranţă că nu; asta ar fi fost o misiune nebunească. -Ai fost bolnav acolo, constată ea văzând din nou cât de slab
era, chiar costeliv, şi băgând de seamă că pielea lui avea un aspect de pergament sub o nuanţă de bronz estompat.
- Nu mai mult decât obişnuitele neplăceri ale tuturor călătorilor. Grecia e o ţară aspră. Banditii şi haiducii au mai multă influenţă decât orice guvern.
-Ai fost acasă?
La auzul cuvântului „acasă", el se încordă aproape imperceptibil. -Nu.
Ea clipi din pricina bruscheţei cu care el închisese subiectul.
- Te-ai făcut remarcat la Londra.
- Nu mai mult decât înainte.
Ea se gândi că obţinuse o simetrie frumoasă aşezând laolaltă bufniţele, urna şi ceasul de bronz ale lui Frank.
- Ce te-a determinat să lucrezi pentru guvern?
-Am ceva experienţă, iar munca nu cere tocmai să înfrunţi un tun.
Ea se întoarse şi se aşeză pe banchetă, cedând în faţa atracţiei pe care o exercita prezenţa lui. Ştia că asta era o prostie, dar nu putea să nu simtă acea atracţie, ca şi cum s-ar fi bălăcit într-un pârâu iute, al cănii curent îi ameninţa echilibrul, trăgând-o inevitabil spre el.
- Eu aş zice că ai prefera tunul.
- Da, cu siguranţă că aşa ai zice. Ce poveste să spunem lumii? El întinse mâna şi-i opri degetele să mai răsucească inelul pe care
i-l dăduse.
- Dacă tot răsucesti pe deget inelul pe care-l ai de Ia mine, n-o sâ-i convingem niciodată pe prinţ şi pe cei din suita lui că am fi logodiţi.
Blackstone n-o bătu uşor cu palma, aşa cum făcuse prinţul, ci îi apucă mâna cu o strângere fermă, neşovăitoare. Atingerea lui
0 făcu să tresară. Simţurile i se treziră la viaţă precum un foc de iască, ce trosnea şi trimitea cascade de scântei către cer. Degetele ei se opriră sub atingerea

lui. Ea nu făcu prostia să se îndepărteze. Totuşi, luciditatea o avertiza să se păzească. în ciuda nodului care
1 se pusese în gât, se forţă să răspundă: -Ar fi trebuit să-l informezi pe angajatorul tău că noi doi am avut în trecut o legătură care te face să fii omul nepotrivit pentru misiunea asta.
El îi eliberă mâinile.
- Din păcate pentru tine, Violet, angajatorii mei ştiu totul şi m-au ales pe mine tocmai pentru că noi doi aveam în comun istoria despre care vorbeşti.
Resemneazi-te să spui lumii că te-ai răzgândit, că ai lăsat trecutul în urmă.
Blackstone se ridică, întorcându-se din nou cu spatele la ea.
Violet se gândi iarăşi că Penelope n-ar fi iertat-o niciodată.
- Haide să nu facem nimic încă, propuse ea. Deocamdată trebuie doar să-l înşelăm pe prinţ.
- Nici un anunţ în ziare, atunci? îi aruncă el o întrebare, vorbin- du-i peste umăr.
Ea clătină din cap în semn că nu.
- Foarte bine.
El veni în spatele banchetei.
- Ce scrie în biletul lui Frank?
- Nu Frank l-a scris.
- Nu e scrisul lui?
Violet îşi dădu seama pe dată că el găsea acel detaliu semnificativ, la fel ca şi ea.
- E scrisul lui, dar cuvintele nu sunt ale lui, spuse ea scoţând bileţelul din mânecă. Cineva trebuie să i-l fi dictat.
Blackstone ţinu hârtia în lumină. în timp ce citea, păru să uite de prezenţa ei.
-întotdeauna ţi-a spus „V", nu-i aşa? Ai încredere în Preston să facă o copie pentru mine?
Violet dădu din cap în semn că da. Blackstone băgă biletul în buzunarul vestei.
Ea îşi întoarse privirea spre cufărul lui Frank.
- Ce impresie ţi-a făcut prinţul? întrebă el.
- Când nu mă flatează pe mine, flatează Anglia.
-Ai reuşit să-l faci să-ţi spună ceva despre Frank?
- De fiecare dată când l-a pomenit pe fratele meu, a pomenit şi vreo altă minune a Londrei pe care Frank i-a recomandat-o spre vizitare. Prinţul abia aşteaptă să se

plimbe prin parc, să viziteze o uzină de gaz şi menajeria, să danseze la un bal şi să participe la o ascensiune cu balonul. Dar nu se comportă ca un om cu conştiinţa încărcată. Pare sincer atunci când afirmă că nu ştie unde s-a dus Frank.
-A spus cumva că s-a întâlnit cu ministrul de externe?
- Niciodată. Ăsta e scopul vizitei lui, nu-i aşa?
Violet îşi aminti că Frank îi spusese ceva de genul acela.
- Da, ca să raporteze ce progrese a făcut în crearea armatei moldoveneşti.
- Moldova ar trebui să ţină Rusia departe de Turcia?
- Pare improbabil. Asta, dacă nu cumva ţarul o să se sperie de kilometrii de fir aurit care au intrat în brandenburgurile de pe uniforma prinţului!
- Da, brandenburgurile lui sunt cam exagerate, nu-i aşa?
- El dă un nou sens termenului!
Vocea bine cunoscută a lui Blackstone avea un efect puternic asupra lui Violet, iar ea încercă să-l alunge. N-ar fi câştigat nimic dacă ar fi stat mai mult timp cu ochii în cufărul lui Frank. Se ridică din nou şi se întoarse spre şemineu. Nu fusese aprins nici un foc, iar ea simţea răcoarea din cameră. Frank era plecat de câteva săptămâni, aşa că frigul se instalase acolo.
- Oare asta a cumpărat prinţul cu banii guvernului nostru – acei kilometri de fir aurit?
- Crezi că banii n-au ajuns la armata prinţului?
- Mă îndoiesc. Bancherii urmăresc întotdeauna traseul banilor. Noi credem că ceea ce se întâmplă cu banii explică cele mai disperate acţiuni ale oamenilor.
- În cazul ăsta, crezi că banii au fost deturnaţi?
-Aproape sigur, iar Frank şi-a dat seama.
- Prin urmare, raportul lui trebuia să dispară.
- La fel şi Frank, concluzionă Blackstone, care până atunci păruse să fi uitat asta.
Violet îndrăzni să se uite direct la el. Era atât de slab!
- E ceva ce nu-mi spui.
- Cu siguranţă că nu te aşteptai la dezvăluiri complete din partea mea, răspunse el, cu o grimasă ironică întipărită pe faţa pe care voia să şi-o păstreze inexpresivă.
- Nu-i vorba despre noi, ci despre fratele meu.
- I-ai rearanjat sertarele. Ce sperai să descoperi?
Observase! Blackstone observa totul. Iată unul dintre moti- ele pentru care Violet îl plăcuse de la bun început.

Nu era nevoie â-i explici nimic lui Blackstone. întotdeauna el vedea totul de •rima dată.
Violet şi-ar fi dorit să ştie ce să caute. Oricine fusese cel care •erchezi ionase cufărul lui Frank, acea persoană stricase sistemul le mesaje stabilit de stăpânul cufărului. Rândurile de linii paralele iu se potriveau în nici unul dintre modurile în care Frank le alinia le obicei. Violet se aşează din nou pe banchetă.
- Gândeşte-te, Violet, că acest cufăr trebuie să ne spună ceva. A tat în camerele din Gibraltar ale lui Frank până când nişte portari •au luat cu un cărucior ca să-l ducă la vapor. Marinarii l-au adus la »ord şi l-au pus în cabina pe care a rezervat-o fratele tău. Cufărul a ăcut călătoria cu sau fără stăpânul lui, iar noi trebuie să ştim care lin două. în timp ce toţi ceilalţi au trecut prin vamă, cufărul lui rank a stat în cabină.
Blackstone se apropie de cufăr şi scoase sertarul de cravate din anta sa. Apoi se întoarse, întinzându-i sertarul lui Violet.
- Miroase-1!
- Să-l miros?
- Preston ne-a spus că altcineva a rearanjat hainele. Miroase ca i cum printre haine ar fi trecut o mână de bărbat, sau ca şi cum ar i fost mâna unei femei?
- Poţi să-ţi dai seama de asta? întrebă Violet, punându-şi serta- ul pe genunchi.
Blackstone o privi printre gene, în stilul lui caracteristic.
- De ce e raportul lui Frank atât de important pentru guvern?
- Chiar tu ai spus că ai impresia că prinţul a deturnat fondurile »bţinute prin împrumut.
- Da, dar asta nu e o noutate. Prinţii sunt nişte cheltuitori no- orii, după cum ştim, iar Frank l-ar fi sfătuit deschis pe prinţ dacă i-ar fi dat seama că cineva încerca să-l păcălească, asta e sigur.
- Să presupunem, totuşi, că Frank a descoperit un adevăr care ra incomod pentru cineva, chiar periculos. Nu-i vorba de un abuz »arecare, ci de înşelăciune sau de fraudă.

- -Ar trebui să fie vorba de cineva puternic, ceea ce nu cred că e irinţul, cu toate extravaganţele lui, deşi poate că m-a înşelat felul ui de a fi.Miroase sertarul. Violet! Ea duse sertarul la nas. Mirosea a Frank, bineînţeles, a săpunul cu miros de lemn de santal pe care îl prefera şi a parfumul lui cu aromă de pin. Violet răscoli cravatele. Simţi un alt miros, unul slab, de trandafiri. Ea aşteptă să prindă din nou acel iz. Era feminin, fără doar şi poate.
- O mână de femeie.

ii prinse privirea lui Blackstone şi-şi dădu seama că el ajunsese deja la aceeaşi concluzie.

-Ai mirosit sertarul mai devreme!

-Am avut prilejul s-o fac înainte de sosirea ta, dar am vrut să-mi confirmi bănuiala.

Luă sertarul de la ea şi îl strecură înapoi în fanta lui din cufăr. Apoi se aşeză din nou pe banchetă, La stânga ei. Violet îşi spuse că nu era prea aproape. Doar că umerii lui ocupau o bună parte din spaţiu. Blackstone luă mâna ei rece, purtătoare de inel, în mâinile lui calde.

- Biletul e un semn bun, Violet. înseamnă că aceia care l-au făcut prizonier pe Frank l-au ţinut în viaţă până acum. Dar, indiferent de ce anume vor acei oameni, n-o să ceară nimic de la tine sau de la tatăl tău.
- Ce vrei să spui?

Blackstone nu se uita la ea, ci la mâinile lor împreunate.

- N-au cerut o răscumpărare. Dacă nu banii sunt scopul lor, atunci trebuie ca ei să vrea ceva de la Frank.
- Ce-ar putea să vrea de la el? Dacă raportul nu e în bagajele lui, atunci trebuie să fie la ei.
- Nu şi dacă el a anticipat ce se putea întâmpla şi a trimis raportul prin alte mijloace sau a codificat mesajul în vreun fel. Ei vor să ştie ce ştie el. Şi s-ar putea să vrea să ştie cine au fost informatorii lui.
- Dar, răpindu-l, s-au dat de gol, nu-i aşa?
- Nu neapărat. E posibil ca Frank să nu ştie cine l-a răpit şi nici măcar unde se află. Probabil că er a inconştient sau legat la ochi atunci când l-au luat, răspunse Blackstone, care era familiarizat cu tehnicile de răpire ale bandiţilor şi haiducilor.
- De ce acest bilet către noi?

Ea nu reuşi să-şi ascundă descurajarea din glas, ceea ce-l făcu pe el să-şi ridice privirea.

Erau faţă în faţă pe banchetă. Cum de şi-l imagm.iM-

■,< .....

Blackstone era acelaşi, toate cele ştiute de ea se aflau la Io« ui Im intensitatea privirii, trăsăturile colţuroase, linia poruncitoare .1 gurii. El îi ridică faţa. Chipul lui Violet era posomorât.

- Răpitorii vor să te facă să crezi că Frank e în viaţă şi vor să te împiedice să declanşezi alarma. Oricine ar fi ei, nu vor ca guvernul să-l caute pe Frank.
- Şi dacă află că fratele meu e totuşi căutat de guvern?
- în cazul ăsta, situaţia lui Frank n-o să fie una de invidiat. De aici şi tertipul nostru, Violet.

Privirea lui era fermă, amintindu-i lui Violet că ea trebuia să joace rolul în care fusese distribuită.

-Atunci, trebuie să-l găsim. De unde începem să-l căutăm?

- Noi doi o să-i studiem pe prinţ, pe conte, pe contesă şi pe general. Guvernul o să caute locul în care a acostat nava.
- Tu nu eşti şeful meu.
- Eu mă ocup de ancheta guvernului.
- Te aştepţi să nu fac nimic?
- Mă aştept să te comporţi ca şi cum ai crede că fratele tău doar întârzie şi să fii foarte atentă la cei din grupul prinţului. Unul dintre ei ştie ceva. Care era planul lui Frank pentru activităţile de mâine ale prinţului?
- Blackstone, nu-ţi asuma drepturile de logodnic adevărat!
- Nu-mi asum decât drepturile unui agent guvernamental.

Privirea lui era de neclintit. în orice test de voinţă între ei, el ar
fi fost un adversar dur.

Violet nu voia să cedeze, dar Frank, oriunde s-ar fi aflat, trăia clipe grele, iar ea ştia sigur că Blackstone era omul care-i putea găsi fratele.

- Prinţul vrea să-şi instaleze caii aşa cum se cuvine. Mai târziu, tatăl meu o să-i arate banca şi Bursa, iar pentru mâine-seară prinţul a planificat un dineu la care sunt invitaţi cei din conducerea băncii, ca să-şi exprime recunoştinţa pentru sprijinul acordat de Anglia în trecut. Bucătarul lui o să gătească totul.
- Ziua de mâine pare una în care să-ţi etalezi talentele de gazdă şi să te ocupi de confortul oaspeţilor

tăi. Violet. Asigură-te că fiecare dintre ei a primit o cameră potrivită.
El îi strânse mâinile cu un gest indiferent, ca şi cum ar fi fost cu gândurile în altă parte, se ridică de pe banchetă şi plecă. Violet începu să tremure, ceea ce era doar din pricina frigului din încăpere şi a şocului produs de veştile despre Frank.
Partea cea mai rea trecuse. Ea şi Blackstone se întâlniseră din nou. Asta trebuia să se întâmple la un moment dat. Se putea considera norocoasă că ea şi Blackstone nu se întâlniseră într-un loc public. Supravieţuise unui dublu şoc, vestea dispariţiei lui Frank şi efectul întoarcerii fostului ei logodnic. îşi strânse şalul în jurul ei ca să se apere de frig şi agăţă mătasea de diamantul lui Blackstone.

în încăpere ardeau câteva lumânări, dar Violet abia dacă putea vedea limpede câte ceva. Cu mâna liberă, trase un fir liliachiu, delicat, din montura diamantului fals. N-avea nici un sens ca Blackstone să lucreze pentru guvern şi să nu se ducă acasă. Él iubea Blackstone Court. Nu se simţise întotdeauna bine acolo, dar, în scurta perioadă în care fuseseră logodiţi, îi povestise adeseori despre cum ar fi fost să locuiască acolo împreună. îi promisese kilometri întregi de rafturi cu cărţi şi un pat suficient de mare ca să organizeze în el un meci de box. Atunci, de ce rămăsese la Londra?CapitoCuf6

„Cât de curând se vor fi ivit şi alte dorinţe, cu greu aş putea-o spune, dar, presupun, cam la o jumătate de oră după ce v-am revăzut."
Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

Blackstone găsise viaţa pe care o duceau cei de la Hammersley House la fel de familiară ca pe vremuri, de parcă n-ar fi petrecut cinci ani în exil, departe de plăcuta intimitate de care se bucurase cândva în acea casă, alături de locatarii ei. După miezul nopţii, o lăsase pe Violet în vârful ridicolei scări principale, iar apoi coborâse, dăduse roată, se strecurase pe la intrarea servitorilor şi urcase o altă scară.

Plecând acum din dormitorul lui Frank, străbătu curtea centrală şi se îndreptă către camerele de oaspeţi din spatele casei. Stătu o vreme în întuneric, privind în

lungul coridorului. Nici o rază de lumină nu venea de sub uşa vreuneia dintre camerele care-i găzdu- iau pe însoţitorii prinţului. în colţul îndepărtat al curţii, schimbă câteva vorbe cu Stevens, omul pe care Goldsworthy îl adăugase la personalul din Hammersley House.

- Ceva de raportat?

-O ceartă zgomotoasă între conte şi contesă. Din nefericire, vorbele lor au fost de neînţeles pentru mine, Lord Blackstone, fiindcă eu nu vorbesc decât engleza.

-Cât a durat cearta?

-Zece minute, aş spune.

- Şi n-au făcut nici o încercare de a vorbi mai încet?

- Nu, domnule. Păreau să se bucure că se certau, şi o făceau ca şi cum ar fi vrut să fie auziţi şi de alţii.

-O ceartă pusă în scenă în beneficiul ascultătorilor?

Stevens dădu din cap în semn că da.

- O să fiu Ia datorie, domnule, până când se trezesc ceilalţi servitori. Oamenii de aici ii plac pe domnişoara Hammersley şi pe tânărul conaş, aşa că o să fie cu ochii în patru.

- Mulţumesc, Stevens!

Blackstone îl lăsă pe Stevens de pază şi termină de străbătut etajul superior, trecând prin salonul oval şi prin biroul lui George Hammersley, iar în cele din urmă ajunse în faţa dormitorului lui Violet. Se sprijini cu umărul de perete. Cu o săptămână în urmă se simţise prea obosit ca s-o urmeze pe dornica Lady Ravenhurst până în dormitorul ei. Acum era treaz, împotriva bunului-simţ al trupului său, într-o stare de trezire a simţurilor. Violet stinsese lumina, dar asta nu însemna că dormea. El îşi imagină mintea ei agitată lucrând la problema dispariţiei lui Frank şi se gândi la felul în care avea el să poată să se descurce cu nevoia ei de a acţiona. Ar fi trebuit să simtă doar amărăciune faţă de neîncrederea ei şi de dorinţa ei de a-l judeca, dar faptul că împărţise o banchetă cu ea îi amintise corpului său de alte sentimente pe care ea obişnuise să i le trezească. Atunci când aristocraţia Londrei se întorsese împotriva lui, n-ar fi trebuit să fie surprins: în cel mai bun caz, Londra era nestatornică în favorurile ei. Dar atunci când Violet, singura persoană care îl cunoştea

mai bine decât îl cunoştea propria familie, se întorsese împotriva lui, asta fusese de neiertat.
Râse în sinea lui pentru că stătea de pază în faţa uşii ei. Nu putea exista decât un singur motiv pentru asta. Ea îl convocase pe cel mai neobosit soldat al unui bărbat, care trebuia să se ridice şi să dea onorul. Blackstone ar fi trebuit să ştie asta. începuse să aibă erecţii în prezenţa ei pe când avea şaptesprezece ani, iar ea, la numai treisprezece, era rotofeie ca o potârniche, fără cine ştie ce sâni.
Nimeni din familia lui sau a ei nu-şi imaginase că ar fi existat vreun pericol în faptul că ei doi rămâneau deseori între patru ochi. El era mai în vârstă, prietenul fratelui ei, cu titlu nobiliar. Ea era sinceră, necizelată şi avidă de lectură, precum un enervant frate mai mic. Prima dată când el venise în vizită la Hammersley House, ea fusese pedepsită să stea în camera ei pentru că se îmbrăcase în haine bărbăteşti şi participase la o prelegere pe teme de economie.
Experienţa nu diminuase efectul pe care ea îl avea asupra lui. Ochii ei negri, plini de inteligenţă ascuţită şi de curiozitate neortodoxă, căpătaseră profunzime. în timp, faţa lui Violei < n >, cuse ca să se potrivească cu ochii ei mari. Cu fiecare dintre vizitele lui din tinereţe, o vedea cum se transforma într-o frumuseţe zveltă, cu sâni apetisanţi, bine dezvoltaţi, şi cu un minunat păr negru. în seara aceea îşi purtase părul pieptănat în sus, prins într-un mod ingenios, astfel încât să-i atârne în bucle moi în jurul feţei, dar el îl văzuse şi despletit, întins peste rotunjimea albă, sidefată, a unui sân, în bucle groase, desfăcute, care semănau cu nişte spirale de fum pe fundalul unui cer senin.
Gândindu-se la prima dată când Violet îl excitase, înţelese că reacţia lui avea mai puţin a face cu înfăţişarea ei, cât cu Violet însăşi şi cu nevoia ei periculoasă de a şti una sau alta. Acea nevoie a ei era una extremă, care depăşea cu mult tot ceea ce Pandora sau Eva îşi doriseră vreodată, iar curiozitatea ei insaţiabilă era însoţită de o nemaipomenită îndărătnicie atunci când era vorba să se împace cu un refuz. După acea primă experienţă, el încercase să stea departe de ea, să restabilească o distanţă potrivită.
Pentru o vreme, reuşise. Adevărata lui prăbuşire în ceea ce o privea pe Violet începuse într-o perioadă în care se

aflase în oraş, între două semestre la facultate. Venind de la universitate, se simţea un om de lume. Dar avea totuşi doar şaptesprezece ani şi fusese suficient de imprudent ca să aibă o erecţie în prezenţa ei.
-Arată-mi, îi ceruse ea.
Nu avusese nici o intenţie să facă aşa ceva, dar voise să-i satisfacă acea curiozitate şi să pună capăt puterii stranii pe care ea părea s-o aibă asupra lui. Aşa că-i luase mâna şi i-o pusese peste mădularul lui umflat, cerându-i să vorbească despre lucruri neinteresante.
- Continuă să trăncăneşti şi spune-mi cele mai plictisitoare baliverne pe care le poţi inventa, Violet, şi o să vezi cum dispare umflătura!Dar planul nu funcţionase. Mâna lui Violet îl excitase şi mai tare, iar el se mişcase astfel încât acea parte dureroasă a anatomiei lui să se conecteze mai bine cu a ei. După aceea, n-ar mai fi putut să spună ce anume se petrecuse, întrucât creierul lui încetase să mai funcţioneze. Totul dusese la o mare dezordine a hainelor de pe ei. Doar Augusta Lowndes, redutabila guvernantă a lui Violet, ii salvase de la dezastru atunci. Ea îi întrerupsese şi sugerase cu calm ca, pe viitor, atunci când Violet dorea să ştie ceva, să-şi aleagă cu mai mare grijă sursa de informaţii.
Apoi, pe când Violet avea şaptesprezece ani, în timpul crizei lingourilor, ea voise să ştie până la un nivel nefiresc de complex cum anume funcţionau băncile, acţiunile şi banii, în timp ce el îi explica, Violet intervenise ca să comenteze că ea bănuia cum că el îşi vârâse penisul – ea îi spunea „penis” – în o sumedenie de orificii. Feminine, desigur, completase fata.
El îşi forţase gâtlejul uscat şi reuşise s-o întrebe de ce îşi imaginase aşa ceva. Ar fi putut s-o întrebe de ce o preocupa chiar penisul lui, dar, desigur, în acel moment nu gândea limpede.
Violet îi răspunsese că îl considera un tânăr îndrăzneţ. El o asigurase că, dimpotrivă, avea o fire destul de convenţională şi o întrebase de unde îi venise ideea că ar fi putut să fie implicate mai multe orificii.
Violet îi mărturisise că răsfoise una dintre cărţile tatălui ei despre vasele greceşti şi că dăduse peste o serie de ilustraţii care sugerau mai multe posibilităţi decât cele pe care ea însăşi le luase în considerare iniţial.
Blackstone îşi aminti că trebuia să fie drept. Pasiunea lor din prima tinereţe nu se aprinsese nici pe departe

numai din vina lui Violet. EI se născuse ca să fie un cunoscător al erecţiilor. Le ştia pe toate, pe cele ca nişte aluaturi de pâine care se ridică încet sau pe cele ca nişte rachete Congreve sălbatice, care se înalţă rapid, sau pe cele ca o ansă, îndreptată direct spre sursă. Se învăţase ca, atunci când o femeie îl chema la datorie, să obţină o erecţie din cea mai mică fărâmă de stimulare sexuală. Dar acea abilitate o deprinsese mai târziu, după ce Violet ieşise din viaţa lui.

Totuşi, nici una dintre ele nu fusese o erecţie Violet Hammersley. Nu le recunoscuse la început ca fiind inspirate în mod unic de ea. Presupusese, doar, că erau o neplăcere pe care un tânăr trebuia s-o suporte într-un moment ciudat al vieţii. Abia mai târziu înţelesese legătura cu ea.

în această seară nu confundă acceptul lui Violet pentru şiretlicul lor ca fiind un semn de docilitate sau de dorinţă de a-l lăsa să conducă ancheta. Problema cu nevoia lui Violet de a afla şi de a cunoaşte era că acum riscau să fie uciși amândoi.

Capito(u(7

„îmi pare foarte rău... că trebuie si rămâi intre patru ochi cu omul ăsta atât de nesuferit; sper insă că n-o să te superi... şi nu e nevoie să vorbeşti cu el decât din când în când, aşa că nu te amărî."

Jane Austen, *Mândrie* yi *prejudecată*

Magazinul de pălării al lui madame Girard ocupa un colţ la modă din Leicester Square. O pereche de uşi duble înalte, de culoare verde, cu panouri de sticlă elaborate, deschidea drumul spre interior, pe sub o boltă. Magazinul propriu-zis era împărţit într-o parte în care se găseau rafturi ce conţineau creaţiile doamnei, şi într-alta ce găzduia alcovuri cu oglinzi şi cu câte o bancă tapisată cu mătase, pentru ca clienţii să poată proba marfa.

Pe când intrau, Violet se aplecă şi şopti la urechea logodnicului ei:

- Cumpărături! Frank a dispărut, iar noi mergem la cumpărături!

Anturajul prinţului se împărţise în două, Papa ducându-i pe bărbaţi să vadă acele mari monumente ale guvernului şi comerţului – Royal Gxchange şi Hammersley Bank, în timp ce Blackstone şi Violet o duceau pe contesă la cumpărături.

Violet abia dacă mai ştia cum trecuse prima jumătate a zilei. De cum ieşise din camera ei, apăruse Blackstone. Plecaseră înainte să apuce cafeaua de la micul dejun să se răcească, însoţind grupul de oaspeţi ca să vadă doi armăsari negri, magnifici, pe care prinţul insistase să-i ţină într-un grajd din apropiere. Făcuseră un tur al obişnuitelor obiective turistice londoneze: biserici, pieţe şi monumente. Prinţul nu mai contenea să admire statuile conducătorilor Angliei atunci când aceştia erau reprezentaţi călare. El părea să considere abilitatea de călăreţ ca fiind principala calitate a unui monarh.

Blackstone îi era alături lui Violet în fiecare clipă, ca să-i ofere braţul ori de câte ori traversau strada, sau mâna atunci când ea urca sau cobora din trăsură. Trupul lui părea să-l anticipeze pe al ei, să se mişte în funcţie de ea. Mâna ei simţea greutatea inelului lui la fiecare mişcare. Violet, care se urcase şi coborâse din trăsuri, intrase şi ieşise pe uşi sau transportase pachete fără alt ajutor decât cel al unui lacheu vigilent, bine pregătit şi bine plătit, acum se simţea neajutorată. Contesa, pe de altă parte, părea să savureze intervenţia lui Blackstone. Privirea lui o urmărea, iar ea îi arunca ocheade ademenitoare şi se îmbujora în mod seducător ori de câte ori întâlneau o bordură. Contesa era în stare să se poarte ca şi cum o simplă bordură ar fi fost un şleau pe un drum impracticabil de ţară, care nu putea fi străbătut decât la braţul unui bărbat puternic. Violet nu credea că roşise vreodată, nici măcar atunci când îi spusese lui Blackstone cele mai îndrăzneţe lucruri. Ştia acum, desigur, că acele remarci ale ei fuseseră şocante, dar pe când le debitase i se păruse că putea să-i spună orice, fără ca el s-o certe sau să-i arunce cine ştie ce privire îngrozită.

Ziua i se părea un dans nesfârşit, în care împărţea un partener reticent cu o femeie mai captivantă. Muzica nu contenea, iar ei păreau obligaţi să execute acei paşi de dans la nesfârşit, fără să avanseze niciodată până la capătul sălii de bal. Fără îndoială că guvernul avea să-l laude pe Blackstone pentru devotamentul lui.

în magazinul de pălării, musafira aristocrată le

trezi instinctele mercantile atât proprietarei, cât şi angajaţilor. *Madame* veni la contesă şi-i porunci unui vânzător să-i ia lui Violet haina, pălăria şi mânuşile. Aceasta din urmă îi permise contesei să păstreze braţul lui Blackstone şi să-l conducă pe baron de colo până colo, în timp ce ea scotea exclamaţii extaziate la vederea liniilor ingenioase ale pălăriilor, cu întreg personalul lui *madame* urmând-o îndeaproape,

în scurt timp, contesa era aşezată pe o bancă tapisată cu mătase, încercând să obţină aprobarea lui Blackstone în privinţa unei bonete de paie care avea o linie extrem de tinerească. Bineînţeles că personalul continua să se mişte iute, cu o eficienţă tăcută, aducând gustări şi răcoritoare sau noi modele de pălării. O singură dată, Blackstone îi aruncă lui Violet o privire care promitea răzbunare

pentru evadarea ei din rolul de logodnică îndrăgostită. Privirea lui chinuită o înveseli în mod inexplicabil, în timp ce ea se întorcea ca să admire o bonetă de mătase ciocolatie, înaltă, care avea boruril

e*Cea* mtii<Jt>nt() **MJM«'I**I\<)
împodobite cu o pereche de trandafiri roz-încins. Violei se gândi că i s-ar fi potrivit acea pălărie simplă şi costisitoare. îi făcu semn din cap vânzătoarei care o asista, sugerându-i astfel că dorea să probeze pălăria. O oră mai târziu, în timp ce plăteau, buzele doamnei Girard începură să se strângă tot mai mult, întrucât contesa îi explică, cu răsuflarea tăiată, ca o fetişcană, că nota de plată trebuia trimisă soţului ei, contele, la hotelul Milvert, la sfârşitul săptămânii.

- Nu aşa se face în Anglia? îl întrebă ea pe Blackstone.

Clopoţelul de la uşa micului magazin sună, o doamnă intră, iar
madame Girard îi abandonă ca să-şi întâmpine următorul client. Nu se putea confunda chipul distinct al Arabellei Young, Lady Chalfont, prietena lui Penelope Frayne şi parteneră de patronaj la balul lui Violet. Arabella îi făcu un semn din cap lui Violet, dar privirea ei se aţinti drept la Blackstone.

- Lady Chalfont! exclamă baronul, ducându-se agale spre ea şi apoi luându-i mâna cu un gest plin de farmec dezinvolt.

- Prezenţa dumneavoastră aici confirmă bunul nostru gust. Per- miteţi-mi să vi le prezint pe doamnele care mă însoţesc. O cunoaşteţi pe domnişoara Hammersley? Iat-o şi pe musafira ei, contesa Rezina de Moldova.

întâlnirea luă sfârşit în câteva minute. Blackstone reuşi s-o farmece pe madame Girard şi s-o facă să-şi recapete buna dispoziţie, apoi s-o escorteze pe fragila contesă la uşă şi, în cele din urmă, să-şi ia rămas-bun de la Lady Chalfont. Violet calculă de cât timp era nevoie pentru ca vestea să ajungă la Penelope. Femeile nu pariau pe viteza relativă a picăturilor de ploaie care alunecă pe o fereastră sau pe speranţa de viaţă a muştelor, dar Violet era dispusă să parieze că, în mai puţin de treizeci de minute, ducesa de Huntingdon avea să afle că Violet Hammersley şi Blackstone fuseseră văzuţi împreună.

Ar fi trebuit să se ducă acasă şi să arunce în foc invitaţiile la balul de caritate pe care încerca să-l organizeze.

-- Kate 'Moore

Nate Wilde se afla în misiune departe de clubul lui Goldsworthy, trecând prin locurile pe care le cunoscuse în copilărie. La un colţ de stradă, unde o veche biserică albă, cu turnulețe, se înălța în faţa unei şcoli de caritate pentru fete, construită din cărămidă cu margini ascuţite, Nate se întoarse şi o luă pe Nightingale
Lane, trecând pe lângă speluncile în care se consuma opiu, până la Wapping Highstreet, în inima docurilor londoneze. Unii ar fi putut spune că lordul Blackstone preluase partea cea mai bună a cazului, călătorind într-o trăsură luxoasă şi având drept companie nobili de rang înalt, dar Nate întrevedea şanse în partea de caz ce îi revenise, gândindu-se că el putea să fie cel care să-l găsească pe Frank Hammersley.
În umbra perpetuă a zidurilor înalte ale docurilor, căruţele şi furgoanele treceau zgomotos, zguduind pământul. Nate renunţase la hainele la modă pe care le purta la club, în favoarea unei jachete de stofă aspră şi a unei şepci de tweed, al cărei cozoroc care îi ascundea mare parte din faţă. Mersul şi manierele i se schimbaseră astfel încât noile lui haine i se potriveau de minune. O briză vioaie îi sufla în faţă mirosul de tutun ars. Lângă Tamisa, încărcăturile condamnate ardeau în cuptoare zi şi noapte, lângă depozitele care se întindeau pe hectare întregi. Fiecare schimbare a brizei aducea în zbor un miros concurent – de cafea, de mirodenii, de minereu sulfurat sau de piei, ba chiar izul noroiului urât mirositor al marelui fluviu. O zi la docuri putea să epuizeze nasul unui om.
Informatorii de la vamă ai lui Goldsworthy spuseseră că nava care îl adusese pe prinţ la Londra transportase vin spaniol şi ceai de Ceylon. Butoaiele de vin fuseseră descărcate şi trimise în vastele galerii subterane ale docurilor londoneze. Ceaiul ajunsese la comerciantul care îl cumpărase, Waring & Sons Bonded Tea Merchants. Nate alese un traseu şi îl urmă, studiind pe drum hanuri, cârciumi şi clădiri abandonate. Dacă cineva din Londra voia să-l ţină pe Frank Hammersley în viaţă, dar la distanţă, atunci labirintul de străduţe şi de cheiuri de pe docuri era ideal în privinţa asta.
Iată care era cea mai bună informaţie pe care o aveau până în acel moment: cineva voia ca familia lui Frank Hammersley să creadă că acesta se distra pe continent

sau că făcea afaceri bancare în Spania, iar acel cineva nu ştia că guvernul se ocupa deja de caz.
Simţindu-se aproape invizibil, Nate îşi croi drum printre oameni şi vehicule, în umbra zidurilor uriaşe ale docului. Marinarii cu părul blond sau cu pielea brună treceau pe lângă el, vorbind un amestec de limbi, iar vitrinele murdare expuneau tot echipamentul pe care şi l-ar fi putut dori un marinar: conserve de carne şi >esmeţi, sextanţide alamă, frânghii şi parâme acoperite (u sun i.il.v •Jici unul dintre bărbaţii trecuţi prin ciur şi prin dârmon pe lâiig.t are trecea Nate nu s-ar fi tulburat dacă ar fi auzit un accent ciudat au dacă ar fi văzut un om care era târât de alţii, ca şi cum n-ar fi inut la băutură. Unii dintre ei chiar ar fi profitat, fără îndoială, de ansa de a câştiga nişte bani dacă ar fi fost tocmiţi să lovească un >m până când acesta şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Odată ce răpitorii -ar fi luat pe Frank de pe navă, acesta ar fi ajuns să fie la fel de bine erecat precum orice marfă din depozitele închise sau din cramele ubterane ale Londrei.
Cum îl transportaseră răpitorii pe Frank pe sub nasul vameşilor, sta era o altă întrebare. Iar agenţii guvernului se gândiseră şi la o losibilitate mai sumbră: aceea ca Frank Hammersley să fi ales să lispară şi să nu dorească să fie găsit.
Nici unul dintre oamenii guvernului nu vorbise deschis despre şa ceva, dar, după aproape un an de lucru sub comanda lui, Nate l putea citi bine pe Goldsworthy. Depozitul Waring & Sons Bonded Tea Merchants se dovedi a fi loar un şir de clădiri abandonate. încărcătura navei *Madagascar* t-avea cum să fi fost livrată acolo. Clădirile acelea suferiseră de pe irma unui incendiu. Deşi zidurile exterioare de cărămidă erau în >icioare, lângă ele zăceau grămezi de gunoaie carbonizate. Uşile rau legate cu lanţuri şi încuiate, iar la fiecare capăt al clădirii mai ămăseseră doar două porţiuni de acoperiş. Nate îşi puse în gând ă-i schiţeze lui Blackstone uşile şi ferestrele.
Dincolo de şirul de depozite, râul îşi spărgea valurile de mal. late văzu o cărare îngustă şi plină de buruieni de-a lungul bancu- ui ce se înălţa pe unul dintre maluri. Nu-şi puse în gând să întreprindă vreo cercetare pe acolo. Nu ştia să înoate şi n-avea nici un ost să cadă în râu. Trebuia să găsească o altă cale ca să poate să aute

-- Kate 'Moore

amănunţit. însă o clădire care arsese ar fi fost o ascunzătoare >ună, iar el căută semne de intrare recentă.

Se întoarse pe unde venise şi-şi îngădui să recadă în vechile lui ibiceiuri. Fusese cândva un băiat BredseU. înainte de arestarea re- erendului BredseU pentru fraudă şi omor prin imprudenţă, vicarul loţ condusese o şcoală pentru băieţi orfani, pe care îi pregătea mai legrabă pentru hoţie şi spionaj decât pentru meserii cinstite. în cei trei ani petrecuţi Ia şcoală, Nate învăţase să „lucreze" pe stradă. în acele zile, ambiţia lui fusese să devină un mare şef de bandă, care să poarte o vestă de mătase purpurie şi un ceas de aur de mărimea unui nap. Acum, când avea cele mai bune haine, ambiţia aceea părea inutilă. încă nu ştia cât de departe putea să ajungă în noua lui profesie, dar era sigur că în cele din urmă avea să-i facă praf pe cei mai mari şefi de bandă. S-ar fi putut chiar să fie înnobilat, precum Xander şi Will Jones, oameni care ii fuseseră cândva duşmani, dar care-i deveniseră prieteni statornici. Nate ajunsese la Goldsworthy prin Will Jones. Sir William, aşa cum i se spunea acum, lucra împreună cu Peel la planurile pentru înfiinţarea unei adevărate Forţe Poliţieneşti Metropolitane, iar atunci când acele planuri se potic- niseră în Parlament, Jones îi găsise lui Nate un loc la Goldsworthy. Nate ştia că, la un moment dat, avea să se întoarcă la munca lui de poliţist, dar deocamdată nu se putea plânge – hainele, locuinţa şi apropierea de Miranda Kirby îi umpleau zilele.

în timp ce înainta pe drum, încercă să pună piesele de puzzle cap la cap, aşa cum învăţase de la poliţistul Will Jones. Frank Hammersley era închis undeva între docuri şi depozitul de ceai al lui Waring & Sons, aflat în ruină. Asta însemna că se dăduseră nişte bani. Un proprietar sau un paznic fusese plătit să închidă ochii la acea in- fracţiune, să încuie o uşă, să supravegheze prizonierul, să aducă o farfurie de mâncare. Şi cineva trebuia să golească oala de noapte a prizonierului, genul de individ care, dacă ar fi fost plătit pentru asta, n-ar fi strâmbat din nas. Un semn bine cunoscut îi atrase atenţia pe o uliţă îngustă, la fel de promiţător de rău famată ca oricare alta din Londra, cu numele de Cat's Hole pictat pe cărămizile unui zid de la cotitură. De pe uliţă ieşi om mic şi spilcuit, îmbrăcat în haine ponosite, fluierând fals

o melodie stridentă. Era o a doua natură pentru Nate să-i observe pe alţii fără să fie observat, aşa că îşi luă un aer inofensiv până când trecu individul. Privind înapoi, văzu că bărbatul dispăruse de pe stradă. Nate se întoarse pe Cat's Hole Lane ca să aibă o discuţie cu proprietarul unei case de amanet. O conversaţie amicală în prezent putea rodi informaţii preţioase în viitor.
Violet începu să stea de pază în camera lui Franlc la sfârşitul celei de-a doua zile de absenţă a fratelui ei, sau la începutul celei de-a <■••l.1 zile, în funcţie de cum se privea situaţia. Cufărul lui Frank se il l.i în că în mijlocul camerei, lângă bancheta tapisată cu piele. În x .ii.i aceea nu exista nici un pericol ca ea şi Blackstone să ajungă 'Im nou să şadă pe ea. Acum Violet vedea cum intenţiona el să-şi j. mi <• rolul de logodnic – mereu amabil şi apropiat, în timp ce flirta i ii mica contesă. Ceea ce ea nu înţelegea era modul în care asta îi «juta să-l găsească pe Frank.
După dineul oferit de prinţ celor din conducerea băncii, Papa *.r dusese direct la culcare. Făcea tot posibilul să pară ospitalier l.iţă de prinţ, dar ori de câte ori acesta trântea câte o gogomănie ilcspre absenţa lui Frank, expresia lui Papa oscila între o uşoară « nervare şi furie pură. Mai devreme în acea zi, Papa încercase să (oară ajutorul poliţiştilor de pe Bow Street, dar magistratul refulase să-l ajute, pretinzând că problema era o afacere a Ministerului de Externe.
Din prag, Violet studie cu atenţie camera lui Frank. Voia să fie sigură că Blackstone nu era acolo, pândind într-un colţ întunecat. Noaptea trecută, atunci când el preluase conducerea şi se comportase ca un investigator, ea sperase în recuperarea imediată a lui Frank. Oricâtă durere i-ar fi pricinuit amintirea trecutului lor, fusese sigură că o putea suporta ca să-l vadă pe Frank întors acasă. Dar, pe parcursul zilei, acea speranţă se risipise. Violet nu vedea în modul de a se purta al lui Blackstone nici o grabă legată de cazul lui Frank, nici o îngrijorare provocată de situaţia în care se afla fratele ei. în toate interacţiunile lui cu micuţa contesă, el păruse să fie bărbatul pe care Penelope Frayne şi ceilalţi îl bârfeau – trândav şi carnal. Violet intenţiona să-l ia la întrebări în legătură cu asta imediat ce ar fí apărut. Se aşeză la biroul lui Frank.

Blackstone apăru, venind din locul în care plecase după dineu. Părea la fel de imperturbabil ca întotdeauna, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume ca să-I găsească pe Frank şi nici o neliniște în legătură cu situaţia în care se afla acesta.

- Nu văd cum o să-l găsim pe Frank într-un magazin de pălării!

-Bună seara şi ţie, Violet! Cred că am avut o zi bună, spuse el, iar apoi închise uşa şi întinse mâna ca să-şi desfacă nodul de la cravată.

Ferindu-şi privirea, ea se încăpâţână să-l întrebe:

- *Ce* am putea câştiga dacă am cumpăra nişte pălării?

De parcă ar fi uitat de prezenţa ei, Blackstone se duse la şemineu şi aprinse cărbunii pregătiţi acolo, aţâţând focul până când acesta începu să ardă cu flăcări mari. Violet se gândi că ar fi putut pleca pe neobservate, dar el îi spuse:

- încrederea ta în mine mă uimeşte, ca întotdeauna. Nimeni din grupul prinţului n-a avut azi prilejul să se apropie de vreun loc în care s-ar putea ca Frank să fie ţinut prizonier. Am părut nebânui- tori. Am acceptat povestea lor despre întârzierea fratelui tău. Din când în când, am părut că suntem logodiţi. Ar trebui să mai lucrăm puţin la partea asta.

- Dacă n-am reuşit să părem doi logodnici model, s-ar putea să fi fost din cauză că ai flirtat la fiecare pas cu contesa aia cu ochi rotunzi!

- în mod evident, vrea să cred că are nevoie de salvare. Asta nu-ţi trezeşte curiozitatea, Violet?

- De ce sau de cine s-o salvezi?

EI se sprijini cu un cot de şemineu.

- O căsnicie proastă, împrejurări dramatice? Nu ştiu.

Violet se gândi la asta.

- Neajutorarea ei nu prea pare să fie o ameninţare.

- Violet, treaba mea e să vă feresc de râu pe tine şi pe tatăl tău. Alţi membri ai... organizaţiei noastre sunt cei care îl caută pe Frank.

- L-au găsit astăzi? Sunteţi în legătură cu ei?

- Astăzi au fost interogaţi funcţionarii vamali şi toţi cei care s-au aflat la bordul navei. Unul dintre membrii echipajului de pe *Madagascar* a auzit o conversaţie suspectă şi descoperit-o pe contesă într-o parte a navei în care ea n-avea ce căuta. Ne gândim că descărcarea cailor prinţului a fost un prilej de distragere a atenţiei,

astfel încât fratele tău să fie dus la ţărm înainte de sosirea controlorilor vamali.
- Crezi că Frank a fost pe navă?
-Da.
Preţ de o clipă, Violet se lăsă convinsă de certitudinea ce răzbătea din tonul lui, dar apoi îl privi şi luă act de felul în care îşi sprijinea un cot de poliţa şemineului, de cămaşa lui descheiată la gât, de indiferenţa care i se citea pe faţă. Trase aer în piept şi începu din nou:

- -Prinţul se gândeşte că…E prea mult să spui despre prinţ că „gândeşte”!
- Prinţul se gândeşte că Frank a plecat în Spania în urmărirea unei femei, iar contesa a lăsat să se înţeleagă că el s-a dus să caute o ţigancă.

Lui Violet i se păru că în ochii lui Blackstone apăruse o scânteie fugară, dar el se mulţumi să râdă sec şi să spună:

- Nu-i stă în fire fratelui tău să amestece îndatoririle slujbei lui cu afacerile amoroase.

-Atunci, ne întoarcem iar la contesă. Blackstone, doar nu crezi că gâsculiţa aia se ocupă de vreo conspiraţie!

- Nu, dar îţi dai seama că nu prinţul e cel care deţine puterea în grupul lor.

Ea fu nevoită să recunoască asta.

- Aş zice că e manevrat sau că i se trag sforile ca unei marionete sau ca unui automat franţuzesc. îşi mişcă membrele şi vorbeşte, dar are capul gol.

El se uită din nou la foc, absorbit de un şir de gânduri pe care nu dorea să le împărtăşească.

- Deci mergem la cumpărături? întrebă Violet, care ştia că vocea îi suna fals.
- Cu siguranţă că nu mâine. Ce ţi-a spus prinţul?
- Mi-a spus că vrea să călărească de dimineaţă. Vrea să se laude cu armăsarul lui, Oberon.
- Bun, parcul e un loc public. N-ar trebui să păţeşti nimic rău acolo.

El se îndepărtă de şemineu şi plecă, fără ca măcar să-i facă o reverenţă lui Violet.

Blackstone lăsase focul aprins, iar ea se duse la şemineu şi îl stinse. Revăzând în minte conversaţia lor, Violet îşi dădu seama cât de profesionist acţionase el, un agent al guvernului, în calitate de ocrotitor al intereselor supuşilor loiali ai Maiestăţii Sale.

Era aşa cum trebuia să fie. Situaţia lui Frank, nu profesionalismul lui Blackstone, era cea care îi întuneca lui Violet dispoziţia.

Blackstone fu nevoit să-şi pună la îndoială sănătatea minţii în timp ce se instala pentru o nouă noapte de veghe la Hammersley House. îşi petrecuse ziua în compania a două femei, ambele cu pretenţii de frumuseţe, una care se agăţa de braţul lui, îl flata şi făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să sugereze o încredere absolută în forţa lui masculină, iar cealaltă

care ii refuza ajutorul şi-i punea la îndoială caracterul şi competenţa la fiecare pas. Mai mult de-atât, cea de a doua femeie, cea care se îndoia de el, îl trădase, îl alungase şi-i făcuse rău atunci când se bizuise cel mai mult pe dragostea ei.
În momentul în care toată Londra îl crezuse un afemeiat notoriu, fără simţul datoriei sau al onoarei, el se gândise că Violet îl cunoştea mai bine de-atât, că ştia cine era cu adevărat, indiferent de ceea ce se spunea despre el sau de ceea ce ar fi putut sugera acel tablou care provocase scandalul. Iar buzele lui fuseseră pecetluite de o promisiune.
Cinci ani nu-i schimbaseră lui Violet părerea despre el. încă mai credea în cele mai dizgraţioase bârfe despre caracterul lui.
Fireşte, mintea i se concentră acum pe strălucirea pielii ei albe pe fondul părului negru, pe sclipirea vioaie a ochilor ei şi pe bos- umflarea dulce a buzelor ei, menită să dea un indiciu despre cât de inteligentă şi de amuzantă era.
Şi fireşte că el ar fi vrut s-o dezbrace şi să-i dezvelească feminitatea mlădioasă şi elegantă, castă precum marmura, catifelată, rotundă şi lipsită de ostentaţie. Aşa arăta o Violet Hammersley goală.

Capito(uC8

„«Crezi că ei sunt la Londra?» «Da! În ce altă parte s-ar putea ascunde atât de bine?»„
Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

în timp ce beau cafea şi se delectau cu excelentele cornuleţe care se serveau la club, furnizate de Wilde, Blackstone ii prezentă încă un raport lui Goldsworthy. Situaţia era deopotrivă încâlcită şi iritantă. Ori faptele nu se potriveau, ori lui Blackstone nu-i funcţiona creierul în prezenţa lui Violet Hammersley. Cu o zi în urmă o atinsese de cel puţin douăzeci de ori. Orice şi-ar fi spus despre răceala ei, despre trădarea ei, era imposibil ca trupul lui să nu-l caute pe al ei. în lumina limpede a zilei, se strădui să-şi amintească de Newton şi de orele de prelegeri universitare despre planete, sori şi luni şi despre forţele care le învârteau împreună şi separat. Trebuia să existe o lege care să explice atracţia lui faţă de Violet. în trecut, fiecare atingere dintre ei ar fi putut duce la o adevărată explozie, dar acea înflăcărare ar fi trebuit să se stingă.

-- Kate 'Moore

Ei n-ar fi trebuit să fie unul pentru celălalt mai mult decât o pereche de corpuri cereşti pietrificate şi lipsite viaţă, care să se învârtă unul în jurul celuilalt pe întinderile vaste ale cerului, cu toată acea energie radiantă din trecut, consumată.

Nimic din ceea ce ştia el despre relaţii carnale sau fizice nu-l lămurea de ce nu părăsise Hammersley House până când nu fusese sigur că ea şi tatăl ei se aflau în afara oricărui pericol. Se luase în derâdere pentru că rămăsese atât de mult timp, dar o făcuse oricum. Ar fi trebuit ca timpul, distanţa şi alte impresii să atenueze amărăciunea pe care i-o provocase trădarea din trecut. N-ar fi trebuit ca dorinţa să i se trezească din nou cu atâta ardoare, precum un dragon adormit.înainte de răsăritul soarelui, se întorsese în camera lui de la club. Acum primise o ceaşcă din excelenta cafea a lui Wilde şi, sub influenţa ei, îşi adună minţile. Din spatele draperiei de pânză atârnate în biroul lui Goldsworthy se auzeau obişnuitele bocănituri de ciocan şi vocile înăbuşite ale muncitorilor.

-Am publicat în ziar un anunţ despre logodna ta, băiete, îl vesti Goldsworthy în timp ce se aşeza la imensul lui birou.

Blackstone reuşi cu greu să nu-şi ardă limba. Avea încă un motiv să nu aibă încredere în faţada amabilă a lui Goldsworthy.

- Ce te-a apucat? Obiceiul e ca anunţul să-l facă logodnicii.
- Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, băiete. M-am gândit că eşti prea ocupat ca să te ocupi chiar tu de asta.

Mâinile lui Goldsworthy se odihneau din nou pe biroul acoperit de hârtii, cu degetele groase răsfirate. Era un truc de escroc, de prestidigitator, o aparenţă de deschidere prin care uriaşul acela îşi ascundea vastul lui plan. Blackstone întâlni privirea lui Goldsworthy şi văzu în ea o sclipire de apreciere, ca şi cum angajatorul lui ar fi fost mulţumit de un elev destoinic.

- Deci ce ştim?
- Frank Hammersley ar trebui să fie mort. Dacă a avut sau are informaţii care au dus la moartea a doi agenţi britanici, cineva are interesul să-l suprime.
- Dar nu e mort.
- E lucru sigur că, oricine e cel care-l ţine prizonier pe Frank, vrea ca familia lui să creadă că nu e nici mort, nici în pericol, ci doar că întârzie pe undeva.

Blackstone aşteptă să vadă dacă Goldsworthy avea de gând să-i ofere vreo informaţie de bunăvoie. Ştia că atât

Goldsworthy, cât şi Wilde fuseseră la docuri, dar uriaşul se mulţumi să dea din cap, drept îndemn să continue să vorbească.

- Prinţul i-a înmânat un bilet surorii lui Hammersley. Ea spune că scrisul e al lui Frank, dar cuvintele nu sunt. Fratele ei nu i s-ar fi adresat în acei termeni şi nici nu şi-ar fi încheiat mesajul în felul în care a făcut-o. L-am pus pe valetul lui să facă o copie.

îi întinse lui Goldsworthy copia făcută de Preston. Goldsworthy citi cu mare atenţie.

- Spui că prinţul a fost cel care a înmânat biletul. De unde îl are prinţul? Şi de când?

-Susţine că i-a fost lăsat în Gibraltar.

Blackstone se întrebase şi el în legătură cu acel detaliu. Nu şi-l putea imagina pe prinţ stând lângă Frank şi dictându-i acel mesaj.

-Convenabil bilet, de la un om care a plecat fără să-şi ia bagajele cu el!

- Se poate spune că au trecut câteva zile de când Frank s-a despărţit de bagajele lui. Cufărul i-a fost percheziţionat cu atenţie, căptuşelile au fost tăiate, iar valiza şi geanta de voiaj au fost golite.

-Ce lipseşte?

- Nu ştim ce era în geantă. Valetul lui spune că în ea se aflau obiecte de toaletă şi că din cufăr lipsesc două paltoane, albastru şi verde, o pereche de pantaloni gri şi două veste, vişiniu şi crem.

- Hammersley trebuie să poarte un rând de haine, nicidecum două!

Blackstone dădu din cap în semn de aprobare, încruntat. Şi el considera că era ceva în neregulă în cazul hainelor suplimentare care lipseau. Răpitorii rareori le ofereau victimelor lor haine de schimb.

-Ai notat asta, Wilde?

- Da, domnule. Două paltoane, pantaloni gri, două veste.

- Deci cineva a căutat raportul lui Hammersley. întrebarea e: l-au găsit?

Blackstone se putea gândi la o mulţime de alte întrebări cu privire la raportul lipsă.

- Dacă îl găseau, n-ar fi fost Hammersley mort?

Aşteptă din nou ca Goldsworthy să-i dea nişte informaţii. Uriaşul îşi bătu degetele între ele.

- Hammersley a aranjat să-i trimită o copie agentului nostru.
-Dar agentul... doi agenţi au sfârşit prin a muri. De ce să fie
ucişi agenţii? De ce să nu fie ucis Frank şi să i se ia raportul?
Blackstone se uită la faţa lui Goldsworthy şi obţinu indiciul pe care îl căuta. El întrebă:
- Crezi că, dacă Frank Hammersley trăieşte, el e de partea celor răi din afacerea asta?
- Frank Hammersley a fost împuternicit să ofere Moldovei încă o sută de mii de lire sterline.
Creierul lui Blackstone nu era atât de lent încât să nu-şi dea seama că Goldsworthy tocmai modificase substanţial jocul.
-Unde sunt banii?
- Iată întrebarea care îl frământă pe lordul Chartwell.
- Guvernul crede că Hammersley a luat fondurile? Să fim serioşi!
Blackstone clătină din cap şi-şi puse cafeaua pe marginea enormului birou al lui Goldsworthy. Guvernul nu-l cunoştea pe Frank. Datorită lui Frank, el, Blackstone, avusese şansa de-a o întâlni pe Violet, iar din cauza lui Violet, pierduse prietenia lui Frank. Nu se mai gândise de ceva vreme la acea parte a pierderii pe care o suferise.
- Hammersley e partener la banca tatălui său. Are un venit de patruzeci de mii de lire sterline pe an. N-are nevoie de banii guvernului.
- Banca e solidă?
- Ca orice bancă, aş îndrăzni si spun.
Blackstone fusese plecat din ţară timp de un an, dar, de la întoarcerea lui, nu auzise nimic care să indice că s-ar fi profilat o altă criză bancară. însă atitudinea blândă a lui Goldsworthy nu-l putea înşela. Situaţia fostului său prieten era mai gravă decât îşi imaginase. Guvernul rămăsese singura speranţă a lui Frank, iar acum îl suspecta pe acesta de crimă şi de trădare.
-Ei bine, e prea devreme ca să ne dăm seama de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, băiete, dar doi agenţi sunt morţi, iar Hammersley ar fi putut să fie ultima persoană care să-l fi văzut în viaţă pe oricare dintre ei.
Faţa lui Goldsworthy avea cea mai cordială expresie. Draperia din spatele lui se umfla uşor, în bătaia curentului care sufla din camera pe care pânza o

ascundea vederii. Blackstone îşi mai dădu seama de ceva neplăcut: guvernul se aştepta ca Frank să ia legătura cu familia lui, iar Goldsworthy îl pusese pe el, pe Blackstone, să intercepteze orice comunicare pe care Frank ar fi încercat-o. Aşadar, treaba lui consta în a o trăda pe Violet Hammersley. Nu era de mirare că fusese ales pentru asta. Se simţi cuprins de dorinţa ne-bunească de a-i trage un pumn zdravăn uriaşului Goldsworthy, dar ar fi fost exact ca şi cum ar fi încercat să boxeze cu un stejar bătrân, în schimb, se trezi luându-i apărarea lui Frank:

- Dacă Hammersley ar fi dat peste cadavre, probabil că, din prudenţă, şi-ar fi luat tălpăşiţa!

Masivul Goldsworthy se ridică, ocoli biroul, ajunse 1.1 n^ Blackstone şi îl bătu zdravăn pe umăr.

-Ai înţeles bine situaţia, băiete! Dă-i înainte tot aşa! Unde te duci astăzi?

- La călărie. în parc.

Goldsworthy dădu din cap în semn de aprobare şi se întoarse spre Wilde.

- Tu, flăcăiaş, trebuie să mai faci nişte cercetări la docuri pentru noi. O să mai am o discuţie cu vameşul care a fost repartizat să inspecteze nava cu care a sosit prinţul. Gata, acum plecaţi amândoi!

în drum spre ieşire, Blackstone trecu prin salonul în care se lua cafeaua. Inevitabil, le atrase atenţia lui Hazelwood şi lui Clare.

-Unde te duci în dimineaţa asta? întrebă Hazelwood, care părea de-a dreptul lipit de canapeaua lui, dar care nu pierdea niciodată din vedere mişcările celorlalţi şi nici nu lăsa pe cineva să plece fără să-l chestioneze.

Se vedea limpede că, oricare ar fi fost planurile pe care Goldsworthy le avea pentru colegii spioni ai lui Blackstone, acestea nu prinseseră contur. însă dat fiind momentul de faţă, puteau fi consideraţi o pereche de norocoşi.

- La o plimbare în parc, răspunse Blackstone.

- Ce aventuri mai ai şi tu! Atunci, haide să te conducem. Tovarăşii de club trebuie să rămână uniţi, nu-i aşa, Clare?

Hazelwood se rostogoli de pe canapea şi se ridică în picioare, părul lui răvăşit şi hainele pătate şi zdrenţuite fiind în total dezacord cu inteligenţa pătrunzătoare care i se citea în priviri.

Clare zâmbi şi spuse:
- Niciodată să nu-ţi dezamăgeşti un coleg de club, zic eu.
Hazelwood şi Clare îl urmară pe Blackstone pe scări. Ajunseră
toţi trei la intrare şi rămaseră sub porticul de sub schele. Doi muncitori trecură pe deasupra lor, mergând pe nişte punţi de scânduri. Blackstone se gândi că schela ascundea intrarea şi sălile publice de ochii curioşilor. O trăsură putea să oprească la intrare şi cineva putea să sosească sau să plece fără să fie observat de trecători. Atât timp cât schela rămânea la locul ei, clădirea părea nelocuită.în clipa următoare apăru Wilde, îmbrăcat în haine simple şi ţinând frâiele unei creaturi jalnice, care cândva ar fi putut trece drept cal. Blackstone aruncă animalului o singură privire şi ştiu că era condamnat să fie luat !n râs de colegii săi. Până în acel moment, nu crezuse că îi era dor să aibă propriul grajd. Nu se putu hotărî să înainteze ca să ia frâiele pe care i le întindea Wilde.
Hazelwood clătină încet din cap şi zise:
-Apropo, Wilde, să nu alegi niciodată un animal pentru mine! Reputaţia mea de gentleman n-ar putea să suporte aşa ceva.
Wilde îi aruncă lui Blackstone o privire abătută.
- Îmi pare râu, domnule, nu mă pricep la alegerea unor astfel de animale. Un ins pe nume Isaiah Tongue ne livrează de obicei caii. N-am avut timp să dau de el în dimineaţa asta.
- Nu-ţi face griji, Wilde, o să supravieţuiesc. Tu du-te liniştit la Wapping!
Blackstone inspiră adânc, ieşi de sub portic şi încălecă pe mâr- ţoaga amărâtă din faţa lui. Mângâie animalul pe gât, întrebându-se dacă i-ar fi putut înviora pulsul.
- Ei bine, Blackstone, dacă eşti norocos, amărâtul ăsta îşi va da obştescul sfârşit înainte de a ajunge în parc!
în timp ce prinţul şi însoţitorii lui traversau parcul pe drumul de întoarcere, Violet începu să calculeze cât timp aveau să mai fie expuşi privirii publicului. încă nu se vedea nici urmă de Blackstone. Ea nu-i spusese la ce oră intenţiona prinţul să călărească, ci îl lăsase să presupună.

— %ate Moare

Bineînţeles că brandenburgurile strălucitoare ale prinţului şi perechea lui de cai negri atrăgeau priviri, dar numai din partea plimbăreţilor matinali şi a grăjdarilor care antrenau caii stăpânilor lor. Prinţul deschidea drumul, însoţit de individul cu aspect feroce care îi era gardă de corp, un ins pe nume Cahul, care avea un trup colosal şi care purta o uniformă albastră şi o căciulă înaltă, de blană de urs. Doi soldaţi călare trecură pe lângă grupul lor, iar Violet îi auzi vorbind despre uniforma fantezistă a lui Cahul.

- Francez? Garda regelui?

- Nu, trebuie să fie rus. Uită-te la însemne! Face parte din garda imperială de soldaţi din infanteria marină.

în spatele prinţului, contele şi contesa alcătuiau o pereche interesantă. Din nou. Violet fu frapată de diferenţa mare de vârstă care părea să existe între ei. Blackstone credea că femeia aceea avea un anumit rol în dispariţia lui Frank, iar Violet intenţiona s-o studieze îndeaproape, fără prezenţa deranjantă a baronului. în acea dimineaţă, contesa nu părea deloc neajutorată. Calul ei era la fel de sprinten ca oricare dintre ceilalţi, iar ea îl strunea cu uşurinţă. Nu-şi atinsese niciodată soţul şi nici nu-i ceruse ajutorul, aşa cum făcuse atunci când o însoţise Blackstone.

Violet şi secretarul prinţului, generalul Gustav Dubusari, închе- iau grupul. Prinţul se uită în jur, sperând să fie observat mai mult. La intervale regulate de timp, îl făcea pe Oberon să execute o pe- sadă cu picioarele din faţă bine strânse, ca şi cum calul ar fi fost un animal de circ.

Violet ignorase acele năzdrăvănii, propunându-şi să-l ia la întrebări pe generalul Dubusari. Bătrânul, a cărui haină atârna pe trupul lui uscat, avea o privire blândă. Peruca ciudată, pudrată, şi obiceiul de a-şi împreuna degetele sugerau deopotrivă eruditul şi cunoscătorul rafinat. Avusese nevoie de ajutor ca să încalece, dar, odată ajuns în şa, îşi strunise calul cu uşurinţă. La fel ca prinţul, purta o jachetă cu o croială militară distinctă, împodobită cu acele mult prea bogate brandenburguri aurite. Violet se gândi că era posibil ca fabricarea fireturilor de aur să fi fost principala industrie a Moldovei. încercă să şi-l imagineze pe bătrânul general

răpindu-l pe Frank, dar nu reuşi. Fratele ei era prea deştept, prea puternic.
- Prinţul ne-a conceput singur uniformele, o informă generalul Dubusari. Deşi e tânăr, are gusturi bune. E un mare patron al artelor. Poate că dumneavoastră şi lordul Blackstone ne puteţi îndruma către studiourile principalilor artişti din Londra. Prinţul o să dorească să-şi completeze colecţia.

Aproape că terminaseră de străbătut aleea pentru călăreţi, mărginită de platani înmuguriţi, când Blackstone îşi făcu apariţia. Din neatenţie, Violet trase de căpăstrul calului ei şi fu nevoită să liniştească animalul, o iapă maronie, strălucitoare, cu coama şi cu picioarele negre. Se apucase de călărie în ultimii ani. Nici tatăl

şi nici fratele ei nu călăreau, dar ea luase lecţii şi-şi perfecţionase abilităţile, astfel încât acum putea să se descurce cu iapa ei jucăuşă, indiferent de greutăţile pe care Londra le rezerva unor animale sensibile precum erau caii. Dar, ce-i drept, calul lu

(Kitte ***Moore***

iBlackstone chiar ci ieşea în evidenţă! Violet se întrebă cum de ajunsese baronul să călărească pe melcul acela jalnic, care îşi târa picioarele precum un invalid aflat în tratament cu apele de la Bath.

Nu-şi putea imagina ce se întâmplase cu grajdul lui Blackstone, dacă el, stăpânul unor cai de rasă, ajunsese să călărească pe un asemenea animal. Poate că pierduse un pariu. Prinţul se simţi **datoT** să aducă în atenţia tuturor contrastul şocant dintre cal şi călăreţ:

- Lordul Blackstone e gentlemanul englez perfect, dar calul lui nu e demn de el. Cred că domnişoara Hammersley are un cal mai bun, iar ea e o femeie de rând, după cum spuneţi voi, englezii.

Prinţul îşi întări spusele gesticulând amplu şi arătând pe rând spre cei doi cai.

- Nu-i nimic de rând la logodnica mea, Alteţă!

Zâmbetul crispat pe care Blackstone i-l aruncă lui Violet putea să-i păcălească pe alţii, dar nu şi pe ea.

- îmi pare rău că am întârziat, dragostea mea, se scuză el.

- Da, Lord Blackstone! Păcat că aţi întârziat! Am fi putut să ne în- trecem, spuse prinţul, iar apoi se întoarse spre Violet. Domnişoară Hammersley, sper că o să vă facă plăcere o întrecere intre noi doi!

- Doamnele nu galopează în parc, Alteţă, preciză Blackstone ca şi cum ar fi fost el stăpânul ei.

- N-aş vrea să vă stric plăcerea, Alteţă. Dacă fratele meu ar fi fost aici ca să-mi dea un pic de curaj, aş fi vrut să galopez, dar, fără el, nu sunt în stare.

- O, domnişoară Hammersley, iertaţi-mă! Am uitat că absenţa fratelui face totul dificil. Nu-i nimic, o să mă întrec cu lordul Blackstone.

Baronul mângâie gâtul deplorabilului său animal.

- Vedeţi, Alteţă, că nu vă pot oferi o provocare în dimineaţa asta.

- Dar bietul meu cal, Oberon al meu, trebuie să arate că e un adversar demn de caii englezi!

- Vedem că e, Alteţă, îl linişti Violet.

Ea surprinse privirea sumbră de pe faţa lui Blackstone. Nu ştia cum ajunsese el să călărească pe un asemenea melc, dar putea vedea că nu-i convenea să fie pus la colţ de prinţul cel idiot. încercă să-l descurajeze pe prinţ.

O să vă stricaţi magnifica uniformă, Alteţă! Pista e noroioasă, aşa că riscaţi si fiţi împroşcat cu bulgări şi stropit.Prinţul îi aruncă lui Blackstone o privire şireată.
-Vedeţi, eu credeam că toţi lorzii englezi au două lucruri pe întinsele lor moşii: cai şi câini magnifici. Nu mi-am putut aduce câinii. Caii îşi găsesc întotdeauna un loc, dar câinii nu se simt niciodată acasă în căminul altcuiva.
0 pereche de soldaţi călare, care se îndreptau spre ei cu mare viteză, forţară grupul ca să se dea la o parte. Caii în galop împroşcară bulgări de noroi şi stropi de apă maronie. Prinţul oftă din greu, iar calul dansă sub el.
- Puteţi să galopaţi, Alteţă. Nu trebuie să duceţi animalul la grajd dacă e atât de neliniştit, îi recomandă generalul Dubusari.
Prinţul ridică din umeri, neputincios, iar Violet se uită la Blackstone ca să vadă dacă şi el observase cât de uşor se lăsa condus prinţul de presupusul lui subaltern.
- Vedeţi, Lord Blackstone, insistă prinţul, trebuie să vă alăturaţi mie. Puteţi călări pe calul lui Cahul. O să facem doar o întrecere amicală. Nu trebuie s-o înscriem în registrul de pariuri de la clubul dumneavoastră, adăugă el în timp ce îi făcea semn să descalece lui Cahul, care bombăni ceva pe limba lui. Iată, Cahul e şi el de părere că Oberon trebuie să alerge.
Violet vedea încotro se îndreptau lucrurile. îi aruncă o privire contesei, care îşi aranja voaleta de la pălăria de călărie. Contele părea pe jumătate adormit pe calul lui. Prinţul avea să-şi facă cheful. Simţind că Blackstone era nemulţumit să fie forţat să călărească pe un animal de rând, Alteţa Sa se bucura să tot trăncănească despre defectele calului. într-adevăr, era ca un copil.
în cele din urmă, se bătu cu palma peste frunte.
- O, dar sunt egoist! Trebuie să facem schimb de cai, spuse el descălecând şi dându-i lui Cahul frâiele lui Oberon. Dumneavoastră, Lord Blackstone, trebuie să alegeţi. Caii trebuie să aibă parte de galop.
Avu loc un moment de derută în timp ce călăreţii descălecară şi apoi încălecară iarăşi pe noii lor cai, rearanjând grupul. Oberon obiectă violent la schimbare. Se cabrá, cu picioarele din faţă lovind aerul, nechezatul ajungând să-i fie aproape un ţipăt. Toţi caii se foiră, neliniştiţi. Violet trebuia să se ocupe de iapa ei, care devenise foarte agitată. Doar căluţul lui Blackstone îşi lăsă, placid.

capul să atârne. Cahul trase brusc de frâul lui Oberon, ca să-l facă să-şi plece capul.
Prinţul se încruntă.
- Cred că lui Oberon nu-i place Anglia. Ieri, la docuri, s-a agitat foarte tare, iar azi o ia de la capăt! De aceea trebuie să-l las să galopeze. Lord Blackstone, calul meu!
- Alteţă, sunteţi prea amabil, spuse Violet. Logodnicul meu e fericit să vă ofere plăcerea unei curse. Îţi ţin eu calul, Blackstone!
Privirea baronului spunea limpede că nu era deloc bucuros să-i facă pe plac prinţului. Totuşi, descălecă şi-şi conduse animalul cel costeliv până la Violet. Biata mârţoagă amuşină imediat marginea potecii, în căutarea ierbii de sub noroi.
- Vă fac o mare onoare, Lord Blackstone, iar dumneavoastră vreţi s-o refuzaţi?
-Calul pe care mi-l oferiţi se simte mai puţin onorat, Alteţă.
Oberon încă se agita, plin de neliniște, iar Blackstone îl mângâie uşor pe gât, cu mişcări blânde. Preţ de câteva momente, baronul încercă să se familiarizeze cu Oberon, lăsând calul să-l miroasă şi să-i audă vocea.
- Sunteţi singurul care-I călăreşte pe Oberon, Alteţă?
-Am fost făcuţi unul pentru celălalt. Ei, Oberon e doar neräbdător! O să vedeţi! Lâsaţi-l liber şi o să întreacă şi vântul. Până jos şi înapoi?
-Până la al zecelea platan, răspunse Blackstone.
După ce Oberon rămase liniştit sub atingerea lui, cu trupu-i neted agitat doar de un ňor slab, Blackstone încălecâ. Apoi se împinse spre partea din faţă a şeii ca să-l lase pe Cahul să ajusteze scările. Prinţul scrută distanţa propusă.
- Foarte bine, dar asta nu-i deloc de ajuns pentru Oberon. Domnişoară Hammersley, vreţi să ne daţi semnalul?
Cei doi călăreţi îşi aliniară caii. Oberon deveni din nou neliniştit, iar Blackstone, întunecat la faţă, îşi concentră atenţia la armăsarul care se încorda.
Violet regretă că îl pusese în acea poziţie absurdă. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să termine odată cu asta. Pista era liberă. Privirile bărbaţilor se îndreptară spre ea. Ea ridică braţul şi lăsă mănuşa să cadă. Calul prinţului făcu un salt înainte.

Genunchii lui Blackstone se strânseră în jurul lui Oberon, **I.II** animalul se cabră sălbatic. Blackstone se ridică în şa, dar calul continuă să se cabreze, arcuindu-şi spatele şi învârtindu-se în aer, iar apoi ridicându-se pe picioarele din spate, cu coapsele coborâte aproape până la pământ. Dacă Blackstone se agăţa de el, se prăbuşeau pe spate. Violet văzu cum renunţă să se mai ţină şi lăsă animalul să-l arunce în gol. Preţ de o clipă zbură în sus, apoi aterizâ în calea calului care continua să se cabreze. Violet îşi ţinu respiraţia. Blackstone se rostogoli în timp ce picioarele calului cădeau, is- când un bubuit. Oberon se cutremură şi pufni puternic, cu muşchii unduindu-i-se sub pielea neagră şi netedă, în timp ce Blackstone se ridică.

Plin de noroi care picura, prinse frâiele şi începu să mângâie animalul chinuit, ca să-l liniştească, în timp ce prinţul se întorcea la trap pe pistă, Violet îndemnă restul grupului să-i ajungă din urmă.

Prinţul era împroşcat cu noroi de la vârful picioarelor până la coapse. Rânjetul ii întindea şi mai mult mustaţa. Descălecă şi luă frâiele lui Oberon, consolându-1:

- Nu poţi câştiga fără mine, nu-i aşa, Oberon? Domnişoară Hammersley, ce încruntată sunteţi! V-aţi temut pentru noi?

Violet abia dacă îşi dădu seama ce spunea drept răspuns. Pentru o clipă, gândurile ei învârtejite fuseseră îndreptate doar spre Blackstone.

El se lăsase aruncat, iar ea se temuse că avea să-l vadă strivit sub copitele lui Oberon. Iar acum era nejustificat de fericită fiindcă el era plin de noroi şi încruntat, dezbrâcându-se de haina terfelită. Pălăria îi zburase şi ea, iar pe obraz avea o pată de ţărână. Părea absurd de tânăr şi era complet viu.

Prinţul răspunse în locul ei la întrebarea pe care i-o pusese şi de care ea uitase între timp:

- O, nu, sunteţi îngrijorată pentru fratele dumneavoastră! Dar el e un şmecher, ştiţi, dispare mereu de lângă noi şi apare ca să râdă de noi atunci când nu ne aşteptăm. A scăpat de noi de trei ori, ştiţi. E vorba de o doamnă, poate. în Spania, s-a dus să vadă o doamnă.

- Violet aproape că nu auzi acea remarcă, fiindcă se gândea doar la Blackstone şi avea privirea aţintită asupra lui. „A scăpat de noi" erau cuvintele pe care le rostise prinţul printre alte vorbe ciudate.Ne-ai speriat pe toţi, îi spuse ea lui Blackstone de îndată ce acesta se apropie de ea. Ce l-a făcut pe Oberon să se sperie astfel?
- Eşti îngrijorată, dragostea mea?
- Nu mi-ar plăcea să văd animalul ăsta magnific suferind de pe urma unei căzături.

El îi luă mâna înmănuşată în mâna lui şi-i desfăcu degetele, iar apoi depuse un sărut pe încheietură. După ce îşi ridică gura de pe mâna ei, ii închise pumnul în jurul unui obiect scurt şi ascuţit, care ii înţepă palma prin pielea mănuşii. Era un spin.

- Din şaua lui Oberon.

Ea nu mai trebuia să se mire că Oberon încercase cu atâta disperare să-şi arunce călăreţul. De îndată ce greutatea lui Blackstone apăsase pe şa, ghimpele săpase dureros în carnea de pe spatele sensibil al calului.

La întoarcere, Violet călări alături de prinţ. Ea nici nu putea spune care era subiectul conversaţiei. Nu se mai gândea la Frank, mintea ei revenind iarăşi şi iarăşi la momentul în care crezuse că Blackstone avea să fie zdrobit. După ce ajunseră acasă, baronul se scuză şi îl căută pe tatăl ei. Acela fu momentul în care Violet simţi pentru prima dată lipsa mânuşii. Crezuse că, vizând-o pe pistă, Cahul o luase. Ea încă mai avea ghimpele, maro-închis, subţire, lung de un centimetru, rotund şi drept ca un ac. Nu-l recunoscu ca fiind un spin englezesc.CapitoCuC9

„E o fată frumoasă, în vârstă de cincisprezece sau şaisprezece ani şi am auzit că are o educaţie desăvârşită.”

Jane Austen, *Mândrie* şi *prejudecată*

Miranda Kirby îi zâmbi domnului care examina borcanele cu alifii şi balsamuri. Acel client era atât de la modă pe cât şi-ar fi dorit ea. După croiala excelentă şi lâna fină a hainei lui de culoare gri-porumbel, ea putea ghici numele croitorului şi cât costase, calculând preţul în guinee. După astfel de calcule, omul avea, probabil, un venit de patru mii de lire pe an. Jiletca lui de culoarea lavandei avea întreţesute discret fire de aur. Doar cravata prost legată sugera un ins aflat în dificultate. Ei bine, asta şi grija cu care cântărea din ochi anumite balsamuri.

Miranda recunoscu privirea jenată a unui om care se alesese cu o afecţiune stânjenitoare, pe care nu dorea s-o dezvăluie nimănui, şi care avea nevoie de o uşurare imediată. Trase, resemnată, aer în piept. Ea prefera să-i ajute pe domni să-şi aleagă săpunurile şi par- fumurile pentru bărbierit. Putea să-şi întindă braţul ca să-i ofere unui domn să miroasă nişte săpun parfumat cu aromă de lemn de santal, ambalat în bolul său de porţelan, sau să pregătească puţină spumă cu o perie din păr de bursuc şi să şi-o întindă pe palmă ca să arate cât de groasă şi de bogată era.îndrumarea unui domn către un remediu care să-i aline o boală venerică ar fi putut să pună iute capăt tranzacţiei. Bărbatul n-ar mai fi fost înclinat să se uite de două ori la ea, s-o observe şi s-o admire. N-ar mai fi zăbovit ca să schimbe vreo glumă. Ea nu i-ar mai fi auzit mai mult din accent. Miranda era în stare să asculte toată ziua vorba domnilor din West End. Uneori, atunci când aceştia o întrebau despre ea, le povestea despre mama ei, tânăra franţuzoaică *ce* fugise de Teroarea din Paris, pe vremea când a purta o cataramă la pantof însemna moarte, şi care venise la Londra numai cu hainele de pe ea.

Clopoţelul de la uşă sună din nou, iar apoi intră un golânaş care purta o jachetă murdară şi o şapcă grosolană, genul care n-avea ce căuta într-un magazin respectabil. Frumosul domn al Mirandei se dădu imediat la o parte, precaut.

Ea ştiu că trebuia să acţioneze rapid.

- Ce faci aici, băiete? N-am nimic pentru cei ca tine.

Tânărul vârî o mână murdari în faţa domnului elegant, oferindu-i un borcan.

-lată-l pe cel pe care îl doriţi, conaşule. În două săptămâni, unguentul lui Sloan o să vă vindece de ceea ce vă doare. Ea îl recomandă tuturor domnilor. Nu-i aşa, domnişoară Kirby? întrebă golănaşul, rânjind şi arătându-i Mirandei un impecabil set de dinţi albi.

Ea înşfăcă o mătură şi ocoli tejgheaua, iar mişcările bruşte îi făcură fustele să se înfoaie.

- Ooo, tu eşti, Nate Wilde!

Domnul se îndepărtă de tânărul cu borcanul.

-Aş zice, domnişoară, că nu e o idee bună să lăsaţi săräntocii să vă asalteze clienţii, zise el uitându-se cu precauţie în direcţia uşii, iar apoi continuă: Haide, dispari!

Tânărul nu se lăsă intimidat, ba chiar se aplecă spre domn şi-i spuse:

- Nu uitaţi, conaşule, balsamul lui Sloan!

Clopoţelul sună din nou, odată cu plecarea grăbită a bărbatului. Miranda se întoarse spre intrus. I-ar fi plăcut foarte mult să-l lovească cu mătura. Ochii lui râzători o provocau s-o facă. Dar dacă ar fi cedat acelui impuls lipsit de feminitate, el ar fi câştigat. Nici o lady n-ar fi lovit un bărbat cu o mătură, oricât de mult ar fi provocat-o el, iar Miranda era o lady. Ea ştia asta. Se calmă şi-şi reluă locul din spatele tejghelei, punând mătura deoparte.

- I-ai povestit despre mama ta şi despre cataramele ei de la pantofi? o ironiză el.

- Îţi place să mă enervezi!

Miranda îi întoarse spatele şi începu să rearanjeze periile şi holurile de ras din vitrină

.-Te deranjează? Şi eu, care mă consider apărătorul tău, cavalerul tău!
El puse la loc pe raft borcanul cu unguentul lui Sloan.
- Cavalerul meu? Asta-i bună! Un diavol obraznic, mai degrabă, unul trimis să-mi facă necazuri, asta eşti tu!
Ea se aşeză pe scaunul de lucru şi luă boneta de paie pe care o împodobea înainte ca acel client din tagma gentlemenilor s-o întrerupă. Se aplecă din nou asupra lucrului, aplicând pe boruri o panglică de culoarea lavandei. Nate Wilde nu pricepu aluzia. Zăbovi ca şi cum nu i-ar fi păsat de nimic pe lume.
- De ce eşti îmbrăcat aşa?
- A trebuit să mă duc la Wapping pentru un caz.
- Un caz? Puţin probabil. De parcă ai fi un poliţist adevărat!
- Chiar sunt un fel de poliţist, doar că unul mai bine plătit şi, de obicei, mai bine îmbrăcat.
- Mulţumită tatălui meu.
- Recunoaşte, Miranda, că sunt cât se poate de aproape de un gentleman, atât cât o să poţi şi tu să cucereşti vreodată.
El se săltă pe tejgheaua de mahon. Ăsta era genul de lucruri pe care le făcea şi pe care ea încerca să nu le observe, dar îi văzuse braţele pe când stătea îmbrăcat doar în maiou şi izmene, pentru măsurătorile tatălui ei. Nu era cu mult peste ea ca înălţime, dar avea umeri largi şi braţe puternice.
La auzul vorbelor lui, Miranda tresări.
- Scuteşte-mă! Află că mai întâi m-aş arunca în Serpentine, cu bolovani în buzunare.
- Ar fi mai bine să te arunci în Tamisa, o sfătui el pe un ton cordial. Oricât de elegant ar fi să te îneci în parc, e nevoie de un râu adevărat ca să fii sigură că reuşeşti să duci treaba la bun sfârşit.
- Mama mea nu m-a adus pe lume pentru cei ca tine!
- Să-ţi spun adevărata poveste a mamei tale? A fost o frumoasă irlandeză care a venit la Londra ca să lucreze într-o fabrică şi care a ascultat de un pungaş cu limbă dulce ca mierea. Apoi, pungaşul a băgat-o în bucluc. Iar tatăl tău a luat-o la el.
El nu spuse că tatăl şi mama ei nu se căsătoriseră. Nu era nevoie să pună sare pe rană.

- Ei, ce ştii tu! Cine a fost mama ta? Cine a fost tatăl tău?
- Nici tu nu ştii nimic despre mama ta. Deci suntem chit.
- Ştiu că aş fi putut să fiu o Nan, o Susan sau o Molly, dar nu sunt nici una dintre ele. Mama ştia anumite lucruri şi m-a numit ca să fiu cineva. Miranda, fiica unui duce.
- Un personaj dintr-o piesă de teatru pe care oricine o poate vedea pentru un pumn de şilingi.
- Ei bine, şi această Miranda îl va intâlni pe fiul unui prinţ. Nu pe vreun năzdrăvan care se crede mai important decât este.
- Nu la Londra. Aici n-o s-o faci! Cu excepţia cazului în care întâlneşti un prinţ din flori sau plănuieşti să te căsătoreşti cu un prunc. În lotul de fraţi ai regelui George nu există fii de prinţ care să fie oameni în toată firea.

Cu o mişcare plină de ţâfnă, Miranda înfipse un ac în bonetă.

- Nate Wilde, tu strici totul!
- Unde e Wilde?

Blackstone îşi găsi colegii din clubul exclusivist al lui Goldsworthy în locurile lor obişnuite. Hazelwood stătea întins pe spate pe una dintre canapelele acelea lungi şi arunca în sus o minge de tenis. Căpitanul Clare era întins cu faţa spre covor, cu braţele ridicându-i şi coborându-i corpul ţeapăn. Semăna cu o scândură care se mişca pe o mare agitată. Nici unul dintre cei doi nu râs- punse imediat. Blackstone întinse mâna şi prinse mingea de tenis a lui Hazelwood. Cu reflexe mai rapide decât se aştepta Blackstone, proprietarul ei dădu s-o apuce, dar nu reuşi.

-Avem un concurs, bătrâne. E nesportiv din partea ta sâ mă întrerupi! îl apostrofă el pe Blackstone, pe un ton nu prea supărat, iar apoi îi strigă celuilalt coleg: O sută, Clare!

Căpitanul se lăsă pe podea şi spuse:

-Wilde e după colţ, la magazinul lui Kirby.

-E îndrăgostit. Iată singura slăbiciune a tinerilor, adăugă Hazelwood.

Blackstone se uită la căpitanul Clare pentru confirmare.

- 0, nu poţi avea încredere într-un beţiv, dar poţi avea încredere în omul care poartă uniformă, filozofă

Hazelwood, care încă purta acele haine de seară murdare şi care acum se ridică în capul oaselor. E adevărat, fie că mă credeţi sau nu! Băiatul e profund îndrăgostit.
Clare şi cu mine am făcut un pariu dacă tânărul Wilde o să reuşească sau nu să se impună în faţa frumoasei Miranda. Eu zic că e fără speranţă. Căpitanul nu e atât de sigur.
Blackstone îi aruncă mingea de tenis înapoi. Cunoştea farmacia şi pe tânăra drăguţă care vindea la tejghea. Literele aurii pe fundal negru de pe firma ţintuită pe faţada de cărămidă a magazinului proclamau că acei Kirby şi Fiii erau „Furnizori ai Majestâţilor Lor Regii de Hanovra şi Belgia, precum şi ai Alteţei Sale Regale şi ai Ducelui de Cambridge". Nu existau fii, ci doar o fiică, şi, indiferent de comerţul legitim al magazinului, afacerea principală a acestuia se afla ascunsă de ochii publicului şi se desfăşura în camerele din spate, unde Kirby însuşi se străduia să producă îmbrăcăminte de gentlemeni pentru flăcăii lui Goldsworthy. Poziţia magazinului, chiar în spatele clubului, cu faţa spre strada vecină, permitea intrări şi ieşiri pe ascuns, în timp ce membrii clubului erau pregătiţi pentru noile lor roluri.
Blackstone intră în magazin şi îl găsi pe Wilde transformat în golan fără căpătâi, aşezat pe tejgheaua lungă de mahon, în spatele căreia Miranda Kirby îşi aplecase capul strălucitor peste o bonetă de paie pe care cosea, cu împunsături puternice de ac, panglica de culoarea lavandei. Degetele lui Wilde se jucau cu capătul panglicii, iar fata i-o smulse din mână.
Blackstone îşi drese glasul, iar tânărul îşi ridică privirea, desprinzându-se din contemplarea extaziată a frumuseţii fetei.
Ea chiar era o frumuseţe. Construită pe dimensiuni generoase, Miranda Kirby avea o piele albă, mătăsoasă, cu o uşoară nuanţă de roziu. Ochii ei albaştri erau conturaţi de gene de un roşu-închis, iar gura arcuită avea o formă bosumflată, drăgălaşă. Băiatul arăta ca un amărât flămând care ar fi contemplat o farfurie de gem de câpşune cu frişcă.
- Pot să vă ajut, Lord Blackstone?
Mirandei îi plăcea să folosească titlurile membrilor clubului. Puse deoparte pălăria de paie şi se îndreptă astfel încât pieptul să-i fie bine pus în valoare.

Pentru scurt timp, Wilde păru ameţit, iar apoi reuşi totuşi să-şi smulgă privirea de la pieptul generos al fetei.

-Tocmai veneam să raportez, domnule!Miranda observă atunci că Blackstone era fără haină şi că avea noroi pe cizmele şi pe pantalonii de călărie. Fata rămase cu gura deschisă.
- O, v-aţi stricat frumoasele haine de călărie! îl căină ea.
-Ai ajuns din nou la docuri, Wilde?
-Am fost, domnule, şi am găsit ceva interesant.
Wilde se scotoci în buzunar şi scoase de acolo şase nasturi de corn care proveneau de pe o haină bărbătească, fiecare dintre ei fiind ataşat de o bucată de stofă fină de lână albastră.
- Există o casă de amanet pe Cat's Hole Lane, al cărei proprietar nu e prea atent la sursa bunurilor pe care le acceptă. Pentru câţiva şilingi, am cumpărat nasturii ăştia de la el. I-a primit chiar azi-dimineaţă.
Blackstone luă unul dintre nasturi. îşi dădu seama ce se întâmplase: cineva trăsese de nasture şi îl tăiase de pe haină.
-Wilde, eşti un geniu!
- Credeţi că e haina lui Frank Hammersley?
Blackstone dădu din cap în semn că da.
- Cum ai ajuns la casa de amanet?
- Oricine l-ar fi răpit trebuia să-l aibă drept complice pe unul dintre oamenii locului. Iar acel localnic n-a fost plătit îndeajuns pentru treaba murdară pe care a făcut-o. Oamenii locului sunt pre- ţioşi, fiindcă numai ei ştiu cine anume din zonă e de încredere.
- Dar, dacă cineva vrea să facă profit, de ce să nu vândă toată haina?
Wilde păru să cugete adânc la întrebare.
-Aş spune că încă nu sunt atât de lacomi. Mai sunt bani de făcut din afacere. Dacă domnul care e ţinut prizonier ar muri, atunci omul nostru ar dezbrăca leşul, l-ar arunca în râu şi apoi s-ar ascunde undeva pentru o bucată de vreme. Mai târziu, ar vinde hainele pe Monmouth Street.
Blackstone răsuci nasturele între degete.
- Deci e posibil ca temnicerul nostru local să nu vrea să fie părtaş la crimă, dar să vrea, totuşi, să facă profit? Unde e casa de amanet? Poţi să mi-o arăţi pe harta lui Goldsworthy? Azi-dimineaţă prinţul a spus ceva care se potriveşte cu teoria ta.
Fata îşi ridică privirea.

-- Kate 'Moore

- Lord Blackstone, vreţi să vă trimit nişte haine noi?
- Mulţumesc, domnişoară Kirby.

în biroul lui Goldsworthy, Blackstone şi Wilde se uitară pe harta Londrei. Wilde îi arătă baronului traseul încărcăturii de ceai de la navă până la depozitul abandonat şi-i explică starea în care se afla acesta din urmă. Apoi studiară împreună o schiţă a clădirii, pe care o desenase Wilde.

Blackstone ii povesti tânărului că prinţul vorbise despre faptul că Oberon provocase agitaţie în timp ce oamenii descărcau marfa de pe navă. Incidentul de dimineaţă cu spinul arătase cât de uşor era să provoci în mod deliberat un cal sensibil.

Probabil că agitaţia provocată de un armăsar care necheza şi se cabra le distrăsese tuturor atenţia îndeajuns de mult încât să le permită complicilor sau mercenarilor să-l ia pe Frank Hammersley de pe navă înainte ca inspectorii vamali să urce la bord. Sau, dacă se accepta teoria lui Goldsworthy, se crease destulă rumoare pentru ca Frank însuşi să aibă timp să dispară.

Blackstone studie din nou harta. Wilde localizase casa de amanet. Râul, depozitul de ceai, docul şi magazinul formau un dreptunghi aproximativ, străbătut de străduţe şi de alei înguste, cu sute de locuri în care un om putea fi ţinut ascuns. Frank Hammersley ştiuse că raportul lui avea să creeze probleme cuiva. De două ori fusese împiedicat să transmită acel raport agenţilor britanici. Dacă mai trăia, asta se întâmpla doar pentru că răpitorii lui ştiau că nu-şi raportase descoperirile.

Primejdia plana asupra oricărei persoane care ar fi fost suspectată că primise acel raport. Probabil că supra-vegherea lui Violet şi a tatălui ei era principala sarcină a membrilor împopoţonaţi cu brandenburguri aurii ai escortei prinţului Andre.

Şi mai era şi chestiunea celor o sută de mii de lire! Oare unde găsise Frank de cuviinţă să ascundă acea comoară care te putea tenta să te abaţi de la calea cea dreaptă? Indiferent de ceea ce bănuia guvernul, Blackstone nu-l credea pe Frank vinovat de furt, de crimă sau de trădare. Mai degrabă Frank, ca şi Violet, alesese să acţioneze independent.

- Duc eu unul dintre nasturii ăştia la sora lui. Ea poate confirma dacă i-a aparţinut lui Frank.

Ducând în braţe un pachet de hârtie maro, Miranda Kirby bătu la uşa deschisă a biroului.
-O, Lord Blackstone, mi s-a spus că vă găsesc aici! Am un nou lot de cămăşi şi de cravate.
Ea încercă, fără succes, să-l ignore pe Wilde, dar privirea i se opri la hainele grosolane ale tânărului, care-l făceau să pară un individ periculos.
Blackstone se uită pe rând la amândoi. Wilde nu încerca să ascundă bărbatul care era – curajos, competent, sigur de sine. Părea să-i spună fetei că înfăţişarea nu-l definea deloc şi că el era în realitate mult mai mult decât părea în acel moment.
Fata strâmbă din nas.
Violet îşi petrecu după-amiaza închisă în apartamentul ei, ceea ce însemna că istoria se repeta. După episodul din parc, Blackstone spusese ceva care îl alarmase pe tatăl ei, iar acesta insistase ca fiica lui să rămână acasă în timp ce el îi însoţea pe prinţ şi pe ceilalţi în vizita pe care o făceau la uzina de gaz a lui Sir Alexander Jones. Nimeni nu comentase îngrijorarea pe care ea o arătase în momentul în care îl văzuse pe Oberon cabrându-se şi amenințând să-l zdrobească pe omul care trebuia să ajute la găsirea lui Frank. Ea reuşea acum să înţeleagă natura îngrijorării pe care o simţise în acel moment. Se temuse pentru Frank. Dacă Blackstone ar fi fost ucis, nimeni n-ar mai fi ajutat familia Hammersley să-l găsească pe Frank. Chartwell şi guvernul nu-şi făceau cu adevărat griji pentru cel dispărut, dar Blackstone fusese cândva prietenul lui Frank. Asta trebuia să conteze totuşi. Violet nu credea că lui Blackstone îi era indiferentă soarta fratelui ei.
Atunci când Blackstone vizitase pentru prima dată Hammersley House împreună cu Frank, Violet, în vârstă de treisprezece ani, fusese închisă în camera ei pentru că se dusese singură în oraş, ca să asiste la o conferinţă pe teme de economie. în mod ciudat, reapariţia lui Blackstone pusese din nou în mişcare vechea lor istorie comună. Timp de trei ani, Violet îşi spusese că Blackstone era doar o amintire dureroasă din tinereţe, precum un membru care cândva îi fusese rupt şi care o mai durea din când în când. întoarcerea lui semăna cu un îngheţ care făcea ca membrul vindecat să doară din nou. Dar pur şi simplu trebuia ca ea să ignore durerea şi să se concentreze asupra găsirii lui Frank.

-- Kate 'Moore

Mai avea şi o altă problemă de rezolvat: Penelope Frayne. Deşi îi ceruse lui Blackstone să nu publice un anunţ în ziar, Violet era sigură că Arabella Young vorbise deja cu Penelope. Balul fiind planificat să aibă loc peste doar câteva zile, o scrisoare către Penelope era imperios necesară. Violet trebuia să-i mulţumească pentru bunătatea ei şi să decline politicos orice altă implicare în organizarea balului. Acum conta doar să-l găsească pe Frank. După-amiaza fiind insuportabil de lungă, ea se apucă să citească *Ghidul unei lady pentru atingerea respectabilităţii perfecte*. Fosta ei guvernantă, Augusta Lowndes, îi dăruise micul manual drept cadou de despărţire. Cartea oferea mai multe modele de bileţele politicoase cu ajutorul cărora se declinau diverse invitaţii, dar Violet nu găsea nici un model de scrisoare prin care să-i ofere unei alte femei o şansă de a-i cuceri fostul iubit.

Violet îşi înmuie peniţa în cerneală şi se puse pe scris. începu prin a recunoaşte amabilitatea cu care ducesa sprijinise proiectul balului. Apoi o rugă pe aceasta să înţeleagă că o problemă gravă de familie o împiedica în momentul de faţă să continue să joace un rol în acel proiect. Mai spuse că spera ca ducesa să continue să sprijine organizarea balului, dar că avea să înţeleagă dacă ea hotăra să renunţe.

Puse penița jos. N-avea rost. Penelope trebuia să fi aflat până acum că Violet fusese la cumpărături împreună cu Blackstone. Nimic din scena la care asistase Lady Chalfont nu putea fi interpretat ca o întâlnire accidentală între Violet Hammersley și baron, fiindcă domnii nu frecventau magazinele de pălării ale doamnelor. Și, odată ce Penelope aflase de la cine știe ce clevetitoare că Violet se logodise cu Blackstone, orice scrisoare, oricât de atent ar fi fost redactată, ar fi părut falsă. Violet se gândi să adauge un post-scriptum în care să dezmintă ideea că ar fi avut vreun interes față de Blackstone. „N-am nici un drept asupra lui Blackstone. Dacă îl vrei, e al tău!” nu suna prea amabil și civilizat. în schimb, scrise că, dacă în societate ar fi apărut zvonuri care să o lege pe ea, pe Violet Hammersley, de Blackstone, Penelope ar fi trebuit să le ignore. Intenţiile lui Violet în ceea ce-l privea pe bărbatul

acela nu se schimbaseră.CapitofuClO

„Erau ţintuiţi pentm toată seara la mese de joc diferite, iar ea nu mai avea nimic de nădăjduit decât ca ochii lui să se îndrepte atât de des către colţul în care se afla dânsa, încât să joace tot atât de prost ca şi ea.”
Jane Au sten, *Mândrie ţi prejudecată*

Blackstone intră în salonul lung şi îngust de la parterul lui Hammersley House, care îi era familiar pentru că el şi Frank obişnuiau să-l străbată în drumul lor spre camera de arme a lui George Hammersley. Salonul era de o simplitate neaşteptată, ceea ce însemna întotdeauna o uşurare după ce simţurile îţi erau asaltate de aspectul ţipător al scării principale. Deşi oaspeţii umpleau acum încăperea, Violet, la capătul celălalt al încăperii, cu prinţul la braţ, era imposibil de trecut cu vederea.

Blackstone n-o mai văzuse pe Violet de aproape unsprezece ore. N-ar fi trebuit să numere ceasurile în care era departe de ea, dar, deşi tatăl ei era conştient de pericol, George nu avusese niciodată puterea de a o împiedica pe Violet să acţioneze de capul ei. Blackstone nu ştia dacă ea citise în ziar anunţul pe care-l publicase Goldsworthy.

Străbătu acea mulţime ca să se apropie de ea, dându-şi seama că nu cunoştea decât foarte puţini dintre invitaţi. Ca fiică a unui om îmbogăţit prin propriile puteri, chiar şi a unui bancher bogat, Violet se mişca în cercuri diferite de cel al aristocraţiei. El aparţinea acestuia din urmă, în care naşterea stabilea poziţia şi relaţia cu un grup de persoane familiare, care ştiau totul unii despre alţii: chipuri, reşedinţe, loc în societate, averi. Atmosfera acelei serate, precum şi absenţa pălăriilor cu pene îi atraserâ imediat atenţia lui Blackstone. Oaspeţii se angajau în conversaţii serioase mai degrabă decât în flirturi şi-i făceau loc politicos, fără să dea nici un semn că l-ar fi recunoscut. în mulţime n-avea cum să se afle nici una dintre prietenele lui Lady Ravenhurst, astfel încât el putea juca rolul de logodnic îndrăgostit fără să stârnească vreo bârfă. Fragmentele de discuţii pe care le auzea în timp ce se îndrepta spre Violet îi aminteau şi mai mult de vizitele pe care le făcuse cândva împreună cu Frank.

Conversaţia de la Hammersley House se învârtea inevitabil în jurul Londrei. Nu era cu nimic diferită acum, constată el, de felul în care fusese atunci când începuse să se alăture familiei Hammersley, pe care o vizita în vacanţele dintre semestrele de la Cambridge. îl revăzu pe Sir Xander Jones şi schimbă cu el un salut constând într-o înclinare din cap. Jones, cu câţiva ani mai în vârstă decât el, schimbase Londra prin iluminatul cu gaz. Alături de Jones, o matroană cu înfăţişare îngrijită, îmbrăcată în verde, vorbea despre reformele bancare necesare, iar un tânăr înalt şi subţirel, cu o claie cu bucle dese, şatene, susţinea deschis meritele prezervativului în faţa unui domn mai în vârstă, în momentul în care Blackstone ajunse la pretinsa lui logodnică, aproape că i se părea că păşise înapoi în propriul trecut.
Violet îl zări, iar în ochii ei negri se citi şocul, ca şi cum n-ar fi putut pricepe cu nici un preţ de ce se afla el acolo. Blackstone înţelese acea expresie fugitivă, pentru că simţise aceeaşi tresărire la vederea lui Violet. Dacă el ar fi murit şi ar fi început s-o bântuie, ea l-ar fi privit în felul acela. Era îmbrăcată în mătase de culoarea fructelor de pădure coapte, iar pielea ii strălucea ca sideful. Părul ei negru era aranjat în bucle moi, care îi încadrau faţa. Blackstone ajunsese să cunoască moda curentă a rochiilor de damă, croite astfel încât să pună în evidenţă panta umerilor unei femei şi dimensiunile reduse ale taliei.
în timp ce el îşi ocupa locul lângă Violet, ea îi dădu de înţeles printr-o privire furişă că între ei reîncepeau ostilităţile.
- N-aveai nici un drept să mă ţii închisă în după-amiaza asta! Nu mai sunt o fetişcană fără experienţă!
El îi duse mâna la buze şi se trase mai aproape de ea, adulmecând un uşor parfum floral.
-Tatăl tău te-a ţinut închisă.

L-ai speriat ca să-l convingi s-o facă!El se aplecă, invocându-şi privilegiul de logodnic, ca să-i vorbească la ureche. Postura lui Violet devenise mai rigidă în anii în care el fusese plecat, şi nu ţinea minte nici ca ea să fi avut atitudinea rece şi distantă de acum.

- Aminteşte-ţi că azi-dimineaţă cineva a pus un spin sub şaua lui Oberon, cu intenţia de a ucide.
- Aş fi putut să cercetez camerele oaspeţilor în timp ce ei erau plecaţi cu tatăl meu.
- Camerele lor au fost percheziţionate.

Violet se întoarse spre el, iar buclele ei îi atinseră obrazul.

- De către cine?

El socoti că trebuia să se retragă, fiindcă mirosul ei îl ameţise.

- De către cei doi noi membri ai personalului vostru. Doamna Clark, menajera, o femeie foarte isteaţă, i-a instruit astăzi.
- Ce au găsit?
- Nimic care să ne ajute.

Ea îi scrută chipul.

- Nimic de care să vrei să-mi spui.
- Totuşi, am ceva pentru tine. Vorbim mai târziu.

-Ceai?

- După serată, ne întâlnim în camera lui Frank.

El urmări pe faţa lui Violet mica luptă ce se dădea inlăuntrul ei. Oscila între indignarea faţă de tonul lui poruncitor şi inevitabilul ei spirit practic.

- M-am gândit la spinul de sub şaua lui Oberon. Nu e un spin englezesc, nu-i aşa? întrebă ea.

-Vorbim diseară.

Un alt oaspete le captă atenţia şi, timp de o jumătate de oră, jucară rolul de logodnici, iar prinţul nu pierdu nici un prilej să pomenească despre logodna lor, în timp ce Dubusari îi privea cu o politeţe cordială, iar George Hammersley stătea nemişcat, încremenit într-o postură de un formalism rigid. Primiră felicitările de rigoare, pline de uimire şi de căldură, de la prietenii lui Violet, dintre care cei mai mulţi păreau să nu le cunoască istoria.Când Violet fu nevoită să răspundă la o întrebare despre cină, Blackstone se îndepărtă din apropierea braţelor ei albe şi a căldurii feminine înnebunitoare, trezindu-se că era obiectul unei priviri furioase pe care i-o arunca un tânăr cu o claie de bucle castanii, tunse

scurt, şi care purta un guler de cleric ce părea să-l sufoce.
Gulerul şi poziţia lui rigidă, cu picioarele depărtate, săreau în ochi şi atrăgeau atenţia asupra faptului că el se afla în afara grupurilor care conversau. Părea să-şi menţină echilibrul pe puntea unui vapor ce se clătina. Avea trăsături tinereşti, arătoase, în contradicţie cu dispreţul rece din ochii lui cenuşii, serioşi. Părea jignit, ca şi cum ar fi asistat la o scenă de desfrâu total.
- Ne-am mai întâlnit? Eu sunt Blackstone.
- Nu, niciodată. Sunt Arthur Rushbrooke, un prieten al domnişoarei Hammersley.
Blackstone îşi ridică paharul de vin către el.
- De unde o cunoaşteţi?
- împărtăşim un interes comun pentru operele de caritate.
-Violet e activă în domeniul ăsta, nu-i aşa?
- Domnişoara Hammersley e o femeie remarcabilă, neobosită în munca ei de a-i ajuta pe săraci. Ar fi o mare pierdere pentru Londra dacă ceva ar abate-o de la actele de caritate pe care le îndeplineşte cu atât de mult devotament!
Blackstone nu se prefăcu că nu pricepuse ce voia să spună acel tânăr.
- Cum ar fi, poate, un soţ cu reputaţie proastă?
Pieptul lui Rushbrooke se umflă.
- Ştiu că sunt sub nivelul dumneavoastră în rang, milord, dar mă consider suficient de gentleman ca să apăr bunul nume al domnişoarei Hammersley.
- Care nu prea e pus în pericol ca urmare a unui angajament onorabil!
- Un bărbat care se întoarce în Anglia însoţit de un harem...
- E nedemn de domnişoara Hammersley, cu siguranţă, dar atunci puţini bărbaţi sunt cu adevărat demni de femeile la care aspiră. Promit că, după ce ne căsătorim, o s-o ţin în pat nu mai mult de opt din cele douăzeci şi patru de ore ale zilei. Astfel, ar trebui să aibă suficient timp ca să-şi continue activitatea caritabilă.
Blackstone îl salută pe reverendul rămas cu gura căscată şi păşi în curtea în care urma să fie servită cina. Personalul lui Violet se mişca de colo până colo, punând masa şi aprinzând lumânări pe mesele mici. Blackstone

îşi bău vinul, constatând că era nejustificat de enervat de Rushbrooke. N-ar fi trebuit să fie. Omul acela ii era străin şi, pe deasupra, era un îngâmfat. Judecata lui, deşi banală şi nechibzuită, era ignorantă. Un harem?! De unde apăruse un astfel de zvon?
îşi aminti de o poezie care circulase despre el în timpul celui mai mare scandal de după moartea tatălui său. Mama lui îl implorase să cumpere toate exemplarele, dar el refuzase. Fusese un cântecel al cărui text se întindea pe o pagină, despre metrul pe care-l poseda tânărul lord Bl̲kst̲ne. Nu uitase blestematul de refren:
Metrul lordului Bl̲__kst̲ne măsoară bine, nu greşeşte,
¡ar ciuful doamnelor din Londra de dragoste se umezeşte, Şi ele zilnic dau năvală ca lordul să le ia măsura, La ciufşi-n alte părţi, de dragoste să-şi sature făptura!
Teoria lui.Hazelwood că Goldsworthy îşi alegea spionii pentru notorietatea lor, avea sens. Blackstone şi colegii lui spioni se puteau mişca după bunul lor plac în înalta societate, iar membrii acesteia nu vedeau decât eroul căzut, risipitorul şi afemeiatul din ei. Nimeni n-ar fi ghicit că, în marele joc care îi îngloba pe toţi, cei trei aveau roluri cu totul diferite de clişeele prin care îi caracterizau ceilalţi. Totuşi, trebuia să vorbească cu cineva care să aibă bun-simţ. Puse paharul de vin pe tava unui lacheu care trecea şi reintră în luptă.
Pe Violet o durea faţa de la zâmbit. Organiza astfel de cine de trei ani şi niciodată până atunci nu simţise oboseala de a fi gazdă. Caracterul informai al unei cine se potrivea cu Hammersley House şi cu felul în care tatăl ei îşi îndeplinea îndatoririle de amfitrion. Doamna Hill, bucătăreasa, se pricepea la produsele de patiserie cu brânză, la prăjiturelele cu glazură şi la toate delicatesele care mai intrau în acele categorii. Oaspeţii obişnuiţi ai lui Violet păreau să se bucure destul de mult de libertatea de a cina la mesele din curte, în loc să fie nevoiţi să îndure supeuri interminabile în sufragerie. în acea seară, oaspeţii ei erau oameni din ceea ce lui Violet îi plăcea să numească .lumea cumsecade", mai degrabă decât „lumea la modă". Cei mai mulţi dintre domni îl cunoşteau pe tatăl ei prin intermediul băncii sau al acţiunilor sale filantropice. Erau londonezi. N-aveau moşii vaste la ţară şi titluri vechi de trei sute de ani. Aveau afaceri şi funcţii politice. Doar Blackstone provenea, şi încă în chip evident, din acea altă lume.

Totul la el proclama asta. Violet îl prezentase în repetate rânduri oaspeţilor ei, urmărind semnele după care şi-ar fi putut da seama dacă aceştia ştiau ceva despre scandalul din trecut sau despre legătura pe care o avuseseră ei doi.
Atunci când avuseseră loc acele dezvăluiri publice, nu putuse ieşi din casă fără să se simtă obiectul unor priviri curioase şi indiscrete. Se putea să nu fi fost aşa, dar ea totuşi simţise asta.
Violet îşi aminti de mesajul ei către ducesă, care rămăsese neexpediat. Trebuia ca de dimineaţă să-l termine de scris. Ea crezuse că, cerându-i lui Blackstone să amâne obişnuitul anunţ public, ar fi câştigat timp, apoi l-ar fi găsit pe Frank şi ar fi rupt logodna înainte ca vestea să se răspândească pe scară largă.

Acum îşi dădea seama că era inevitabil ca logodna ei să ajungă de notorietate publică. Şi n-ar fi fost deloc bine ca Penelope să afle indirect acea veste. Nu oaspeţii ei din acea seară erau cei care s-o pună în pericol şi să răspândească bârfe, dar, cum ea şi Blackstone se

aventurau împreună dincolo de Hammersley House, tot aveau să ajungă obiect de discuţii în societate. Primul raport al lui Lady Chalfont despre faptul că îi văzuse împreună urma să fie confirmat şi să dea naştere la speculaţii. Iar la Londra, speculaţiile ajungeau adeseori să fie luate drept adevăr

.Blackstone compromitea aparenţa unei logodne prin faptul că abia părea s-o observe pe Violet în timp ce se amesteca printre invitaţii ei. Cel puţin micuţa contesă îşi căutase alţi admiratori, în timp ce Violet îl avea pe domnul Rushbrooke, care venise lângă ea de îndată ce Blackstone dispăruse. Violet nu-şi amintea de vreun moment în care să se fi bucurat mai puţin de compania lui Rushbrooke. El se încrunta la tot ceea ce spunea ea şi o corecta de îndată ce făcea cele mai banale observaţii. Dintr-odată, Rushbrooke îi ceruse să-i explice doamnei Pogue proiectul ei legat de apicultură, iar

Violet îşi dăduse seama că nu fusese atentă şi că de-abia îl auzise. Proiectul îi era drag, dar, în timp ce încerca să explice de ce i se părea atât de promiţător, constată că relatarea ei suna plictisitor chiar şi în propriile urechi. Ochii doamnei Pogue o priveau ţintă, precum ochii unui portret.

Un râset îi distrase atenţia. îl recunoscu pe dată ca fiind al lui Blackstone, un sunet grav, bărbătesc, dezinvolt, plin de încredere în sine. Violet simţi în stomac vibraţia acelui hohot, care stârni un val de emoţie în ea. îşi abătu privirea de la domnul Rushbrooke chiar în momentul în care acesta îi explica că *Bombus pascuorum* era bondarul comun. Rushbrooke se bucura să îi înveţe pe ceilalţi un pic de latină şi să completeze cunoştinţele lui Violet cu erudiţia lui.

Blackstone stătea de vorbă cu Lady Jones, o matroană care avea trei copii mici şi un soţ care îi era extrem de devotat. Ea fusese cea care îl făcuse pe baron să râdă, iar el o făcuse să râdă, la rândul lui. Sunetul intim al amuzamentului lor comun o făcu pe Violet să simtă că, în loc de câţiva metri de covor, ea şi Blackstone erau despărţiţi printr-un abis. Din cealaltă parte a camerei, Sir Alexander Jones auzi acel râs, se întoarse instinctiv şi-i aruncă o privire soţiei lui. Ce spunea biletul lui Violet către ducesă?

Există *o răceală între noi, una care nu poate fi depăşită, în ciuda aparenţelor publice contrare.*

Privi de jur împrejur şi constată că în încăpere erau acum mai puţini musafiri. Prinţul nu se zărea nicăieri, iar numărul domnilor scăzuse. Ea încă nu dăduse semnalul ca toată lumea să se mute în curte, unde avea să se ia o cină uşoară. Absenţa atâtor invitaţi o nedumeri.

Domnul Rushbrooke îi şopti la ureche:

- Domnii au plecat să viziteze camera de arme a tatălui dumneavoastră.

- Mulţumesc, domnule Rushbrooke. Scuzaţi-mă, trebuie să plec ca să încerc să-i îndrept pe toţi către locul în care se cinează.

Tatăl ei, un pasionat vânător de raţe, construise Hammersley House în apropierea ultimului loc bun de vânătoare de raţe din Londra. Colecţia lui de arme de foc era expusă pe pereţii îmbrăcaţi în lambriuri de nuc ai încăperii. Nu era deloc ceva neobişnuit ca el să-şi atragă oaspeţii de sex masculin departe de compania

doamnelor, ca să se laude cu bunurile lui cele mai de preţ. în pragul uşii, Violet zâmbi. Era exact aşa cum bănuise ea. Papa adunase un mic grup de domni în jurul unei vitrine deschise pe masa mare de lucru pe care îşi curăţa de obicei armele. Atunci când ea intră în cameră, el tocmai ridica unul dintre pistoalele cu cremene din tocul lui de catifea şi îl punea în mâinile întinse ale prinţului, comentând caracteristicile armei:

- Vedeţi, Alteţă, un pistol cu cremene reglat aşa cum trebuie, cu un sistem de aprindere ce scapără de fiecare dată şi cu lăcaşul de amorsare lustruit până când ajunge să lucească precum oglinda, o să tragă de fiecare dată.

Prinţul apucă pistolul mai bine şi îl armă pe jumătate, fără să ţintească, doar îndreptând arma, cu un aer indiferent, spre un punct oarecare din încăpere, sub privirile a cinci domni. Mâna lui Papa se întinse ca să împingă ţeava în jos, când un braţ puternic o prinse pe Violet şi o răsuci într-o îmbrăţişare strânsă. în acelaşi timp, pistolul se descărcă cu un bubuit asurzitor.

Lambriul din stânga lui Violet explodă în aşchii. Ei îi vuiră urechile, iar nările i se umplură de mirosul înţepător de praf de puşcă ars şi de grăsime, în clipa următoare îşi dădu seama că cel care o strângea în acea îmbrăţişare de fier era Blackstone. Ea avea faţa lipită de cămaşa lui, iar bărbia lui i se sprijinea de creştet.

Orice senzaţie obişnuită încetă în corpul ei, ca şi cum timpul însuşi ar fi tras aer adânc în piept şi ar fi aşteptat până să răsufle din nou. Pe moment. Violet îşi dori să rămână închisă în acea clipă suspendată. Apoi, încăperea fu zguduită de un alt fel de explozie, una de indignare masculină.

- La naiba! Era încărcată!

Violet recunoscu vocea şocată a prinţului şi zgomotul unui pistol ce se lovea de masă, iar învălmăşeala de zgomote o copleşi cu totul. închise ochii şi trupul ei, lipit de cel al lui Blackstone, avu un scurt spasm înainte de a-şi recăpăta controlul.

-Violet!

Blackstone îi dădu drumul. Violet se întoarse şi Papa se repezi spre ea, cenuşiu Ia faţă.

Violet se duse la el şi îl strânse de mână.

- Nu s-a produs nici o stricăciune, tată, doar peretele a fost afectat!

Prinţul se năpusti şi el spre ea.

- Domnişoară Hammersley, mii de scuze! De neiertat din partea mea. N-am bănuit. Sunt dezolat. Vă rog să nu leşinaţi, dragă domnişoară!

Mulţumesc, Alteţă. N-am de gând să leşin

.Fu distrasă pe moment de Blackstone, care îşi scotea din dosul palmei o aşchie mare de lemn.
-Vă rog, domnilor, să mergem cu toţii la cină! spuse ea făcând semn spre uşile duble care se deschideau spre curte.
Toţi cei din încăpere continuau să vorbească unii peste alţii. Violet îşi ţinea tatăl de braţ şi zâmbea cu fermitate în timp ce se îndreptau amândoi spre curte. Prinţul îi urmă, continuând să-şi ceară scuze, iar apoi se retrase spre sufragerie.
în timp ce Violet îşi conducea oaspeţii la cină, Blackstone se opri în spatele unui palmier sădit într-un ghiveci. Se auzea vocea prinţului, care nu mai contenea cu scuzele. Pe măsură ce povestea circula de la om la om, ceilalţi invitaţi tot spuneau că nu le venea să creadă, dar tresăreau cu toţii, temători. Violet continua să vorbească cu prinţul şi să-şi încurajeze invitaţii să se aşeze la masă.
Blackstone aşteptă ca trupul să i se oprească din tremurat, deşi acesta nu era unul fizic, ci unul interior, undeva în adâncul lui. Mai devreme, intrase în camera de arme în timp ce idiotul de prinţ ridica, blazat, unul dintre vechile pistoale cu cremene ale lui Hammersley. Ştiuse din instinct că arma era încărcată. Fără să se gândească, o răsucise pe Violet în braţele lui, ferind-o din calea glonţului. Ar fi făcut acelaşi lucru pentru oricine.
Violet era în viaţă. El o vedea. în câteva minute avea să se aşeze lângă ea, imediat ce reuşea să-şi alunge din minte imaginea lemnului explodând lângă ei doi. încercă să înţeleagă de ce fusese cuprins de acel tremur interior. De când se despărţise de Violet, se culcase cu alte femei. Nu fuseseră atât de multe pe cât sugera reputaţia lui, dar fuseseră destule. Nu se întorsese în Anglia ca s-o regăsească pe Violet Hammersley, în ciuda amintirii fulgerătoare pe care o avusese de curând, pe când naviga pe *Redemption.* Pur şi simplu, nu voia ca Violet să moară. Şi cu siguranţă că nu voia ca ea să fie ucisă în cine ştie ce accident ciudat.
Se întorsese în Anglia ca să-şi refacă averea şi ca să le ajute pe mama şi pe surorile lui să-şi reia locul cuvenit în societate. Odată ce Blackstone Court avea să fie liberă de chiriaşi şi degrevată de datorii, el putea să se retragă într-un anonimat confortabil şi să lase lumea să creadă ce voia.

O văzu pe Violet, îmbrăcată în rochia ei de culoare închisă, care ii punea în evidenţă pielea albă. îşi dădu seama că trebuia să iasă din umbră. întinse mâna dreaptă în faţă, ca să-şi dea seama dacă putea să-şi menţină echilibrul. Constată că mai avea de aşteptat. La ora unu, Violet îl găsi pe Blackstone contemplând bagajul deschis al lui Frank. Zece lumânări ardeau în sfeşnicele aşezate deasupra cufărului răsturnat. Lumina contura puternic profilul lui Blackstone. Violet nu se putea obişnui cu prezenţa lui acolo. Era el însuşi şi totuşi nu era el însuşi. îl auzise râzând în seara aceea. O prinsese în braţe şi o salvase din calea unui glonţ, dar rămăsese distant de-a lungul întregii cine. Iar acum, profilul lui rece şi privirea aţintită în cufărul lui Frank îi aminteau de celălalt Blackstone, de străinul pe care nu-l cunoscuse niciodată.

- Ce ai să-mi spui despre Frank?

Fireşte, el nu se întoarse spre ea. Violet închise uşa şi se apropie, în seara aceea, el aprinsese cărbunii din cămin, iar ea se bucură să simtă căldura focului. încercă din nou să-l tragă de limbă, spunând:

- Prinţul pare să încerce să ne ucidă.

- în orice caz, aşa ar trebui să credem, răspunse el, aruncându-i o privire fugară şi apoi întorcându-se la contemplarea cufărului lui Frank.

- în general, în afara situaţiilor din tragedia greacă, nu cred că oaspeţii îşi ucid gazdele, spuse Violet. Şi, de fapt, nu suntem morţi, deşi fiecare dintre noi a fost la un pas de moarte. Ce-ţi face mâna?

- N-am decât o simplă zgârietură, răspunse el trăgându-se într-o parte. Vino şi stai jos, Violet!

Ea se aşeză pe bancheta din faţa cufărului deschis. Acesta părea să ofere la fel de puţine informaţii ca şi înainte. Blackstone se aşeză lângă ea şi, pentru o clipă, fu nevoită să rămână complet nemişcată. Apropierea fizică dintre ei o făcea să simtă că celălalt fel de apropiere, aceea intangibilă pe care o presupusese vechea lor prietenie, se refăcuse. Aşteptă ca el să vorbească.

- Cred că accidentele sunt menite să ne distragă atenţia, spuse Blackstone în cele din urmă. Sau îi sunt destinate prinţului – el ar fi putut să-l călărească pe Oberon azi-dimineaţă, să ştii. Poate că pistolul tatălui tău s-a descărcat accidental.

Violet simţi ci nu trebuia să-l privească. în orice caz, nu de aproape. îi simţea căldura, îi vedea, în tins lângă ea, un picior îmbrăcat în stofă de lână. Se îndreptă de spate.

- De acord în privinţa calului, dar una dintre armele tatei nu s-ar descărca niciodată accidental. E obsedat să şi le păstreze pe toate în stare bună.

-Dar s-ar putea ca cineva să fi umblat la ele. Prinţul şi-a exprimat dorinţa de a vedea armele, nu-i aşa?

- în gura mare, de faţă cu toţi oamenii lui, răspunse Violet luân- du-şi inima în dinţi şi privindu-l, în sfârşit. înţeleg. Crezi că unul din suită ar vrea să-l omoare? Cahul, garda de corp?

- Nu-l putem exclude. întotdeauna a fost cel mai apropiat de prinţ, iar ca gardă de corp pare neglijent. Dar aş spune ci oricine din suita prinţului i-ar putea dori moartea acestuia, iar trei dintre servitorii lui au fost aici în timpul zilei. Unul dintre ei ar fi putut încărca arma.

Violet clătină din cap.

- Şi noi avem servitori prin preajmă.

De îndată ce spuse asta, îşi dădu seama de greşeala ei. Ea şi Blackstone deveniseră cândva experţi în a se feri de membrii personalului. Amintirea o încălzi mai mult decât focul din cămin.

După un timp, el răspunse:

-Ştiu.

- Ceea ce mă nedumereşte e că, din câte ştim, nici prinţul, nici altcineva din anturajul lui n-a citit raportul lui Frank.

- Nimeni nu recunoaşte că l-a citit, dar trebuie si presupunem că răpitorul lui Frank a comis un delict pe care el sau ea crede că raportul o să-l dezvăluie.

- Ea? Atunci o suspectezi pe micuţa contesă?

- N-o exclud. Cu toată neputinţa ei aparentă, aş spune că e la fel de delicată ca un zdrobitor de gheaţă.

- Deci, conform teoriei tale, cineva a făcut ceva ce nu vrea să fie dezvăluit de raport. Dacă ar fi existat o crimă, un delict, ar fi avut sens, dar nu ştim de nici o crimă, nu-i aşa? Dacă Frank ar fi fost martor la o crimă, cel care a comis-o ar fi vrut să-l reducă la tăcere.

Blackstone nu răspunse imediat, ca şi cum comentariul ei i-ar fi declanşat un şir de gânduri. Dintr-odată, Violet îl privi.

- A avut loc o crimă?

El nu Tâspunse.
Violet îl împunse cu cotul şi regretă pe dată atingerea şi senzaţia pe care aceasta i-o stârnise.
- Blackstone, a avut loc o crimă?
El se întoarse spre ea şi-i vorbi deschis:
- Două, de fapt, dar avem un bilet scris de mâna lui Frank, iar biletul sugerează că el e în viaţă.
Nu spusese „sau *era* în viaţă”
Violet clipi apăsat, încercând să scape de înţepătura lacrimilor care stăteau s-o podidească.
- Ce secret atât de periculos ar putea să cunoască Frank?
Blackstone îi oferi batista lui. Era una tipic bărbătească, simplă,
curată şi încălzită de contactul cu corpul lui. Ea o păstră în poală.
-Ai sugerat de la început că banii s-au rătăcit. E posibil ca raportul lui Frank să precizeze unde s-au dus banii? întrebă el.
- Care e cel mai rău loc în care s-ar putea duce banii?
- La ruşi. Dacă fondurile destinate creării armatei moldoveneşti ar ajunge, de fapt, în mâinile ruşilor. Anglia şi-ar finanţa inamicul.
- Iar dacă Frank a descoperit un complot care să direcţioneze banii către Rusia, el ar fi în mare pericol? întrebă ea, făcând batista cocoloş între palme.
- îmi spui şi mie ce vezi în cufăr?
- Mj-aş dori să văd ceva. Ca măsură de precauţie, Frank a elaborat un sistem de comunicare cu noi, cu mine şi cu Preston. Putea face modele servindu-se de imprimeul de pe mătasea căptuşelii atunci când modifica aranjamentul sertarelor. Ştiam că un mesaj venea de la el după ordinea conţinutului. Ordinea asta nu s-a schimbat niciodată. Dar acela care i-a umblat în cufăr n-avea cum să ştie asta.
- Dacă fratele tău are obiceiul să anticipeze pericolul, ăsta e un semn bun, Violet. S-ar putea să reuşească să scape prin propriile puteri. Am ceva pentru tine.
-Aşa ai spus, da.
Desfâ-ţi palmele!Violet lăsă batista mototolită să-i cadă în poală. Blackstone îi apucă palma dreaptă şi-i puse în ea un nasture de corn cu diametrul de aproape un centimetru, ataşat de o bucată de stofă fină de lână,

albastră. Pumnul ei se strânse în jurul nasturelui. 0 durea gâtlejul. Ochii o usturau din nou şi i se umplură pe neaşteptate de lacrimi. Nasturele era atât de mic! Nu putea fi tot ce avea să mai aibă vreodată de la Frank. întinse mâna după batista mototolită a lui Blackstone, dar el i-o luase înainte. Mâna lui îi prinse bărbia şi i-o ţinu. îi întoarse faţa spre el, în timp ce îi tampona cu batista ochii plini de lacrimi. Ea înţepeni, dar n-avu puterea să-l oprească. Nu putu decât să-şi întoarcă faţa.

- E a lui Frank? vru Blackstone să ştie, dându-i drumul.

Ea dădu din cap în semn că da.

- De unde îl ai? întrebă ea cu glas răguşit, cavernos.
- Un coleg l-a găsit Ia o casă de amanet de pe Wapping Highstreet.

-Asta înseamnă că Frank e mort?

Blackstone o apucă de umeri şi o întoarse din nou cu faţa spre el. Fustele ei se răsfirară peste piciorul lui, iar genunchiul ei se apăsă pe muşchiul coapsei lui.

- De fapt, suntem de părere că asta înseamnă că e în viaţă, răspunse el. Dacă ar fi fost mort, ei ar fi dezbrăcat cadavrul şi ar fi vândut hainele. Dacă Frank e în viaţă, cineva are grijă de el, cineva care vrea să aibă un profit bănesc de pe urma faptului că-l păzeşte.
- Presupun că nu putem bate la fiecare uşă din Wapping, spuse ea ştergându-şi ochii umezi.

-Tu nu poţi.

Ea se trase înapoi, încercând să scape din strânsoarea lui.

- Unde au dispărut „noi" şi „o să mergem", Blackstone?

-Te-ai face remarcată în Wapping. Noi căutăm, Violet. Dacă
Frank e prizonier acolo, o să-l găsim.

El ridică o mână şi-i dădu buclele la o parte, ţinându-i capul. O privi cu o expresie absorbită, o concentrare masculină intensă, care dezlănţui un val de amintiri.

- Când ţi-ai schimbat pieptănătura?

Privirea lui aţintită asupra buzelor ei părea să aibă propria atracţie magnetică. Acel moment de pauză o ţinea captivă pe Violet, ca şi cum s-ar fi dat într-un leagăn şi şi-ar fi făcut vânt până sus, rămânând suspendată în aer înainte de căderea în gol.

„Nu ştiu. Eu... nu te uita la mine aşa...", spuse ea în gând, dar ştia că în realitate doar ochii ei protestau.

Lui Violet i se puse un nod în gât. Trupul ei cel nesăbuit începea să cedeze, mişcându-se către direcţia din care

venea atracţia exercitată de trupul lui. Dar el n-o sărută. în schimb, o trase mai aproape, îi lipi capul de pieptul lui şi o ţinu în braţe. Iar ea îl lăsă s-o facă, îngădui ca braţele lui s-o înconjoare şi-şi dădu voie să-i adulmece parfumul.
Blackstone mirosea a lână, a în şi a săpun, lucruri englezeşti, materii ale căror ingrediente proveneau de pe ogoare şi din crescătorii şi care fuseseră rafinate astfel încât să se însumeze într-o eleganţă simplă, ce se potrivea cu felul lui de a fi. N-aveai cum să te înşeli în privinţa forţei sau a fermităţii acelui bărbat. Nu exista nerăbdare în strânsoarea lui. Ea nu-şi imagina că el îi oferea iertare pentru trecut. Blackstone încă îi mai purta pică. încă era supărat, dar îmbrăţişarea lui tăcută era o recunoaştere a faptului că Frank conta pentru ea. Se cunoscuseră datorită fratelui ei. Frank şi Blackstone fuseseră colegi la universitate şi se plăcuseră reciproc, iar atunci când Blackstone nu-şi dorise să plece acasă pentru o vacanţă lungă, Frank îşi invitase prietenul la Hammersley House. Nimeni nu-şi închipuise că Blackstone avea să fie interesat de sora lui Frank, care la vremea aceea nu era decât o fată grăsuţă şi agitată.
- Ţi-ai pierdut un cercel, Violet, spuse el, iar degetul lui mare şi aspru îi dezmierdă lobul urechii.
El o dădu la o parte, iar ea ridică mâna ca să-şi atingă urechile, îi lipsea cercelul de la urechea stângă. Profitând de momentul în care ea era ocupată cu acea descoperire, Blackstone se ridici şi se îndreptă spre uşă. Violet nu ştia dacă îşi dorise sau nu sărutul lui, dar el se oprise, nu ea. îşi îndreptă spatele. Ea fusese cea slabă, tentată să cedeze în faţa amintirii trecutului lor.
El privi înapoi, cu mâna pe clanţă.
- Mâine continuăm să-l căutăm pe Frank.
- Şi să-l disträm pe prinţ.
- I-ai promis o ieşire?
-Mă întâlnesc cu Dubusari de dimineaţă, ca să facem planuri. Prinţul mai are încă multe lucruri pe care doreşte să le vadă la Londra.

Capitofuill

„Trebuie si învăţaţi un pic din filozofia mea: «Gândeşte-te la
trecut numai în măsura în care amintirea lui îţi aduce bucurie».”
Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

Îmbrăcată într-un halat de mătase trandafirie, Violet şedea la birou, iar ciocolata de dimineaţă i se răcise şi depusese un strat calcaros în fundul ceştii. îi lipseau un cercel, Frank şi echilibrul. Blackstone îi putea face asta unei femei.

Violet credea că cercelul ei, care era împodobit cu granate şi cu perle, avea să apară în cele din urmă. Oricum, îi rămăsese perechea lui. Ar fi fost destul de uşor să i se facă altul dacă nu-l găsea pe cel pierdut, însă ea credea că n-avea să fie cazul. Wembley, excelentă ei cameristă, era în stare să caute cu sârg în toate locurile în care un cercel se putea strecura – faldurile unui şal, fundul unui dulap, chiar şi interiorul unui papuc. Găsirea unui frate – asta era mai dificil. Aşa că trebuia să-şi recapete echilibrul şi să găsească o cale.

Un scurt ciocănit la uşă o făcu să tresară. Se întoarse şi îl văzu pe Blackstone intrând.

- Nu poţi fi aici!

-Vezi bine că sunt, răspunse el traversând încăperea înainte ca Violet să apuce să-şi strângă halatul în jurul ei şi să încerce să se ridice, iar apoi îi puse o mână pe umăr ca s-o ţină aşezată pe scaun. Haide să ne uităm în agenda ta. Violet!

-Agenda mea? întrebă ea, dând la o parte colile ce depuneau mărturie despre încercările eşuate de a-i scrie câteva rânduri lui Penelope.

- Sunt sigur că o femeie cu atâtea angajamente ţine o agendă!

Blackstone găsi un caiet legat în piele neagră, cumpărat de la Letts.

îl deschise şi răsfoi paginile, făcându-le să fluture şi să foşnească

- .În câte societăţi ale doamnelor eşti membră, Violet? Eşti preşedinta tuturor?
- Sigur că nu. De ce faci asta?

Apropierea din noaptea precedentă dispăruse. Poate că Blackstone îşi recăpătase propriul echilibru.

El nu răspunse. Mâna lui subţire şi brună, de o formă tipic masculină, continuă să întoarcă paginile, dând la iveala însemnările ei aşternute pe hârtie cu un scris îngrijit.

-Văd că Rushbrooke ocupă un loc important aici. Te consideră un model de virtute feminină, Violet. Ai de gând să-l iei de bărbat?

- Eu ar trebui să fiu „domnişoara Hammersley" pentru tine.

Mâna lui se opri.

-Am stat goi împreună, Violet.

Ea nu reuşi să vorbească. Trupul îi reacţionă la acele cuvinte cu o străfulgerare instantanee de căldură. El se întoarse la răsfoirea paginilor.

- Nu-mi amintesc.
- Nu poţi să uiţi, spuse Blackstone lăsând agenda să cadă, deschisă. Nici eu nu pot.

Vorbele prin care el recunoscuse asta, spuse pe un ton calm, o zguduiră. Se uită ţintă la pagina din agendă care imortaliza o anume zi. Voia să recupereze viaţa aşezată şi bine planificată pe care o descria pagina. în ziua aceea participase la două întâlniri cu domnul Rushbrooke, una pentru proiectul ei de şcoli de croitorie şi cealaltă pentru înfiinţarea unei echipe de crichet în care să joace băieţii săraci, sponsorizată de bancă. Iar acum Blackstone stătea lângă ea, îmbrăcat în gri şi maro, debordând de eleganţă masculină. Dar ea îşi amintea de alte vremuri.

-Sper că nu i-ai spus asta lui Rushbrooke, zise ea, iar trupul cuibărit în învelişul de mătase şi de pânză i se agită şi vibră drept reacţie la apropierea de el.

- Violet, n-ai auzit niciodată pe cineva să mă acuze că aş trăda secretele unei femei!

„Cu excepţia faptului că ai arătat lumii un tablou cu amanta ta spaniolă."

Rushbrooke e un om de bun-simţ, spuse ea încercând să aibă un ton convingător.Violet considera că Rushbrooke era unul dintre cei mai de soi bărbaţi pe care îi cunoştea.

- E un îngâmfat. Pe deasupra, ştie foarte bine ce avere ai.

El îşi trecu degetele subţiri şi brune peste pagina albă, iar acea atingere uşoară făcu pielea lui Violet să tânjească.

Ea nu-l înţelegea. Se întorsese în viaţa ei ca să-l găsească pe Frank, nu ca să anuleze ordinea pe care ea şi-o făurise în absenţa lui.

-Domnul Rushbrooke îmi e prieten. Nu vreau să te las să te porţi urât cu prietenii mei!

-Ai nevoie de prieteni mai buni.

- E un apicultor pasionat.

- Admirabil!

-Cel puţin... admiratorii pe care îi atrag sunt oameni decenţi.

- Of, ai auzit zvonuri despre mine! exclamă el luându-şi mâna de pe agendă. Şi eşti mereu gata si asculţi ce spun detractorii mei!

Acuzaţia o duru pe Violet, care se întoarse cu spatele la el. Blackstone n-avea nici un drept să fie supărat pe prietenii ei.

- Nu detractorii tăi, ci femeile care recunosc cu sinceritate că sunt curioase în legătură cu apetitul tău carnal şi ci s-ar bucura si împartă patul cu tine.

Prea târziu îşi dădu seama de greşeala ei. Agenda era deschisă în faţa ochilor lui Blackstone, iar pe pagină era notată vizita de dimineaţă la Penelope Frayne. El citise şi înţelesese pe dată că Violet auzise deja bârfa.

-Tu ai un avantaj faţă de doamnele astea, Violet, fiindcă ştii din experienţă ceea ce ele mărturisesc că vor să afle. Le poţi spune cum stau lucrurile.

- Ce ştiu eu şi alte femei nu ştiu mai bine? încercă ea să-l ze- flemisească într-un chip uşuratic.

- E adevărat. S-ar putea ca acum să ştiu ceva mai mult decât ştiam pe când aveam douăzeci şi patru de ani. Eşti curioasă, vrei să afli ce am învăţat între timp?

- Nici gând!

Ea îşi plecă privirea. II sărutase pe Blackstone de o sută de ori, de o mie de ori. Nu era curioasă. N-avea nevoie să ştie ce anume ar fi simţit dacă buzele lui s-ar fi lipit

de ale ei, dacă trupul ei s-ar fi lipit de trupul lui zvelt şi puternic. N-avea nevoie să ştie ce gust ar fi avut gura lui şi în ce chip l-ar fi putut atâta până când el s-ar fi năpustit asupra ei, dorindu-şi cu disperare ca trupurile să li se împreuneze. Cunoaşterea tuturor acestor lucruri făcea pur şi simplu parte din ea.
-Violet, eşti mai curioasă decât Eva şi Pandora la un loc!
- Nu în privinţa ta şi a practicilor tale carnale, răspunse ea, reuşind să se ridice în picioare, să se îndepărteze de el şi să-şi strângă bine halatul în jurul trupului. Singurul lucru pe care îl vreau de la tine e să mă ajuţi să-l găsesc pe Frank.
EI îşi scoase ceasul din buzunarul de la vestă şi se uită la cadran.
- Pentru asta sunt aici, dar trebuie să-mi treci numele în agenda ta. Altfel, vigilenţii noştri prieteni moldoveni n-o să creadă în logodna noastră fictivă.
- Cum poate agenda mea privată să servească ficţiunii noastre?
- L-am lăsat pe Dubusari la micul dejun. Intenţionează să vă sfătuiţi în dimineaţa asta şi să afle ce planuri ai. Ar fi bine să apar în ele mai des decât prietenul tău, Rushbrooke.
Violet studie un petic de covor pe care razele soarelui desenau un pătrat auriu. Strălucirea limpede a dimineţii senine de martie îi făcu ochii să lăcrimeze şi să clipească.
- Bine, fu ea de acord întorcându-se la birou şi luând peniţa, fiindcă tocmai se hotărâse ca, de dragul lui Frank, să-l treacă pe Blackstone pe fiecare pagină a agendei ei. O să scriu aici tot ce trebuie. Când te-ai întors la Londra?
-Acum o lună.
El veni să stea în spatele ei, din nou atât de aproape încât orice mişcare imprudentă ar fi însemnat ca ei doi să se atingă din nou. Violet îşi înmuie peniţa în cerneală. Mâna îi tremură foarte puţin, împrăştiind câteva picături negre pe pagina goală.
- Şi ne-am întâlnit unde şi când?
-Aici, bineînţeles, în particular, răspunse el, arătând cu degetul spre o zi marcată în agendă, ca şi cum ar fi putut să-i rescrie viaţa lui Violet. Am venit să te văd imediat ce m-am întors în Anglia.
-O, să nu exagerăm! Asta e o agendă, nu un jurnal.

- Ei bine, atunci, am fost..., spuse el răsfoind paginile spre începutul agendei, iar braţul lui îi atinse umărul. Aici ai putea să mă strecori între Comitetul Doamnelor pentru Adâpostirea Săracilor şi vizita ta de după-amiază la Augusta Lowndes.
-Unde am plecat noi doi?
-Am mers să vedem statuile de marmură, cred că asta se potriveşte cu un călător în Grecia, ca mine. Ţi-am explicat de unde provin statuile şi cum le-a achiziţionat Elgin.
El era atât de aproape, iar trupul îi era atât de cald! Dacă acel episod ar fi fost o întâlnire din trecut, ea s-ar fi aplecat pe spate, capul i s-ar fi lipit de pântecul lui, iar mâinile lui s-ar fi încleştat pe umerii ei, gesturile acelea fiind o recunoaştere a neajutorării lor în faţa dorinţei.
-Şi ar fi bine să mă incluzi în planurile tale pentru astăzi, în demonstraţia de la stupi, iar apoi să mă treci pe paginile cu planurile tale pentru seara asta, pentru mâine şi pentru poimâine. Ce-i cu însemnarea asta? O *iniţiativă lăudabilă?*
Violet încercă să râdă.
- E un bal pentru strângerea de fonduri care să fie folosite în scopuri caritabile. Folosim banii ca să pregătim foste lucrătoare în mătase astfel încât ele să devină croitorese şi modiste. Nimic n-ar putea să merite mai mult un astfel de efort, înţelegi?
El răsfoi din nou agenda până la pagina care amintea de probele de rochii pe care patroanele balului ar fi trebuit să le facă acasă la Penelope.
Ea îi dădu mâna la o parte.
- Dacă te trec în agendă, cred că ar trebui să fim de acord să uităm trecutul.
- Să ne comportăm ca nişte străini?
- Gândeşte-te la avantaje. Străinii nu ştiu nimic unul despre celălalt. Schimburile lor de cuvinte sunt inofensive, iar între ei există o anumită rezervă.
- Să te joci de-a străinii nu ţi-ar conveni niciodată, Violet. Eşti prea curioasă. Ve2i prea multe.
-Atunci, ar trebui să ne gândim la amnezie. Ar trebui să ne comportăm ca nişte oameni care au căzut în cap şi au terci în loc de creier. Suntem norocoşi dacă ne amintim cum ne cheamă şi unde locuim. Dacă mă uit la tine abulic, e pentru că am creierul înceţoşat.

Crezi că amnezia te-ar scuti de frământări. Nu m-ai mai simţi? Aş putea face asta, spuse el aplecându-se şi apâsându-şi gura în locul în care gâtul ei se întâlnea cu panta umărului, iar tu n-ai mai tremura ca acum.Orice ar fi intenţionat să facă, el nu se opri. Dădu la o parte halatul de mătase de pe umărul ei şi găsi şuviţa subţire care ii lega coada împletită. Trase de ea ca să-i elibereze părul, iar apoi i-l despleti şi îl lăsă să se reverse peste umărul pe care îl dezgolise.
Violet vru să se răsucească, dar mişcarea se transformă într-o întindere care îi oferi lui un acces mai bun. Mâinile lui alunecară pe braţele ei. Capul ei căzu pe spate, sprijinindu-se de trupul lui. El o învârti pe scaun, iar apoi o trase în braţele lui şi-şi lipi gura de a ei. Acum Violet îl săruta pe Blackstone, desfăcându-şi buzele, apăsându-şi-le peste ale lui ca să-l întâlnească, gustându-i căldura şi dorinţa.
Blackstone sărută buzele trandafirii pe care le privea de două zile şi două nopţi. Ele erau arogante sau generoase, niciodată strânse. în timp ce îi ţinea gura ocupată, Blackstone trase de cordonul halatului ei, astfel încât acesta se desfăcu, iar el îşi putu apăsa tot corpul de bariera subţire a cămăşii ei, care nu era atât o barieră, cât o perdea transparentă. El ştia că sfârcurile ei ar fi fost la fel de roz ca şi buzele ei şi la fel de pârguite şi de pregătite pentru el, dar pe moment era preocupat de gura ei.
Violet ii răspundea, îl săruta cu tot focul arzător al naturii ei, ca şi cum şi ea s-ar fi întors în trecut. Acum era pierdută. Se bucura de senzaţia de a fi strânsă, strivită de trupul neînduplecat al lui Blackstone. Ştia cum să-şi încline capul, să se apese exact aşa cum trebuia şi să se deschidă către el. Blackstone o învăţase cu ani în urmă, iar prima atingere a gurii lui de a ei fusese precum acel moment de bucurie al unui dans care începea atunci când muzicienii invocau o notă din eter şi fericirea însăşi devenea partenera lui Violet.
Corpul ei simţea amprenta lui prin straturile de în şi de lână. Căldura părea să-i unească. Mâinile lui alunecară în jos ca să-i cuprindă fundul şi s-o ridice până la punctul în care trupurile li s-ar fi potrivit precum două

jumătăţi perfect suprapuse. El îşi îndoi genunchii şi-şi apăsă, la baza coapselor ei, erecţia deplină. Dar ea n-avea nouăsprezece ani. Ştia încotro se îndreptau, iar drumul acela nu ducea la fericire. învăţase şi lecţia asta de la el.
-Blackstone, opreşte-te!
Asta era o premieră. El o auzise, totuşi, clar şi răspicat. Violet îşi puse palmele pe pieptul lui şi îl împinse cu putere. El făcu un pas poticnit înapoi.
Apoi mai făcu un pas în spate. Pentru o clipă, se pierduse în uimirea şi bucuria de a fi acolo. Nu mai era posibil să ascundă starea lui sau a ei. Stăteau în picioare, gâfâind. Mădularul lui, în plină erecţie pulsatilă, se încordase dincolo de limitele civilizate ale croielii pantalonilor. Prin cămaşa ei aproape transparentă, el vedea cum sânii i se ridicau şi coborau cu repeziciune.
- Se pare că amnezia nu e boala noastră.
- Nu, recunoscu ea în timp ce îşi strângea cu putere halatul în jurul trupului şi-şi răsucea la ceafă, într-un nod, părul despletit, negăsindu-şi nici o scuză pentru cele întâmplate. Nu, suntem pur şi simplu nebuni!
-Ai dreptate. Demenţi de-a binelea.
- Cu greu avem, luaţi împreună, o jumătate de creier. Şi poate că doar de asta avem nevoie. Poate că trebuie ca măcar unul dintre noi să aibă suficient bun-simţ ca si faci un pas înapoi. Data viitoare e rândul tău, Blackstone!
„Data viitoare". Blackstone nu-şi putea scoate din minte acele vorbe. Se retrăsese în curtea interioară, înconjurat de palmierii plantaţi în ghivece, care nu-l judecau. Nu avusese intenţia s-o sărute. Ce bărbat raţional ar fi sărutat de bunăvoie o femeie care avea o părere atât de proastă despre onoarea lui încât credea mai degrabă în cel mai banal zvon, decât în dovezile propriei experienţe cu privire la caracterul lui?
Seara trecută se felicitase pentru că se retrăsese din faţa tentaţiei. La vârsta de douăzeci şi patru de ani, crezuse că putea suporta şocul de a descoperi că tatăl lui avea o a doua familie, de a descoperi că avea un frate vitreg, la care tatăl lui ţinea cu adevărat, pe care tatăl lui îl adora, de fapt, un băiat căruia tatăl lui îi citea şi împreună cu care râdea. Crezuse că putea îndura oprobriul societăţii londoneze. Dar Violet fusese

dragostea şi prietena lui. Violet n-ar fi trebuit să se întoarcă împotriva lui.

Acum o făcuse. îşi dăduse voie să guste din Violet. Şi îl dureau şi vintrele, ca dovadă. Avea nevoie de o mănăstire, de o celulă friguroasă în vârful unui munte, de un loc într-o expediţie polară. Blestemat să fie!

Şi la fel şi Goldsworthy şi fraţii pierduţi!

Ceea ce îşi dorea, ceea ce începuse să-şi dorească din momentul în care o văzuse pe Violet pe treptele de la Hammersley House, era să facă din nou dragoste cu ea în toate locurile din conacul ridicol al tatălui ei, în care mai făcuse dragoste cu ea în trecut. Făcuseră dragoste în camera în care era găzduit, în sala de biliard, în galeria cea lungă, într-una dintre debaralele de sub scară şi în vechea sală de clasă din pod. îşi imaginase în acele zile un viitor în care avea să facă dragoste cu ea într-un pat, patul lui. îi povestise despre asta, o ispitise cu o descriere a acelui pat.

N-ar fi trebuit să se gândească la locul în care ar fi putut face dragoste, fiindcă era imposibil ca ei să mai facă dragoste vreodată. Nu fusese un şcolar atunci când făcuse dragoste cu ea pentru prima dată, dar nici prea experimentat nu fusese. Se gândise s-o protejeze de consecinţele aventurii lor doar pentru că Violet, cu obişnuita ei curiozitate, făcuse un studiu atent asupra prezervativelor şi ştia de unde să facă rost de ele. Iar el făcuse dragoste cu ea având intenţia fermă de a o lua de soţie. O ceruse în căsătorie înainte ca ei doi să facă dragoste şi aproape imediat după aceea, iar apoi petrecuseră, dezbrăcaţi, ore lungi în cursul cărora el încercase s-o încredinţeze pe deplin că oferta lui se baza pe dragoste, şi nu pe convenţii.

Ea îşi schimbase complet camera de când o văzuse el ultima oară. încăperea era acum simplă şi utilă, lipsită de frumosul tapet verde pe care el şi-l amintea. Lui Violet îi plăceau lucrurile frumoase. Agenda legată în piele neagră era o altă schimbare faţă de gusturile ei de altă dată.

Acele schimbări îi îndurerau conştiinţa mai mult decât îl durea îmbrăţişarea lor întreruptă. Citise acea agendă. Din fiecare pagină reieşea în mod clar ce anume făcuse ea de când rupseseră logodna. Violet se transformase

într-un model de corectitudine, într-o femeie care îşi umplea zilele cu întâlniri şi cu fapte bune. Singurul bal din tot acel pustiu de respectabilitate, legat în piele, fusese catalogat ca fiind „o iniţiativă lăudabilă". Nulele lui Rushbrooke putea să apară pe fiecare pagină a agendei, dar schimbarea aceea nu survenise din vina lui Rushbrooke. Survenise din vina lui, a lui Blackstone. îşi amintea cât de neînfricată fusese Violet ca amantă. Aparent, el nu numai că ucisese în ea acea calitate, dar o făcuse să se creadă atât de rea, încât o viaţă întreagă petrecută în calitate de salvatoare de croitorese şi de orfani n-ar fi compensat niciodată în ochii ei faptul că-l iubise. Pentru o clipă, el crezuse că amândoi îşi amintiseră cum fusese pe vremuri, dar ea nu voia să-şi amintească, iar el ar fi fost înţelept dacă i-ar fi urmat exemplul. îi putea reda fratele – asta putea face pentru ea. El nu putea fi bărbatul care să-i redea capacitatea de a iubi neînfricat.

Trecu ceva timp până când se consideră pregătit să înfrunte privirile celorlalţi.

Poate că, după ce îl găsea pe Frank, avea s-o roage pe Lady Ravenhurst să danseze goală în faţa lui. Şi poate că atunci avea s-o uite pe Violet Hammersley.

După ce domnişoara Wembley veni s-o certe şi s-o ajute să se îmbrace, Violet îndură cu egal stoicism mustrările cameristei şi îngrijirile ei. Sărutul flămând al lui Blackstone o făcuse să uite cine era, dar domnişoara Wembley îi aduse aminte. Chiar şi în timp ce o lăsa pe cameristă s-o îmbrace, s-o aranjeze, să-i pieptene şi să-i perie părul ca să revină la starea de dinainte de acel sărut, întrebarea care îi venise în minte de-a lungul acelei prime nopţi îi absorbea acum orice alt gând.

După mai bine de un an petrecut în străinătate, Blackstone nu se întorsese acasă, în locul pe care-l iubea. Violet voia să ştie de ce. Dacă el nu voia să-i răspundă la întrebări, avea să investigheze singură. Plănuia să înceapă cu finanţele lui. N-ar fi fost greu, i-ar fi luat doar câteva ore ca să afle care era starea lui financiară. *„Urmăreşte banii şi vei găsi adevărul",* spunea mereu tatăl ei. Nici înfăţişarea şi nici purtarea lui Blackstone nu dădeau de bănuit că acestuia i-ar fi lipsit banii, dar o intriga faptul că el avea acel cal, un animal care n-ar fi făcut niciodată parte din genul de grajd pe care obişnuia el să-l ţină. Ea era nedumerită şi

-- Kate 'Moore

în privinţa faptului că Blackstone lucra pentru guvern şi a celui că apăruse călare pe acel căluţ jalnic.

Sfârşi prin a scrie două bilete, unul către Penelope, iar celălalt către un angajat discret al băncii tatălui ei, în care putea avea încredere că urma să facă cercetările necesare şi s-o pună la curent cu situaţia financiară a lui Blackstone. Următoarea dată când avea să-şi întâlnească falsul logodnic, ea avea să fie înarmată cu informaţii.CapitoCuC12

„El lui hotărârea înţeleaptă de a fi deosebit de atent ca, mai ales acum, să nu-i scape vreun gest de admiraţie, nimic care i-ar fi putut trezi ei speranţa de a însemna ceva pentru fericirea lui…”
Jane Austen, *Mândrie* fi *prejudecată*

De îndată ce Blackstone îşi reveni după întâlnirea cu Violet, îşi aminti de intenţia lui. îl voia pe Wilde. în biletul pe care i-l trimisese mult mai devreme tânărului, îi ceruse acestuia să-şi amâne explorarea zilnică a docurilor. Cineva din suita prinţului trebuia să fi dus mesaje către şi de la răpitorii lui Frank. Blackstone voia ca Wilde să-i vadă pe membrii suitei, astfel încât el să poată recunoaşte orice mesager trimis la cei care-l păzeau pe Frank.

Stevens raportă o altă ceartă între conte şi contesă şi îl urmări pe valetul prinţului de două ori până la hotelul Milvert, dar nu-l văzu pe valet întâlnindu-se cu altcineva în afară de personalul hotelului. Conducerea de la Milvert încă îl întârzia pe prinţ, pretinzând că trebuia să facă pregătiri suplimentare în apartament, necesare găzduirii unui oaspete de sânge regesc. Potrivit lui Stevens, nimeni de la Hammersley House n-o văzuse nici pe servitoarea contesei şi nu-l văzuse nici pe bucătarul prinţului părăsind casa.

Blackstone se întoarse la club şi îl găsi pe Wilde aşteptându-l în salonul în care se lua cafeaua.

-- Kate 'Moore

Canapelele fuseseră date la o parte ca să se creeze un spaţiu mare, în care Clare şi Hazelwood se duelau cu cele mai bune săbii ale cavaleriei britanice.

încăperea răsuna de zăngănitul metalului lovit de metal. Wilde şedea într-un fotoliu din piele maro, bând cafea şi urmărind duelul. Sări în picioare atunci când intră Blackstone. – M-aţi chemat, domnule?

- Blackstone! exclamă Hazelwood parând o lovitură a lui Clare cu mai multă îndemânare şi energie decât bănuia Blackstone că poseda el. Rezolvă o dispută pentru noi!

-Nu cu sabia, răspunse Blackstone, iar apoi se întoarse spre Wilde. Te vreau la demonstraţia de apicultură a domnişoarei Hammersley. Poţi să ajungi acolo?

-Apicultură? Unde, domnule?

- În Chelsea. Vreau să faci parte din public, ca să-i studiezi bine pe prinţ şi pe oamenii lui. Probabil că unul dintre ei trimite mesaje de la paznicii lui Frank sau le primeşte. Dacă reuşeşti să-I reperezi la Wapping, el te poate conduce la paznicii aceia şi la prizonierul lor.

- Ce deghizare ar trebui să port pentru misiunea asta, domnule?

Blackstone il studie pe băiat. Era îmbrăcat ca un gentleman
desăvârşit, dar în trăsăturile lui, în lăţimea pometilor, în urechile uşor clăpăuge, în pistrui, existau elemente care sugerau un englez din straturile inferioare ale societăţii.

- Poate că ar trebui să te deghizezi în băcan...

-Are voie s-o ia şi pe fată cu el? întrebă Hazelwood.

În ochii tânărului apăru pe dată o expresie de speranţă.

- Domnişoara Kirby ar face ca deghizarea si fie perfectă, răspunse Blackstone. Vezi dacă poţi s-o convingi, Wilde.

Hazelwood îi făcu un semn aprobator din cap.

Nate se îndreptă spre magazinul lui Kirby imediat ce se îmbrăcă pentru rolul lui.

Magazinul era gol. Miranda şedea pe un taburet înalt din spatele tejghelei, aplecată asupra lucrului ei de mâni. Nate privi strălucirea aprinsă a părului ei, cărarea albă şi îngrijită care ii urca până în vârful capului şi claviculele ca de fildeş ce se iveau deasupra dantelei de la corsaj. Miranda lucra cu mişcări iuţi şi îndemânatice ale acului, cosând nasturi la o vestă de mătase albă, brodată cu fir de argint.

Mişcările fetei se schimbară puţin atunci când ea îl observă şi apoi se prefăcu a nu-l vedea.
- Ce pregăteşti? întrebă el.
- Poţi să vezi şi singur.
- Pentru cine e vesta?
-Pentru lordul Hazelwood, răspunse ea ridicând vesta şi privind-o cu un ochi critic. Mi-aş dori ca domnul Goldsworthy să nu-l facă să poarte totul pătat!
-E deghizarea lui.
Miranda îşi dădu ochii peste cap şi-şi vâri din nou acul în lucrul ei.
Nate se bucură să vadă că fata purta un degetar de piele pe degetul mijlociu. Aşteptă. Ştia că şi ea îi observase hainele. Era fiica unui croitor, la urma urmei! Analiza hainele fiecărui bărbat şi-i putea citi acestuia detaliile extrasului de cont bancar doar aruncând o privire la croiala reverului.
- Pentru ce eşti îmbrăcat? Pleci să coseşti?
- M-am deghizat pentru cazul la care lucrez, răspunse el, ştiind că ea avea să-i observe pe dată cămaşa descheiată la gât şi mânerile suflecate, precum şi bretelele roşii.
- Nu te duci la docuri îmbrăcat aşa.
- Eşti isteaţă, Miranda Kirby!
- Ei bine, atunci încotro te îndrepţi? vru ea să ştie şi-i aruncă o privire supărată.
- Să văd un prinţ.
- Ce trăsnaie! pufni ea continuând să treacă acul prin mătase, dar el ştia că-i captase atenţia.
- E adevărat. Lordul Blackstone mi-a cerut să merg. Mi-a spus că te pot invita.
- Mă păcăleşti!
- E o zi frumoasă. Ai putea să vii şi tu. Mergem cu o trăsură până acolo şi înapoi.
Nate îşi zornăi în buzunar monedele pe care le primise din fondurile de lucru ale lui Goldsworthy.
Ea îşi puse lucrul de mână în poală.
- Crezi că m-aş duce undeva cu tine dacă arăţi ca un fermier?
- De fapt, arăt ca un băcan. E o meserie perfect respectabilă. Ar trebui să te îmbraci şi tu corespunzător.
- Corespunzător!
- Suntem o pereche de fermieri interesaţi de apicultură.

- De albine? Astea nu-s altceva decât nişte roiuri de insecte înţepătoare, făcu ea, cutremurându-se.Ai o părere greşită despre albine, Miranda! Sunt producătoare de miere, sorbitoare de nectar, dansatoare înaripate. Acolo se duce prinţul Andre Sturdzi astăzi, ca să vadă demonstraţia de apicultură a domnişoarei Hammersley.
- la te uită ce pungaş cu limbă dulce ca mierea îmi eşti!
-Asta e atitudinea care trebuie, o lăudă el zâmbind la auzul jocului ei de cuvinte. Eşti de acord?
Miranda plecă. Se întoarse în câteva minute, arătând atât de frumos în rochia ei albă cu broderie albastră, încât el îşi pierdu pe moment minţile.
Corpul lui intră în alertă precum un bun soldat care aştepta ordine, dar nici un ordin nu veni din partea minţii lui năucite. Apoi ea vorbi, redevenind Miranda pe care o cunoştea prea bine.
- Fără atingeri!
El dădu din cap în semn de aprobare.
- Dar tu mă poţi atinge, dacă vrei.
- Asta o să se întâmple doar la sfântu-aşteaptâ.
- Mai vedem noi!
El îi ţinu deschisă uşa magazinului, iar ea ieşi cu paşi graţioşi.
Violet îi zâmbi domnului Rushbrooke, care îi întâmpină la uşa căsuţei familiei Tallant. Peste costumul negru de cleric, el purta acum o salopetă groasă de apicultor, din bumbac alb. Faţa îi era roşie din pricina căldurii, iar pe frunte avea broboane de sudoare.
-Alteţă, domnişoară Hammersley, bine aţi venit! Aţi ajuns exact la timp. I-am adunat pe localnici pentru demonstraţia de la poalele grădinii.
Pe Blackstone şi pe ceilalţi îi salută doar cu un semn scurt din cap.
Drept răspuns, Blackstone se mulţumi să ridice dintr-o sprânceană. Violet se întoarse ca să-i prezinte pe oaspeţi familiei Tallant. Domnul Tallant şi soţia lui se numărau printre cei mai pricepuţi apicultori din organizaţie. Căsuţa avea o grădină lungă şi îngustă, mărginită de o bordură de gard viu de păducel şi de trei goldani meniţi să protejeze împotriva vântului. O cărare de pietriş ducea până la marginea grădinii şi cobora în pantă printre straturi de ierburi şi de flori şi printre brazde negre pe care creşteau legume proaspăt

plantate. Aerul era parfumat de mirosul de pământ rea-
văn şi de muguri noi şi verzi de praz. La poalele
grădinii, într-un spaţiu liber, se înălţau trei stupi, aflaţi
faţă în faţă cu o pereche de meri pe cale să
înmugurească. Zumzetul slab şi somnoros al albinelor şi
aerul cald, înmiresmat, făceau din acea grădină un loc
diferit faţă de străzile pe care le lăsaseră în urmă. Mai
târziu, în timpul sezonului, cu ocazia vreunei vizite la
unul dintre asociaţii ei apicultori, Violet îşi punea şi ea
peste haine un costum alb de bumbac, cu pălărie şi voal
închis la culoare, precum şi mănuşi groase, din piele. Să
păşeşti într-o grădină în calitate de apicultor era ca şi
cum ai fi intrat într-un dans elegant după ce te zbătuseşi
pe ritmul nebunesc al unei zile obişnuite. Ori de câte ori
asculta zumzetul albinelor şi pompa burduful
afumătoarei de tablă ca să trimită vălătuci de fum
liniştitor peste stup, ea simţea cum acele mişcări
încetinite îşi impuneau ritmul chiar asupra bătăilor
inimii. Sub influenţa fumului, albinele căutau stratul de
jos al stupului şi se umpleau cu miere.
În ziua aceea, Violet n-avea de gând să lucreze direct cu
albinele, dar avusese prudenţa să se îmbrace într-o
rochie cu mâneci lungi, croită dintr-o muselină albă cu
model de crenguţe de lavandă. Deşi le recomandase
oaspeţilor ei o ţinută similară, prinţul şi însoţitorii lui
purtau albastru şi roşu militar, cu detalii strălucitoare
de şnur auriu. Ei se strânseră în partea de sus a
grădinii, lângă un mic şopron în care domnul Tallant îşi
ţinea uneltele şi trusele. Generalul Dubusari declară că
grădina era fermecătoare. Cahul se încruntă cu
severitate, iar contesa îşi flutură evantaiul, având grijă
să facă asta cu mişcări încete. Contele găsi o bancă la
umbră, se sprijini de şopron şi închise ochii.
Contesa se agăţă de braţul lui Blackstone, cu pieptul
apăsat de el.
- Suntem în siguranţă îmbrăcaţi aşa cum suntem? Oare
atrag cumva albinele?
în timp ce domnul Tallant îl ajuta pe domnul Rushbrooke
să-şi pună pălăria cu voal şi mănuşile, el îi sfătui pe
ceilalţi domni să se schimbe:
-Acum, domnii mei şi Alteţa Voastră, ar fi bine ca şi
dumneavoastră să vă scoateţi jachetele şi vestele înainte
de a coborî în grădină. Albinelor nu le plac culorile

închise, fiindcă ele le amintesc de bursucii care le fură mierea.
Violet încercă prea târziu să-şi întoarcă privirea de la Blackstone, care tocmai îşi dădea jos jacheta, pe care apoi i-o înmână doamnei Tallant. O vestă de mătase de culoarea ciocolatei îi îmbrăţişa silueta zveltă şi-i punea în valoare umerii laţi. El îşi descheie şi vesta, iar lui Violet i se uscă gâtul. Din pricina căldurii neobişnuite, inul fin al cămăşii i se lipi de piept şi de pântec. El îl dezlipi. Nu era gol, aşa că Violet n-ar fi trebuit să fie distrasă de felul în care arăta, dar ţesătura fină, ca o perdea transparentă, se lipea de formele musculoase de sub ea. Blackstone îi dădu şi vesta doamnei Tallant, iar Violet se trezi uitându-se la şireturile legate strâns în partea de sus a pantalonilor lui, care îi puneau în evidenţă talia îngustă. în acea dimineaţă, ea se lipise de el ca şi cum ar fi fost flămândă să-i simtă coastele, pântecul, pieptul. Dar asta n-avea nici un sens. Dacă o femeie tânjea după contactul cu o suprafaţă dură, de ce nu putea să îmbrăţişeze o frumoasă coloană de marmură din vestibulul ei şi să termine cu asta? De ce coloanele de marmură, tari şi netede cum erau, nu-ţi satisfăceau nevoia prosteasca de a te lipi nebuneşte de un bărbat?
Cahul îl ajută pe prinţ să se dezbrace de haina militară. Fără ea, arăta ca un şcolar supraalimentat, îmbuibat cu bunătăţi trimise de acasă. Alături de Violet, contesa îl studia fără sfială pe Blackstone.
- Ce cald e! Ce norocoşi sunt domnii că pot să se dezbrace de haine! Nu v-ar plăcea să faceţi acelaşi lucru, domnişoară Hammersley?
Violet abia dacă îşi dădu seama ce răspunse. Cu ani în urmă, la început, nu ştiuse prea bine ce făceau ea şi Blackstone. Dar, oricât de ignorantă fusese pe atunci, tot simţise limpede că hainele o încurcau, că pielea ei tânjea după atingerea pielii lui. în acea primă după-amiază a descoperirii, Blackstone îşi dăduse jos haina şi vesta şi-şi scosese cămaşa de în din pantaloni, astfel încât mâinile ei să-i poată cutreiera şi cerceta pieptul şi coastele. Atingerea lui o făcuse să caute, disperată, o apropiere şi mai mare, până când îşi apăsase obrazul pe pieptul lui ca să-i audă inima bătând.
Privirea amuzată a lui Blackstone o întâlni acum pe a ei. Fusese prinsă studiindu-l nu chiar pe furiş.

Practici amnezia?Violet îşi coborî în pământ privirea rătăcită şi se duse să-l ajute pe domnul Rushbrooke. Complet echipat, acesta se uita prin plasa întunecată a pălăriei sale, căutând afumătoarea. Violet o ridică astfel încât el s-o poată vedea.
-Poftim, domnule Rushbrooke!
Ea simţea arsura soarelui pe gât şi pe umeri. Respiraţia înfierbântată a lui Rushbrooke îi sufla acestuia vălul înainte şi înapoi.
- Gata? strigă el. Vă conduc eu!
El porni pe cărare de-a lungul gardului viu, cu paşi hotărâţi. Violet îl urmă. în spatele lor, prinţul sporovăia cu entuziasm, iar domnul Tallant îi răspundea pe un ton calm. Violet descoperise că prinţul era un ins înclinat să ia decizii dezordonate, impulsive. Părea sensibil la orice influenţă. Dacă primea cel mai mic impuls, reacţiona foarte intens.
în partea de jos a grădinii, aproximativ zece invitaţi ai Asociaţiei Apicultorilor se adunaseră Ia umbra răcoroasă a celor doi meri înmuguriţi. Rushbrooke şi Tallant se apropiată de unul dintre cei trei stupi din zona deschisă. Stupii lui Tallant erau construiţi din cutii stivuite unele peste altele, precum etajele unei case de închiriat. Chiar dacă acelor stupi le lipsea forma romantică a celor clădiţi după moda veche. Violet admira inovaţia, fiindcă, astfel, domnul Tallant putea să-şi recolteze mierea fără să deranjeze regina şi puietul ei din părţile de jos ale stupului. în ziua aceea, care era una dintre primele zile calde din acea primăvară, domnul Tallant voia pur şi simplu să vadă dacă albinele lui aveau suficientă miere ca să înceapă să se înmulţească. Uneori, apicultorul era nevoit să le dea un sirop de apă caldă cu zahăr ca să se hrănească până când apăreau suficiente flori de primăvară.
Domnul Rushbrooke, care, în straturile lui suplimentare de haine, se mişca greoi precum un urs dansator, pompa fum în jurul părţii de sus a stupului. Violet nu observase până atunci cât era de neîndemânatic.
Domnul Tallant, urmărindu-l pe Rushbrooke, luă o tijă scurtă de fier şi încercă să ridice capacul cutiei care servea drept vârf al stupului. Acesta părea blocat.
Domnul Tallant apăsă mai tare pe pârghie. Rushbrooke, care stătea nemişcat lângă el, pompă cu putere fum. în curând amândoi fură învăluiţi într-un nor asemănător cu

funinginea pe care o scoteau coşarii atunci când curăţau un horn.
-Ce face Taliant? întrebă în şoaptă unul dintre vecinii acestuia.
Violet se întoarse spre el şi-i explică:
-Uneori, ceara lipeşte capacul de stup, iar apicultorul trebuie să-I deschidă cu forţa.
Apoi Violet îi zâmbi unei fete roşcate şi drăguţe, care se ţinea de braţul unui tânăr cu pălărie de paie şi cu mânecile suflecate până la coate. Dintr-odată, un pocnet de lemn ce se spărgea o făcu pe fată să tresară şi să se agaţe de însoţitorul ei. Violet căută cu privirea motivul pentru care se alarmase fata. îl zări pe domnul Rushbrooke prăbuşindu-se ca un copac doborât de topor. înainte ca ea să se poată mişca, el se izbi de pământ cu un zgomot surd. Zăcea întins şi nemişcat pe iarbă. Afumătoarea i se rostogoli din mână.
Pentru o clipă, toată lumea rămase încremenită locului, uitân- du-se lung la Rushbrooke.
-A fost înţepat şi a murit? se întrebă cineva cu voce tare.
Tânărul cu pălărie de paie, care îşi petrecuse braţul în jurul fetei, interveni imediat:
- Cred că a leşinat de la căldură.
- Un bărbat să leşine? Cine a mai auzit vreodată de aşa ceva? râse altul.
Blackstone făcuse deja un pas înainte. îngenunche lângă bărbatul căzut, ridicându-i de pe cap pălăria cu voal.
- Doamnă Taliant, avem nevoie de apă!
Doamna Taliant plecă în grabă.
Violet îngenunche de cealaltă parte a lui Rushbrooke şi-i scoase mănuşile. Blackstone îi descheie costumul de apicultor şi-i desfăcu gulerul. Ochii lui Rushbrooke rămaseră închişi, iar faţa îi era stacojie. După ce doamna Taliant se întoarse aducând o găleată cu apă, Blackstone îşi scoase cravata şi i-o întinse lui Violet.
- Spală-i gâtul şi tâmplele! Taliant, ajută-mă să scot costumul ăsta de pe el!
Timp de câteva minute, cei trei lucrară în tăcere ca să-l răcorească pe bărbatul supraîncălzit.
Violet în muia a treia oară cravata lui Blackstone în găleată, când remarcă o schimbare distinctă în zumzetul albinelor. îl văzu pe domnul Taliant ridicându-şi capul şi privind alarmat înspre stupi. Sări în sus, iar Violet se întoarse şi se uită în direcţia în care privea el.

Prinţul ţinea în mâinile lui neocrotite de mânuşi o bucată de fagure de miere care picura, în timp ce albinele se revărsau din stupul deschis şi se învârteau în jurul capului său. Câteva i se agăţaseră de mustaţă, făcând un dans al cozilor şi al aripilor, ceea ce semnala că aveau să vină şi mai multe albine. În loc să-l ajute, Cahul se îndepărtă de prinţ şi-şi flutură braţele cu furie, incitând insectele care deja roiau.
În timp ce domnul Tallant se îndrepta în fugă spre stup, Violet îi aruncă lui Blackstone cârpa umedă, luă afumătoarea căzută pe iarbă şi sări în picioare. Scutură afumătoarea şi începu să pompeze burduful, învăluind capul prinţului în fum. Albinele îi înconjurară pălăria.
- Închideţi gura şi ochii. Alteţă, şi staţi nemişcat!
Într-un minut, domnul Tallant fu lângă ea şi-i dădu o perie cu peri moi. Violet îi trecu lui afumătoarea. Auzea cum zumzetul albinelor începea să se liniştească. Începu să perie albinele de pe faţa şi de pe părul prinţului. El tresărea şi tremura, iar Violet ştiu că fusese înţepat.
- Mai aveţi răbdare câteva minute, Alteţă!
Îl auzea pe Blackstone vorbind cu Rushbrooke, iar pe generalul Dubusari certându-l pe Cahul într-o limbă pe care ea n-o recunoştea. Doamna Tallant le vorbea pe un ton calm vizitatorilor adunaţi sub măr.
Urmară câteva clipe de tăcere, iar apoi Violet îl auzi pe Rushbrooke vorbind, iar pe doamna Tallant spunând:
- Iată, vedeţi, nu e mort!

Jumătate de oră mai târziu, după ce fuseseră cu toţii cercetaţi de doamna Tallant şi declaraţi liberi de albine persistente, domnii îşi

îmbrăcară din nou vestele şi jachetele. Vecinii plecaseră clătinând din cap, convinşi, probabil, că albinele erau periculoase. Violet îi aduse lui Rushbrooke o gură de cidru scos de domnul Tallant din pivniţă şi urmări cum îi revenea culoarea în obraji. El îi spuse că încă nu se simţea în stare să facă o plimbare cu trăsura, aşa că Violet aranjă ca aceasta să se întoarcă şi să-l ia după ce îi ducea pe prinţ şi suita

lui înapoi la
Hammersley House. în
timp ce trăsura pleca,
ea ii văzu pe Cahul şi
pe contesă schimbând
cuvinte cu mare iuţeală
şi pe prinţ lăsându-se
pe spate, cu braţele
încrucişate pe piept

.Blackstone rămase să vorbească cu Tallant, cu tânărul cu pălărie de paie şi cu fata cea drăguţă, cărora la un moment dat le spuse ceva care îi făcu să râdă. Văzând cum reuşea el să-i facă pe nişte străini să râdă atât de uşor, Violet se simţi străbătută de un fior absurd de invidie. îşi spuse că era caraghioasă. Nu voia să râdă cu Blackstone. Voia să-şi găsească fratele şi să se întoarcă la apicultură şi la faptele ei bune. Apoi Blackstone se îndreptă spre ea. O luă de braţ şi o întoarse spre el, smulgând o albină din florile care îi decorau boneta.
-Vii cu mine.
Ea ar fi trebuit să protesteze. Lucrurile n-ar fi mers atât de oribil de prost dacă n-ar fi fost distrasă de prezenţa lui, dar el era deja în mişcare, grăbind-o spre trăsura lui, care era una elegantă.
Blackstone îşi îndemnă caii, care de data asta nu erau mârţoage, iar trăsura porni.
- Nu ştiam că eforturile tale de a face bine lumii sunt atât de pline de primejdii. Ai fost înţepată?
- Nu, dar mă tem că prinţul trebuie să se fi ales cu trei sau patru înţepături pe buza de sus. N-o să se simtă bine deloc în seara asta.
- Nu eşti înţelegător, nu-i aşa?
- Sunt uimit că nu reuşeşte să se omoare. Se comportă ca un copil care n-are nici un simţ de autoconservare.
- Ai observat că nici unul dintre oamenii lui nu i-a venit în ajutor?
- Majoritatea oamenilor se tem de albine în mod nejustificat.
- Cahul e unul dintre ei. Se pare că e îngrozit de albine, dar ceilalţi pur şi simplu au urmărit pasivi desfăşurarea scenei.
Violet se gândi la asta. Blackstone avea dreptate. Pentru a doua oară avea un motiv ca să-şi reproşeze turnura pe care o luaseră evenimentele. Dacă ar fi fost mai puţin atentă la felul în care i se lipea lui Blackstone cămaşa de trup, poate că ar fi observat pericolul din vreme.
- Da, cei din suita lui s-au purtat de parcă el ar fi o ruşine sau un inconvenient.
- O ruşine utilă atât timp cât guvernul nostru îi dă bani.
- Cel puţin nimeni n-a încercat să-l ucidă pe el sau să ne ucidă pe noi.

- Nu ştiu. Poţi sâ-l pui pe Preston să aducă nişte pomadă pe care o foloseşte prinţul pentru mustaţă? Aş vrea ca un chimist să se uite la compoziţia ei.
- Crezi că cineva a pus în pomada lui ceva care să atragă albinele?
-Avea un miros floral suspect de puternic şi a atras toate albinele.
-Nu m-am gândit la asta.
- Ce aţi trecut tu şi Dubusari în agendă pentru diseară?
Blackstone coti cu măiestrie şi intră cu trăsura pe Park Lane,
unde defilau ca la paradă o sumedenie de echipaje elegante. El părea capabil să amintească de agenda ei fără să se gândească la sărutul care le încheiase conversaţia. Era complet îmbrăcat, cu mâinile învelite în mănuşi de vizitiu. Corpurile lor nu se atingeau pe bancheta trăsurii. Violet îşi lăsă bărbia în jos şi se agăţă de partea laterală a vehiculului. Nu-i trimisese ducesei scrisoarea, iar a merge într-o trăsură deschisă împreună cu Blackstone pe cea mai la modă stradă din Londra, trecând chiar pe lângă uşa lui Penelope, însemna să invite la observaţie şi la discuţii.
- O, Doamne!
- O, Doamne?
- În seara asta avem o lojă la teatru.
- Te aştepţi ca asasinii să fie la pândă în public?
Trăsura se hurducă pe şoseaua cea largă, trecând pe lângă vehiculele de diferite feluri care veneau din sens opus şi atrăgând laudele pasagerilor şi pe cele ale vizitiilor.
- Nu mă aştept deloc la aşa ceva.
Violet şi-ar fi dorit să fie invizibili, dar nu erau. Blackstone nu putea fi niciodată invizibil. Nu era nimic jenant în legătură cu caii sau cu echipamentul lui din ziua aceea, iar Blackstone însuşi atrăgea atenţia oamenilor, chiar şi numai prin felul în care îi stătea înclinată pălăria sau prin uşurinţa cu care îşi mâna caii.
- îmi cer scuze! Tocmai mi-am amintit ceva. M-ai întrerupt şi am uitat.
- Pericolele amneziei!
- Sau binefacerile.
Violet îşi încrucişă mâinile în poală. Chiar şi în acele clipe se putea să nu fie prea târziu. Oamenii aveau să-l observe pe Blackstone, nu pe doamna care-l însoţea. Iar

ea avea să-şi trimită scrisoarea de îndată ce se întorcea la Hammersley House.

CapitoCid' 13

„Sunt gata să cred că despre mine se pot spune lucruri foarte diferite unele faţă de altele şi mi-aş ingidui să vă rog să nu-mi schiţaţi caracterul în momentul de faţă...” Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

în timp ce intrau în loja de la teatru, cei din suita prinţului nu mai păreau să afişeze semnele de iritare reciprocă de mai devreme. Pentru o clipă, nu părură nici răpitori, nici criminali, ci un grup de călători obosiţi de împrejurimile necunoscute şi de însoţitorii prea familiari. Frank o făcuse adesea pe Violet să râdă descriindu-i acel moment din fiecare călătorie a lui în care trebuia să fie amabil până în punctul în care accepta să mănânce un fel de mâncare misterios, de mare importanţă naţională, servit în cinstea lui. După aceea ii tresărea stomacul şi, în plus, nu mai reuşea să rostească nici un cuvânt în limba gazdelor lui. Generalul Dubusari părea să fie singurul membru al suitei prinţului care călătorea bine. Vorbea în limba lui şi se simţea în largul lui, iar acum, liniştit, îşi instala companionii în loja îngustă şi chiar îi făcea să zâmbească puţin.

„Kate „Moore

Oricât de mult ar fi vrut Violet să dea crezare imaginii de oaspeţi politicoşi pe care ei o afişau, nu putea să uite de biletul lui Frank sau de nasturele acela. 0 situaţie în care cineva tăia nasturii de la haina lui Frank nu era una prielnică fratelui ei, iar cineva din grupul aflat în faţa ei îl adusese în acea situaţie. !n timp ce Blackstone o asista pe contesă. Violet luă loc lângă prinţ. -Aţi supravieţuit albinelor. Maiestate? Prinţul avea faţa umflată şi presărată cu pete roşii. – Câteva înţepături, domnişoară Hammersley. Nu le iau în seamă. Să ştiţi că un conducător e pregătit să sufere pentru poporul lui. Altfel, oamenii lui n-o sâ-l urmeze.-Câţi oameni aveţi, Maiestate?

- În garda mea, vreţi să spuneţi?

Violet aprobă din cap.

- Mă refer la cei pentru care aţi conceput uniforma.

-Aha, garda mea princiară, se dumeri el, iar un zâmbet mulţumit făcu să i se ridice mustaţa. Au început ca o unitate mică, dar numărul lor a sporit. Cu ajutorul Angliei, am recrutat şi instruit noi ofiţeri. Cred că acum avem două batalioane complete. Dubusari, e corect ce spun?

Auzind că prinţul i se adresa, Dubusari li se alătură.

- E corect, Alteţa Voastră.
- Fratele meu trebuie să fi fost impresionat. Atunci când a plecat spre ţara voastră, era nerăbdător să vadă ce aţi realizat.

Pentru o clipă, prinţul se încruntă, nedumerit.

- Dar, domnişoară Hammersley, fratele dumneavoastră nu i-a văzut niciodată pe oamenii mei!
- Poftim? Am înţeles greşit. Credeam că Frank a călătorit în Moldova ca să vă vadă armata.

-Da, dar vedeţi, terenurile de antrenament sunt la Tiraspol. Nu-i aşa, Dubusari? continuă prinţul bătând-o pe Violet pe mâna înmănuşatâ. Data viitoare când ne vizitează, trebuie si facem o trecere în revistă completă. Violet îi studie faţa în căutarea unor semne care să indice panică sau remuşcări, dar nu văzu nici unul. Doar fericita incapacitate a prinţului de a pune la îndoială orice i se spunea. Apoi el se întoarse spre Cahul şi-i vorbi în limba lor. Cahul clătină din cap. Cei doi ridicară din umeri ca şi cum n-ar fi avut habar de ciudăţenia faptului că Frank nu văzuse trupele pe care le finanţase cu bani englezeşti.

Dubusari păru să înţeleagă mai bine decât ceilalţi.
- Domnişoară Hammersley, aţi primit veşti de la fratele dumneavoastră? E un bun corespondent? Am auzit că englezii se pricep foarte bine să scrie epistole.
Purtând haina lui militară cu brandenburguri de fir aurit şi peruca pudrată, Dubusari părea la fel de politicos şi de ciudat ca întotdeauna, dar interesul pe care-l avea faţă de corespondenţa lui Frank nu ţinea deloc de simpla politeţe a unui oaspete faţă de gazdă. Dubusari aşteptă răspunsul ei, în timp ce, peste umărul lui colorat în albastru şi în auriu, Violet o văzu pe contesă înclinându-şi capul spre ei.
Comentariul lui Dubusari creă un minut de tăcere, timp în care Violet încercă să-şi pună ordine în gânduri fără ca el să observe. Prank călătorea săptămâni întregi atunci când făcea câte un tur în interesul afacerilor băncii în Europa. Pentru că munca lui implica deseori împrumuturi de la guvernul britanic către diverşi aliaţi, îşi trimitea mesajele săptămânale în cutiile de corespondenţă roşii, sigilate, ale Ministerului de Externe. Violet îşi dădea seama acum că practica lui Frank de a se baza pe guvern ca să-i transporte scrisorile îl putea face pe fratele ei să pară un spion periculos.
Gândurile ei ajunseră în acest punct în doar câteva secunde, chiar în timp ce zâmbetul lui Dubusari devenea un pic rigid.
îşi lăsă mica geantă de seară ornată cu mărgele să-i alunece din poală şi să-i cadă la picioare în loja înghesuită.
Faţa lui Dubusari se încruntă pe dată. Violet dădu să se ridice ca să-şi recupereze geanta, când Dubusari puse o mână surprinzător de fermă peste a ei, ţintuind-o pe scaun.
- Permiteţi-mi, domnişoară Hammersley!
El se întinse după baston şi, cu vârful lui, agăţă şnurul de mătase al genţii, ridicându-l ca să-i fie la îndemână lui Violet. Ea ii aruncă pe loc cel mai dulce zâmbet de care era în stare.
- Vă mulţumesc. Frank e un bun corespondent. Pot să mă bazez pe faptul că primesc veşti de la el în fiecare duminică, regulat precum predica de Ia slujba de dimineaţă.
încercă să deslușească vreo reacţie pe chipul lui Dubusari, însă chiar atunci intrară doi tineri în lojă, salutându-l pe Blackstone. Toată lumea se întoarse spre

ei. Blackstone se ridică, întrerupân- du-şi conversaţia cu contesa. Mâna ei înmănuşată alunecă de pe mâneca lui. Scaunele mici fură date la o parte şi toată lumea se mută pentru ca nou-veniţii să se înghesuie în lojă. Cel mai înalt dintre cei doi, un domn cu faţă prelungă şi cu părul auriu, vorbi primul:
-Blackstone, suntem aici ca să te acuzăm că eşti... plictisitor. Unde e haremul tău în seara asta?
Prietenul lui mai scund şi mai voinic i se alătură:
- Nu te-am văzut în camera verde. Credeam că o să vii să-i faci curte actriţei âleia cu picioare frumoase! Dar lui Lady R. nu i-ar fi plăcut, nu-i aşa?
-Domnilor, cred că n-aţi făcut cunoştinţă cu companionii mei, spuse Blackstone, iar apoi îi prezentă pe prinţ şi pe însoţitorii acestuia prietenilor săi: Lordul Slindon şi onorabilul Charles Fothergill!
Slindon, cel cu păr auriu, o zări pe contesă şi făcu o reverenţă adâncă, cu o expresie de înţelegere şireată pe faţă, ca şi cum splendida frumuseţe din lojă ar fi explicat prezenţa lui Blackstone.
Atunci când acesta se întoarse ca s-o prezinte pe Violet, ridi- cându-i mâna într-a lui, ea îşi dădu seama de ceea ce avea să se întâmple, şi mai ştiu că nu putea face nimic ca să pună capăt acelei scene. în faţa prinţului şi a suitei acestuia, Blackstone trebuia s-o numească logodnica lui.
Expresia prietenilor săi se schimbă.
- la te uită, nu cred că ai..., începu Fothergill, domnul cel scund, dar Slindon îl întrerupse dându-i un cot.
- Blackstone, n-am venit să-ţi scoatem la iveală trecutul scandalos, ci să-ţi cerem să-i spui lui Fothergill povestea lui Vasiladi şi a caprelor. El n-a auzit-o.
Blackstone ridică dintr-o sprânceană.
- Cu siguranţă că toată lumea a auzit povestea. Vreme de săptămâni întregi am fost invitat la o cină sau la alta ca să fiu auzit spunând-o.
- Dar Fothergill nu cunoaşte povestea. A fost plecat la Bath, ca să-şi îngrijească o mătuşă aflată pe patul de moarte.
Fothergill dădu din cap ca să întărească spusele lui Slindon.
- Blackstone, acolo am întâlnit-o pe sora ta, Elena. Spune că nu poate să ia legătura cu tine prin poştă. M-a rugat să te caut şi să-ţi dau nişte scrisori pe care ţi le-a

trimis şi care i-au fost returnate. Nu le-am adus în seara asta, desigur.
O schimbare a muzicii din fosa orchestrei puse capăt discuţiei lor, atrăgându-le atenţia spectatorilor că urma să înceapă spectacolul. Prietenii lui Blackstone îşi luară rămas-bun.
- Ne eşti dator, Blackstone, spuse Slindon gesticulând cu un deget îndreptat spre baron.
Dirijorul îşi ridică privirea spre loja lor, iar Violet sări în picioare, cu prinţul în stânga ei. Blackstone luă poziţie în dreapta, iar orchestra începu să cânte imnul Moldovei. Prinţul, care purta celebra lui haină albastră, decorată cu brandenburguri aurite, radia de încântare. El salută mulţimea. Ochii lui, scufundaţi în umflătura roşie a feţei, nu păreau să strălucească mai puţin de plăcerea de a se bucura de atenţie. Aflat la dreapta lui Violet, Blackstone ţinea mâna înmănuşată a acesteia într-a lui. Ea simţea apăsarea tare, inconfundabilă, a inelului cu blazon pe care-l purta baronul.
Violet zâmbea, dar în mintea ei se ciocneau imagini diametral opuse ale lui. Acei doi prieteni pomeniseră în treacăt de harem şi doriseră să audă anecdote amuzante de la Blackstone, ceea ce făcea ca şi călătoriile lui să pară la fel de scandaloase precum ii fusese tinereţea. Dar dacă ea se gândea la cât de slabă era mâna cu care el i-o ţinea pe a ei, precum şi la înfăţişarea lui atât de schimbată, trebuia să ajungă la concluzia că, în timpul petrecut în străinătate, baronul îndurase mai mult decât ii spusese. Violet nu ştia cum să împace cele două imagini din mintea ei: reputaţia lui de risipitor şi de afemeiat cu bunătatea şi curajul pe care ea i le cunoştea prea bine.
În seara aceea aflase detalii şocante despre finanţele lui. Nu-i venea să creadă ce-i dezvăluise prietenul tatălui ei. Conform informaţiilor venite de la bancă, Blackstone nu mai avea nici un ban. Nimeni nu ştia exact ce făcuse cu fondurile lui. Era de notorietate publică faptul că ipotecase porţiunile din Blackstone Court care îi aparţineau personal. îşi închiriase chiar şi casa, cel care locuia acum în ea fiind un bogat fabricant de porţelanuri. Ultimul lucru pe care-l făcuse înainte să plece în Grecia fusese retragerea unei sume uriaşe din banca la care îşi ţinea banii. La acel episod se opreau informaţiile despre starea lui financiară. Cum şi unde

cheltuise o avere, Violet nu putea şti. Şi, cu siguranţă, Blackstone nu pusese la loc nimic din ceea ce risipise. Violet nu ştia în ce condiţii locuia el şi nici unde anume era reşedinţa lui de burlac. Informatorul ei trecuse cu trăsura pe lângă casa de la Londra a familiei Blackstone şi o găsise ocupată de chiriaşi, în mod evident, prietenii lui nu erau la curent cu nici o schimbare în situaţia lui. Nu ajutase nici faptul că, în seara aceea, se posomorâse pe dată atunci când fusese pomenit numele surorii lui. în clipa următoare, el se aplecă spre ea fără să ţină cont de bunele maniere, aproape atingându-i urechea cu buzele.

- S-ar putea ca în seara asta să ai mai mulţi duşmani aici decât are prinţul. Ai jignit-o cumva pe ducesa de Huntingdon? îţi aruncă priviri tăioase precum o lamă de cuţit.

Violet îşi ridică privirea şi o zări pe Penelope. Nu mai era cale de întoarcere. Probabil că prietenii lui Blackstone răspândiseră deja vestea logodnei acestuia. Violet trebuia să-şi menţină o expresie de indiferenţă, ca şi cum apropierea lui n-ar fi avut nici un efect asupra ei. Şi, mai ales, trebuia să nu se uite la Penelope. în câteva minute începea piesa de teatru. Ea şi Blackstone aveau să fie în continuare expuşi privirilor tuturor celor din sală, dar cel puţin atenţia publicului avea să fie parţial îndreptată către scenă. Violet nu se aştepta să mai audă de Penelope sau să se întâlnească din nou cu ea. îşi putea imagina cum arăta intimitatea ei publică cu Blackstone şi cum părea că o înşelase pe ducesă. Spera că n-o jignise. Fără sprijinul lui Penelope, putea să-şi şteargă din agendă planurile legate de balul dat în scopuri caritabile. N-avea să mai existe nici un eveniment public care să susţină munca acelor croitorese din Spitalfields.

Violet şedea în mijlocul companionilor prinţului. Blackstone nu ştia de care dintre ei se îndoia mai mult – de prinţul cel zevzec, de uriaşul care ii servea acestuia drept gardă de corp, de generalul cel politicos, de contesa prea iubăreaţă sau de soţul ei care bea vinul roşu ca pe apă. Era de datoria lui s-o păzească pe Violet. Cu o uşoară ajustare a poziţiei scaunului, constată că o putea supraveghea perfect. în seara aceea, ea purta o altă rochie de un roşu închis, intens, care îi punea în valoare pielea albă şi strălucitoare, îşi ţinea capul sus,

dar el, văzându-i poziţia încordată a gâtului, ghicea tensiunea din întregul ei trup. Un obelisc de marmură ar fi fost mult mai destins.
Nu-i scăpase unda de panică din expresia ei atunci când îşi dăduse seama că trebuia să fie prezentată drept logodnica lui. Era surprins că, după perioada pe care o petrecuse în Grecia, un astfel de lucru încă îl mai putea deranja. Se întrebă de ce. Ea rupsese adevărata lor logodnă, aşa că n-ar fi trebuit să se tulbure deloc rupând una falsă, dar el nu mai era sigur că ştia cine era Violet cu adevărat.
Cât fusese el plecat, ea devenise cumva acea femeie rece şi sofisticată de acum, îmbrăcată într-o rochie la modă care etala ornamente de dantelă neagră şi care avea o culoare de-a dreptul îndrăzneaţă. Doar o urmă de pistrui palizi pe obraji şi pe nas mai amintea de fata de odinioară, de fata încrezătoare care fusese ea.
Fusese o greşeală s-o sărute, o greşeală pe care o repetase atât de des în trecut încât acum ar fi trebuit s-o evite. Cândva, sărutul lui Violet îi dusese pe amândoi la nebunia unei logodne.
La acea vreme, el crezuse că era cu totul independent de familie. Tatăl, mama şi surorile păruseră să ducă vieţi separate de a lui, aşa că se socotise liber să se căsătorească cu Violet indiferent de dezaprobarea pe care familia şi-ar fi putut-o exprima. Crezuse că luase în calcul tot ceea ce se putea spune sau face împotriva căsătoriei lor. Ştia că era posibil ca tatăl lui să-i suprime alocaţia, dar avea economii, iar George Hammersley s-ar fi îngrijit de ele. La urma urmelor, Blackstone Court urma să devină cândva a lui, indiferent dacă taică-său era sau nu de acord cu proiectata căsătorie dintre Violet şi fiul lui. Blackstone nu prevăzuse niciodată că avea să fie silit să-şi aleagă familia în detrimentul lui Violet, aşa cum nu se îndoise niciodată de angajamentul ei faţă de uniunea lor.
Dar, chemat la căpătâiul tatălui său aflat pe moarte, el se gândise doar că trebuia să-i aline pe acei membri ai familiei care aveau să sufere cel mai mult de pe urma acelui eveniment tragic. Făcuse promisiunea pe care tatăl său i-o ceruse.
„Acum tu eşti Blackstone!”, îi spusese acesta.
Trecuseră zile întregi până să se poată întoarce la Hammersley House şi la Violet. între timp, izbucnise

scandalul. Toată înalta societare londoneză văzuse tabloul, iar el se dusese la Hammersley House ca să găsească alinare în braţele lui Violet. în schimb, o găsise cu sufletul rănit şi de neatins. Blackstone încă nu ştia care dintre ei doi greşise mai mult în acea noapte, în acel moment crucial în care el se aşteptase ca ea să-l aleagă şi să lase lumea să spună ce voia. în schimb. Violet pusese capăt logodnei lor şi-i dăduse înapoi inelul.

Fusese o greşeală s-o sărute de dimineaţă, nu pentru că gestul acela ar fi invocat trecutul, ci pentru că el voia să repete acel sărut şi să schimbe viitorul.în timpul primului act al piesei, Violet şezu între Dubusari şi prinţ, în timp ce contele privea spre sală. Pe scenă, actorii se străduiau cu îndârjire să-şi facă auzite replicile şi se bazau pe comicul unor gesturi exagerate. Violet îi studie pe conte şi pe contesă, care nu se potriveau cu nici una dintre ideile pe care ea şi le făcuse despre cum se comportau cuplurile căsătorite. Cei doi nici nu aveau un ataşament cald unul faţă de celălalt şi nici nu se purtau ca şi cum familiaritatea dintre ei i-ar fi predispus să se hărţuiască şi să se agaseze reciproc, chiar şi atunci când erau şi alte persoane de faţă. Violet trebui să recunoască în sinea ei că se putea ca ea să nu cunoască toate posibilităţile oferite de căsătorie. Moartea timpurie a mamei ei nu-i dăduse ocazia să cunoască mare lucru din căsnicia părinţilor, lipsind-o, astfel, de informaţii preţioase. Dar, în cazul de faţă, ea intuia că relaţiei dintre conte şi contesă îi lipsea ceva, un liant, fie că era vorba de afecţiune sau de iritare, de un indiciu care să arate că cei doi erau făcuţi unul pentru celălalt.

Prinţul se aplecase în faţă, captivat de piesă, şi rămase astfel până la sfârşitul primei părţi. Apoi el se întoarse spre Violet ca si declare că i se părea remarcabilă tânăra actriţă care o interpreta pe sclava pierdută. Prinţul chiar îşi şterse ochii umezi atunci când se jucă scena despărţirii dintre tânăra sclavi şi tatăl ei.

Pauza care urmi aduse un alt oaspete în loja lor: Penelope Frayne, ducesa de Huntington. La sosirea ei, scaunele şi persoanele fură mutate din nou. Penelope îi zâmbi lui Violet şi-i făcu o reverenţă graţioasă prinţului, care, fiind informat de rangul Excelenţei Sale, o ridică pe dată în picioare. Penelope îi mulţumi pentru

amabilitate şi îl rugă s-o prezinte companionilor lui. Prinţul făcu introducerile în chip admirabil, încheind cu Blackstone şi cu Violet.
- Oare fiecare lady englezoaică e mai frumoasă decât precedenta? se întrebă retoric prinţul, făcând o reverenţă ampli. Ducesă, o să-mi frângeţi inima dacă, la fel ca domnişoara Hammersley, aveţi un logodnic!
Lui Violet nu-i scăpară încordarea bruscă a lui Penelope şi uşoara grimasă din zâmbetul ei. Dar ducesa îşi reveni imediat.
-Am un soţ, Alteţă.
-Aha, un soţ!
Prinţul nu considera că existenţa unui soţ ar fi fost un amănunt important.
- Soţul trebuie să facă întotdeauna loc pentru admiratorii soţiei sale. Vă rog să-mi permiteţi să vă devin *cavalier servente,* ducesă. Pariez că aveţi mulţi.
- Sună foarte italian. Alteţa Voastră!
Prinţul îi rugă pe toţi să ia loc din nou. Blackstone se aşeză alături de cei din suită, iar Penelope se aşeză lângă Violet.
- Ce s-a întâmplat cu prinţul? întrebă Penelope trecându-şi un deget înmânuşat peste buze. E secret de stat, sau ai voie să spui?
întrebarea ei se referea la prinţ, dar privirea îi era aţintită asupra lui Blackstone. Violet vedea bine asta.
- înţepături de albine!
- Ce? se miră Penelope, iar râsul îi fu dezinvolt şi sincer, la fel ca şi privirea pe care i-o aruncă lui Violet. L-ai dus la unul dintre proiectele tale?
- Exact.
-Trebuie să recunosc că rezistă eroic!
Din nou, privirea ducesei se întoarse spre Blackstone. Apoi o privi pe Violet şi vorbi din nou:
- Prinţul nu pare să înţeleagă prea bine cum merg lucrurile pe la noi, nu-i aşa?
Violet confirmă cu o înclinare din cap. Dar, în gând, încercă să descopere ce văzuse cealaltă femeie la baron. Pentru ea, el era în acelaşi timp Blackstone şi opusul a ceea ce considera ea a fi Blackstone. Pe vremea când fuseseră iubiţi, el i se păruse mult mai în vârstă decât ea, dar acum îşi dădea seama că nu avusese decât şaptesprezece ani atunci când 0 întâlnise pentru prima dată. Crezuse că el ştia infinit mai multe decât ea, fiindcă era în stare să călărească şi să tragă cu arma,

fiindcă se descurca în conversaţiile despre bani şi politică pe care le purta cu tatăl şi cu fratele ei. în acele prime luni petrecute alături de el. Violet se temuse mai presus de orice că Blackstone avea s-o găsească ignorantă şi prostuţă, asemenea celorlalte fete. Penelope o urmărea cu atenţie, iar ea încercă si-şi păstreze o expresie senină şi indiferentă.

- Acum, draga mea Violet, am venit să-ţi ofer compătimirea mea, aşa cum ştiu că trebuie. Mă gândesc că ţi se pare destul de ciudată întoarcerea lui Blackstone în acest moment de triumf al tău, urmă ea în timp ce Violet îşi studia mâinile înmânuşate. Dar ce vrea să spună prinţul atunci când îl numeşte logodnicul tău? E adevărat anunţul din ziare?

Dintr-odată, Violet îşi ridică privirea. El fusese de acord să nu publice anunţul în presă. Şi totuşi o făcuse!

-Te rog să nu înţelegi greşit situaţia noastră. Fratele meu trebuia să fie gazda prinţului, după cum ştii, dar afacerile au întârziat întoarcerea lui Prank la Londra, iar ministerul ni l-a trimis pe Blackstone, fiindcă el cunoaşte acea parte de lume din care vine prinţul.

-Aha, deci Blackstone v-a fost impus de un guvern indiferent sau prost informat, spuse ducesa aruncându-i o ocheadă lui Blackstone.

-Am sperat că o să înţelegi.

Penelope se ridică.

-Cred că da. Perfect. Pur şi simplu, am rupt scrisoarea ta, Violet. Trebuie să ţinem totuşi balul nostru, draga mea. Insist!

Faptul că ducesa se ridicase le semnală celorlalţi încheierea pauzei. Astfel, se produse o mişcare generală a scaunelor, pentru ca ea să poată ieşi din lojă. Blackstone se ridică, la rândul lui, întinzând o mână ca s-o ajute să treacă printre scaunele risipite peste tot. Nu voia să-i acorde atenţie în mod special. Era firesc pentru el să fie galant. Doar că zâmbetul lui le făcea pe femei să dorească mai mult de la el, să dorească ceva ce trupul lui păcătos părea să promită. Violet înţelese că ducesa profita la maximum de contactul ei momentan cu Blackstone. Atunci când ea îi mulţumi baronului pentru ajutorul dat, acei ochi verzi transmiseră o invitaţie subtilă. Contesa observă şi ea, iar chipul ei îşi pierdu pentru scurt timp dulceaţa de păpuşă. Spectacolul se reluă. în starea ei de spirit tulburată, Violet nu reţinu nimic din chinurile sclavei sau din întâlnirea

emoţionantă a acesteia cu tatăl ei muribund. Meditând la trecut. Violet îşi dădu seama că se îndrăgostise de Blackstone pe vremea când era fată, adică într-o epocă în care nu-l văzuse în compania altor femei. El era prietenul fratelui ei şi părea să le aparţină lor, familiei Hammersley, şi ei în special. Ştia că el avea mamă şi surori, dar nu-şi imaginase că avea cunoştinţe printre celelalte femei şi nici nu se gândise la felul în care îl vedeau acestea sau la felul în care el le vedea pe ele. Acum Violet îşi dădea seama că în atitudinea lui Blackstone faţă de femei era ceva mai mult decât amabilitate. Corpul lui părea conceput să trezească o conştiinţă a senzualităţii în orice femeie pe care o întâlnea.

Prietenii lui vedeau asta. Ducesa o văzuse, de asemenea, dar Violet n-o văzuse până acum, pentru că îl cunoscuse doar la Hammersley House. în acele zile de început, ei doi n-ar fi putut fi mai singuri nici dacă ar fi fost aruncaţi la ţărm pe vreo insulă pustie dintr-o mare îndepărtată, precum Crusoe. Absurdul situaţiei o lovi puternic. Toate regulile de comportament feminin existau pentru ca fetele impresionabile, aşa cum fusese ea, să nu fie supuse efectului emoţionant al prezenţei unui bărbat. Făcuse greşeala de a se crede diferită de celelalte fete. Ştia că avea o minte bună şi nervi tari. Nu fusese niciodată prostuţă şi se simţea neînfricată. Se înşelase. Singurul lucru corect şi de bun-simţ pe care îl făcuse în toată relaţia ei cu Blackstone fusese să pună capăt logodnei lor.

Şi ar fi făcut bine să ţină minte asta. El încă purta pe deget inelul cu blazon, poate că cel mai faimos blazon din Anglia, cu B-ul masculin, îndrăzneţ şi inconfundabil pe fundal negru şi cu frunzele de acantă gravate în aurul din care era făcută veriga. Inelul era pictat amănunţit în faimosul tablou cu degetele bărbatului întinse posesiv pe clavicula goală a unei frumuseţi culcate, prin asta sugerându-se că acel bărbat o revendica pe femeie ca fiind a lui.

Umilinţa prin care trecuse o învăţase pe Violet nu numai adevărul despre bărbaţi, ci şi despre caracterul adevăraţilor prieteni. Colegele de şcoală cărora le anunţase logodna o abandonaseră imediat ce se aflase public că fusese umilită. De atunci, învăţase cum să judece un potenţial prieten. Satisfacţia de a se şti înţeleaptă şi de a fi sigură că, sporindu-şi cunoştinţele

despre oameni, devenea şi mai înţeleaptă, era o satisfacţie deosebit de plictisitoare. A fi înţelept nu-ţi grăbea evoluţia, nu te făcea să râzi sau să strigi de fericire. însemna pur şi simplu că învăţai să nu te poticneşti şi să nu-ţi rupi picioarele. Violet spera ca, în timp, după întoarcerea lui Frank, să poată să-şi scoată de pe deget diamantul fals al lui Blackstone şi s-o ia de la capăt.
Câteva ore mai târziu, Blackstone intră în camera lui Frank. Deborda de autoritatea relaxată care-i era proprie.
-Ce ai aflat în seara asta? întrebă el.
Violet aprinsese câteva lumânări, fiind în stare să facă orice ca să reducă gradul de intimitate al întâlnirii lor. Nu voia să se repete sărutul de dimineaţă. Se înfăşurase într-un şal de lână călduros şi-şi trăsese lângă fereastră un fotoliu confortabil.

- Frank n-a văzut niciodată regimentele prinţului. Asta a părut să-l nedumerească pe prinţ, de parcă nu-şi dădea seama cum de reuşise să nu-i arate regimentele acelea musafirului său englez

- .Cum de nu le-a văzut Frank?
-Se pare că soldaţii sunt staţionaţi departe de capitală, într-un loc numit Tiraspol. Mi s-a părut că Dubusari s-a grăbit să distragă atenţia Alteţei Sale de la subiectul ăsta.
- Dubusari conduce totul. Şi nu-i atât de fragil pe cât pare.
Blackstone o privea din cealaltă parte a camerei, cu o expresie
preocupată. După întâlnirea lor de dimineaţă, părea la fel de hotărât ca şi ea să se ţină la distanţă.
-Ai dreptate, recunoscu Violet. Dubusari nu oboseşte niciodată, iar Cahul îl urmăreşte la fel de mult ca pe prinţ.
- Deci ce facem cu informaţiile astea? Ne ajută ele să-l găsim pe fratele tău?
Blackstone îi distrăgea atenţia cu „noi şi „ne". Ei nu se încadrau în conceptul de „noi", iar să se convingă de contrariu ar fi fost pentru Violet o relaxare periculoasă în calea amintirilor, care se tot adunau ca şi când ar fi fost nişte trupe pregătite de atac.
- Contele şi contesa nu se comportă ca nişte oameni căsătoriţi, spuse ea.
- Ai dreptate în privinţa asta. Daci ar fi putut, ea l-ar fi eliminat până acum.
în clipa aceea, el păru s-o vadă cu adevărat şi se îndreptă spre ea. întinse mâna, îşi deznodă nodul de la cravată şi şi-o scoase, iar apoi îşi descheie un nasture de la cămaşă astfel încât vârfurile gulerului i se lăsară în jos. Privindu-l cum arunca cravata peste spătarul unui scaun, Violet înghiţi în sec. Voia ca el să nu mai fie atât de familiar şi să nu se mai simtă atât de în largul lui, ca şi cum ar fi reluat lucrurile de unde le lăsaseră.
- Să-l ucidă? întrebă ea. Contesa asta pare să aibă şaptesprezece ani şi vorbeşte despre rochii şi pălării. Nu mi-a spus niciodată nimic care să dea de înţeles că ar fi altceva decât o gâsculiţă, şi-şi flutură genele la tine cu suficientă forţă ca să spulbere frunzele de pe aleea unei grădini.
Blackstone îşi sprijini un cot pe şemineu.
- E un soi ciudat de seducătoare, sunt de acord. Totuşi, ea nu bate cu bâta, ci cască ochii, spuse el făcând ochii mari, ca să exemplifice.

-Seducătoare? se miri Violet, gândindu-se că Blackstone era expert în a recunoaşte aşa ceva într-o femeie.
-Ai observat? E mult mai versată decât o fetişcană care flirtează. Are un adevărat repertoriu de gesturi neajutorate – mâna tremurândă pusă pe mâneca unui bărbat, ridicarea neputincioasă din umeri – nimic accidental, nimic spontan. Şi mereu urmăreşte efectul, dar ea însăşi nu e afectată. Nu ca prietena ta, ducesa.
- Cuvântul „prietenă" exagerează gradul de legătură dintre mine şi Penelope Frayne.
- Cu toate astea, ea ţi-a făcut vizite. Tu i le-ai întors. Lucraţi împreună la organizarea acelui bal pe care-l numiţi „iniţiativa voastră lăudabilă"
Privirea lui Blackstone era vicleană şi sugestivă, arătând că el observase mai multe despre calendarul lui Violet decât i-ar fi plăcut acesteia. însă baronul nu văzuse ceea ce ei îi era acum deosebit de clar: interesul ducesei de Huntingdon pentru actele de caritate ale domnişoarei Hammersley apăruse după întoarcerea lui, a lui Blackstone. Ducesa căutase s-o cultive pe Violet nu de dragul filantropiei, ci din interes faţă de persoana lui Blackstone.
-Violet, eşti cu mine? Noi încercăm acum să înţelegem inamicul!
Ea îşi ridică privirea şi văzu ochii lui albaştri privind-o cu intensitate. Trebuia să-l facă să nu mai spună „noi"
- Cine e Vasiladi?
El se îndepărtă de şemineu şi se îndreptă spre biroul lui Frank.
- Vasiladi e un patriot grec alături de care am petrecut ceva timp.
- Nu trebuie să mă minţi în legătură cu el. Pot să mă uit la tine şi să văd că ospitalitatea lui n-a inclus suficientă mâncare. Vasiladi e motivul pentru care ai ipotecat Blackstone Court?
- Credeam că eşti dornică să-i investighezi pe cei care ţi-au răpit fratele.
Violet respiră adânc şi mărturisi:
-Am pus un bancher să te investigheze.
- Ai făcut-o? întrebă el, apăsându-şi palma pe biroul lui Frank, iar inelul cu sigiliu străluci puternic pe degetul lui. Eşti îngrijorată să nu urmăresc să pun mâna pe averea ta cu ajutorul falsei noastre logodne?

-Ai publicat un anunţ în ziare după ce ne-am înţeles să n-o faci.

- De fapt, n-am făcut asta. Angajatorul meu a făcut-o.
- Guvernul? De ce?

El nu răspunse.

- Blackstone, izbucni Violet, investigatorul meu a descoperit că întreaga moştenire care îţi aparţine exclusiv e ipotecată! Casa ta din Londra e închiriată. Blackstone Court e închiriată şi ea. Unui fabricant de porţelanuri. Unui om care face bibelouri pictate.

- E un fabricant destul de prosper.

Lui Violet i se încleştau mâinile pe faldurile şalului. Îşi dorea să-l lovească şi să-i spulbere acel calm imperturbabil.

- Iar mama şi surorile tale locuiesc la Bath. Şi nu în cea mai elegantă dintre case.
- Da, Elena n-a ezitat să-mi detalieze dezavantajele situaţiei lor confortabile, dar lipsite de orice strălucire. Mă aştept să le readuc la o situaţie mai bună în decurs de un an.
- N-am putut să descopăr unde locuieşti. Se pare că nu ai un grajd propriu, dar astăzi ai fost…

El îi aruncă peste umăr o privire pe care Violet i-o mai văzuse înainte, atunci când ea rupsese logodna lor. Faţa tui era lipsită de expresie, ca şi cum sufletul i-ar fi plecat din trup, lăsând în urmă doar o mască. Dar el se şi schimbase în decursul timpului. în lumina lumânării, Violet văzu scobiturile de pe faţa lui trasă, contururile ascuţite care îl făceau să se deosebească mult de prietenii lui, ale căror chipuri erau netede şi prospere. Mintea ei, mintea ei activă, mintea ei de neoprit, care voia să ştie totul, continua să pună cap la cap piesele din puzzle. Violet se ridică de pe scaun.

-Anul tău în Grecia n-a fost legat de capre şi de haremuri, ci de răscumpărare. I-ai dat bani lui Vasiladi, spuse Violet după ce, în câteva clipe, calculase, pusese cap la cap puţinul pe care îl ştia, însă Blackstone nici măcar nu clipi, necum să-şi schimbe expresia feţei. Cât de mult trebuie să fi plătit! exclamă ea, aproape voind să întindă mâna spre el şi totuşi lăsându-şi-o încleştată pe şal. Ce ai răscumpărat, Blackstone?

- Investigaţia dumneavoastră a fost destul de amănunţită, doamnă, răspunse el apropiindu-se de ea, cu gura devenită acum doar o linie întinsă.

Violet îşi ridică bărbia ca să-i întâlnească privirea sumbră şi fixă. El se întinse şi-i desprinse mâinile de pe ţesătura de lână a şalului.
- Doar n-ai un câine în poală, ascuns sub asta, Violet!
Marginile şalului se desfăcură, iar ea simţi cum alunecară şi cum
o învălui aerul rece.
Blackstone îi luă mina stângă în mâna lui şi-şi strânse degetele în jurul falsului inel de logodnă pe care i-l dăduse.
-Violet, pe degetul tău e doar un giuvaier fals. Averea ta cea mare nu e în pericol din cauza lipsei mele de avere, spuse el întor- cându-se cu spatele.
- Ai fi putut să-mi spui, pledă Violet, părând să i se adreseze spinării lui.
Ea chiar că nu-l înţelegea. Cândva, Blackstone riscase oprobriul public Iogodindu-se cu ea fără să aibă avere proprie. Dacă ar fi luat-o de nevastă, ar fi fost numit vânător de zestre şi ar fi îndurat şi mai multe scandaluri publice. Ea nu ştiuse niciodată de ce luase el atunci o astfel de hotărâre. Deschise gura ca să-l întrebe, dar el îi aruncă peste umăr o privire sumbră şi spuse:
-Aş prefera, ca de obicei, ca preocupările mele private să nu fie atât de mult expuse publicului.
Violet râmase uimită. Iată că se sfârşise cu „noi" şi cu „pe noi"
-Ai spus că soldaţii prinţului sunt cantonaţi la Tiraspol, continuă el, schimbând vorba.
Ea dădu din cap, adeverind.
- Asta e la graniţa cu Rusia. Interesant, comentă el, revenind la tonul său obişnuit. Mă întreb cine a decis să antreneze armata acolo.
Violet se strădui să stea dreaptă şi să aibă un aer ferm. Blackstone îşi revenise. Era stăpân pe sine. Putea să intre în Hammersley House, să răsfoiască paginile agendei ei şi să-i tulbure viaţa, dar ea n-avea voie să afle nici cel mai mic lucru despre viaţa lui.

Iar Frank era încă dispărut.CapitoCuCl4

.....ar trebui să mai ţineţi seama de faptul că, în ciuda numeroaselor dumneavoastră farmece, nu e deloc sigur că o să vi se mai facă vreodată o altă cerere în căsătorie”

Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

Violet îl găsi pe domnul Rushbrooke în salonul ei decorat în galben pai, Ia o oră excepţional de matinală. În ultimul timp lucraseră împreună ca să sponsorizeze un meci de crichet între un grup de băieţi din oraş şi câţiva elevi de colegiu. Pentru excursia din acea zi. Violet se îmbrăcase într-o rochie de bumbac ciocolatiu, cu un cordon împletit în talie şi cu un guler pătrat, de muselină brodată. Nici măcar un centimetru din persoana ei n-ar fi fost expus privirii lui Blackstone.

Granthem intră în salon, îl salută pe vizitator şi întrebă dacă domnul Rushbrooke o însoţea pe domnişoara Hammersley la meciul de crichet. Domnul în cauză deveni destul de posomorât şi-şi exprimă regretul că n-o putea face. Noaptea ii redase culoarea naturală, cu excepţia a două pete roşii în obraji, ca nişte focuri strălucitoare, aprinse deasupra hainelor sale negre şi sobre de cleric.

O fixă pe Violet cu o privire severă şi anunţă că nu-i va ocupa mai mult de un minut din timpul ei preţios.

- Domnule Rushbrooke, luaţi loc şi lăsaţi-ne să vă oferim ceai şi prăjituri cu marmeladă.

-Dacă insistaţi, domnişoară Hammersley...

- Desigur. Efectele soarelui nu sunt de neglijat. Sper că veţi avea grijă de sănătate până când vâ veţi simţi pe deplin recuperat.

Violet îi făcu semn din cap lui Granthem, care plecă imediat. Probabil că deja comandase o tavă cu gustări şi răcoritoare.

Ea se aşeză, iar domnul Rushbrooke făcu acelaşi lucru, dar cu o reticenţă evidentă. O privea cu o expresie de bosumfiare încruntată, ca şi cum s-ar fi simţit jignit, şi părea că se pregătea să ţină un discurs.

Granthem se întoarse însoţit de un lacheu care ducea o tavă cu ceai şi prăjituri. În timp ce o aşeza pe masă în faţa ei, îi zâmbi.
- Băieţii dumneavoastră au meci astăzi, nu-i aşa, domnişoară?
Violet dădu din cap, adeverind.
- Mult noroc, atunci! O să pariez pe ei.
Acestea fiind zise, Granthem îşi drese glasul, iar lacheul se retrase în anonimatul cuvenit. Odată cu plecarea lor, Violet simţi cum greutatea dezaprobării lui Rushbrooke se instala în cameră. Ea turnă ceaiul, îl servi şi aşteptă. După mult prea mult timp, invitatul ei îşi şterse firimiturile de pe degete.
- Recunosc că sunt dezamăgit, domnişoară Hammersley. N-am înţeles că intenţionaţi să-l aduceţi ieri pe lordul Blackstone cu dumneavoastră, zise el încruntându-se spre mâinile lui Violet.
Ea încetă să-şi mai răsucească pe deget diamantul fals de la Blackstone. Ce situaţie ridicolă! Nu-l putea învinovăţi pe Rushbrooke pentru că înţelesese greşit adevărata situaţie.
- Suntem adesea împreună în etapa de acum a logodnei noastre.
- înţeleg, dar nu cred că o logodnă cu un bărbat ca Blackstone vi se potriveşte, domnişoară Hammersley.
Violet simţi că se încorda. Diamantul şi înşelătoria pe care o reprezenta îl vădeau pe domnul Rushbrooke ca fiind impertinent. Ea vru să-i reamintească faptul că, deşi erau prieteni, el nu era în măsură s-o sfătuiască într-o astfel de decizie personală.
- O femeie trebuie să decidă singură ce bărbat i se potrivește, răspunse ea pe un ton pe care încercă să şi-l facă deosebit de blând şi socotind că, dacă el înţelegea aluzia, puteau trece peste momentul stânjenitor. Mai doriţi ceai?
Domnul Rushbrooke clătină din cap şi se aplecă în faţă, vorbind foarte serios şi nemaipăstrând nimic din aerul vechiului prieten pe care îl îndrăgise Violet:
- Draga mea domnişoară Hammersley, o femeie poate greşi în acordarea afecţiunii ei unui anume bărbat. Blackstone e un om care reprezintă un afront pentru tot ceea ce am lucrat noi în rândul celor săraci. V-a sucit minţile. Nu puteţi gândi cum trebuie. Aţi abandonat toată munca noastră!

Violet simţi prima împunsătură de supărare şi o dorinţă complet absurdă de a-l apăra pe Blackstone.

- Domnule Rusbrooke, sunt obligată temporar să fiu gazda prinţului, dar, odată ce vizita acestuia se încheie, o să-mi văd de treburile mele obişnuite.

- Cum puteţi... logoditā cu un asemenea om... duşmanul a tot ceea ce încercăm să facem împreună?!

- Trebuie să recunoaşteţi că ieri lordul Blackstone a acţionat cu promptitudine şi cu bunăvoinţă atunci când vi s-a făcut rău.

lată adevărul curat. Blackstone era la fel de amabil cu clericii prostuţi şi cu caii nervoşi care încercau sâ-l ucidă.

Uşa salonului se închise încetişor în spatele lui Violet. Ea îşi puse jos ceaşca de ceai şi se pregăti să se ridice de îndată ce Granthem ar fi anunţat că trăsura aştepta. Ea s-ar fi bucurat să pună capăt acelei întâlniri stânjenitoare.

Dar Granthem nu spuse nimic, iar Rushbrooke continuă:

- Cu toate astea, un om cu obiceiurile de trândăvie şi excesele lui Blackstone n-ar fi trebuit să fie prezent la o manifestare menită să promoveze industria şi munca cinstită.

Acum era evident că Violet trebuia să-şi oprească oaspetele înainte ca, din pricina siguranţei şi a insistenţei cu care el se străduia să-i arate că o cunoştea, să se producă o ruptură iremediabilă între ei doi.

- Domnule Rushbrooke, cred că...

Nu ajunse să mai spună şi altceva. O pereche de mâini calde şi puternice i se aşezară pe umeri. Blackstone. Vocea lui, liniştită şi rece, părând atât de sigură şi de calmă după efuziunile lui Rushbrooke, răsună în salon:

-Ai spus destule, Rushbrooke!

Obrajii lui Rushbrooke căpătă o nuanţă alarmantă de roz.

Se ridică brusc în picioare şi-şi aţinti peste capul lui Violet, spre Blackstone, un deget tremurător.

-Tu, tu ai distrus o femeie bună!

Mâinile lui Blackstone râmaseră nemişcate pe umerii lui Violei. degetele apăsate pe clavicula ei.

- îi interpretezi greşit caracterul, Rushbrooke, dacă îţi închi- i că eu sau oricine altcineva o poate corupe pe domnişoara immersley. Iar acum, dacă aş fi în locul tău, aş pleca.
-Eşti...
-Acum, Rushbrooke. Cu demnitatea încă intactă.
Mâinile lui Blackstone o împiedicau pe Violet să se ridice ca
-şi conducă oaspetele.
Acesta făcu un pas înainte, ciocnindu-se de masa de ceai şi runcinând ceştile pe farfurii. Se redresă, se răsuci iute pe călcâie plecă. Nu trânti uşa, ci o închise cât de ferm îndrăzni. Violet stătea nemişcată sub mâinile lui Blackstone. Nu se putea târî dacă să-i mulţumească pentru că îi luase apărarea sau să-l reascâ pentru că se amestecase. îl alungase pe unul dintre priete- ei, îl şterse din viaţa ei aşa cum un partener de dans e şters de un carnet de bal. Dar nu-şi dădea seama cu adevărat ce gândea mnul Rushbrooke despre ea, sau cum se făcea că el devenise nu ît un prieten, cât un bărbat care credea că putea prelua controlul upra vieţii ei.
-Se pare că ţi-am creat probleme, spuse Blackstone.
- Da, cred că unul dintre noi, domnul Rushbrooke sau eu, tre- ie să demisioneze din Asociaţia Apicultorilor.
- Nu trebuie s-o faci tu. O s-o facă el.
Violet îşi dădu seama că Blackstone avea dreptate. Deşi se aflase ar de trei ori în compania domnului Rushbrooke, el îl înţelesese rfect.
- Mă aştept să primesc o scrisoare de la el în cursul zilei de tâzi.
- Nu ţi-ar fi fost un soţ bun, Violet.

- îşi luă mâinile de pe umerii ei, iar Violet tremură după ce nu mai simţi acolo. Mâinile lui fuseseră calde şi neaşteptat de ali- toare. Dar ea nu-l asociase niciodată pe Blackstone cu alinarea. -Văd asta. O să-i şterg numele de pe lista de candidaţi de nă- jde la mâna mea. îţi mulţumesc. Nu m-am gândit la el în aceeaşi nină în care se pare că s-a gândit el la mine.Nu, sunt sigur că nu. S-a gândit la tine ca la o modalitate să-şi împlinească ambiţia de a obţine mitra episcopală.
- Tu chiar nu mă flatezi, nu-i aşa? întrebă ea coborându-şi privirea la mâinile împreunate în poală. -Credeai că te-a văzut ca pe o femeie frumoasă şi dezirabilă pe care trebuia s-o aibă în patul lui?
Pat! Violet nu asociase niciodată noţiunea de pat şi pe cea de domnul Rushbrooke. Posibilitatea o făcu să se cutremure şi ştiu că Blackstone îi văzu pe dată reacţia trădătoare. Nu-i plăcea să-i dea o asemenea satisfacţie. Ce ştia ea despre pat, la urma urmei, decât să fie în pat cu el?
- Imaginează-ţi, Violet! Tu, soţia lui Rushbrooke, intorcându-te să trăieşti aici, la Hammersley House, în timp ce acel bărbat serios, în sutană, slujeşte la o biserică modestă şi aşteaptă să vină vremuri mai bune. Să zicem că ai parte de obişnuitele felicitări, de tort de nuntă şi de prezenţa prietenilor, deşi cred ci tatăl tău şi Frank n-ar prea zâmbi. Domnul Rushbrooke e roziu de mândrie şi de fericire. Se umflă un pic în pene şi te strânge de mână, îţi spune „draga mea" şi „soţia mea" cât poate de des. îţi descrie marile proiecte la care o să lucraţi împreună, în timp ce îi mustraţi pe cei săraci ca să-i determinaţi să fie corecţi şi cumpătaţi. Cu o politeţe şi cu un formalism elaborate, el vine în dormitorul tău, acoperit decent de la tibii până la bărbie cu o cămaşă de noapte şi cu un halat, neliniştit, dar hotărât cu tărie să-şi facă datoria de soţ şi de cleric...
-Opreşte-te! Nu ştii cum s-ar petrece astfel de lucruri între mine şi soţul meu!
- Dar ştiu cum ar putea să se petreacă, Violet.
O sărută pe creştet, iar apoi plecă.
Blackstone îi luă mâna lui Violet ca s-o sprijine în timp ce ea cobora din trăsura deschisă. Ce glumă proastă era acea strângere fermă! Nimic n-o putea stabiliza mai puţin decât atingerea mâinii lui înmănuşate care o ţinea pe a ei, ajutând-o să coboare. Odată cu sărutul din

dormitorul ei şi cu alungarea lui Rushbrooke, Blackstone se întorsese în viaţa ei, dar, de data asta, îşi spunea Violet în sinea ei, ea nu mai era o fată fără experienţă. De data asta ştia cum să-i reziste. Norii se îngrămădeau pe cerul albastru de deasupra lor, transformându-se din alb orbitor într-un gri mohorât. Undeva, prinţul sporovăia despre meciul care urma să aibă loc, iar spectatorii se adunau sub o marchiză cu dungi roşii. Un vânticel răcoros făcea să fluture uniformele albe de crichet ale celor două echipe de băieţi adunate pe gazonul verde. Dubusari, contele, contesa şi Cahul coborâseră dintr-un al doilea vehicul, dar Violet n-avea timp să observe acele evenimente îndepărtate. Lumea ei era tărâmul îngust al atingerii prin care ea şi Blackstone erau conectaţi, încercă să nu se mai gândească la asta. Puteai stinge o luminare, puteai închide o uşă, îţi puteai lua degetele de pe clapele pianului şi puteai opri într-o clipă impresia senzorială a momentului, dar senzaţia atingerii lui Blackstone o marca într-un fel anume. Pielea ei era mai întinsă, mai sensibilă acolo unde fusese mâna lui.

0 atinsese pentru prima dată pe când ea avea treisprezece ani şi învăţa să călărească. Planul fusese ca Blackstone să-l înveţe pe Frank, astfel încât, atunci când fratele ei mergea în vizită la Blackstone Court, el şi Blackstone să se poată plimba singuri pe proprietate. Violet li se alăturase celor doi ori de câte ori aveau loc lecţiile lui Frank. Pierduse zeci de atingeri ale lui Blackstone înainte de a învăţa să le primească. El îi potrivise piciorul în scară, îi aşezase mâinile pe frâie sau o prinsese de talie în timp ce cobora. Apoi, într-o zi, îi aruncase o privire ciudată şi se dăduse înapoi. Ea încercase să priceapă sensul acelei expresii săptămâni întregi înainte de a-l revedea. înţelesese mult mai târziu despre ce era vorba. Iar acum se gândea că nu mai văzuse privirea aceea de ani de zile. Iată unul dintre lucrurile pe care le pierduse.

în momentul în care picioarele ei atinseră de-a binelea marginea gazonului, îşi retrase mâna dintr-a lui.

- O, domnişoară Hammersley, o zi perfectă, un loc perfect! exclamă prinţul.

Alteţa Sa purta joben şi un costum splendide, albe, de crichet. Pe umăr ducea o bâtă imaculată, neatinsă, cu

suprafaţa de lemn perfect lustruită, fără zgârieturi de la joc.

- Fratele dumneavoastră mi-a dat bâta asta. Mi-a spus că nu pot să-i înţeleg pe compatrioţii voştri dacă nu înţeleg jocul de crichet.

Violet îşi putea imagina scena. Să-i dăruiască gazdei lui din Moldova o bâtă de crichet era exact maniera de a se purta a lui

Frank yn fel al lui de a face din diplomaţie ceva mai jucăuş şi nu un lucru teribil de *serios.* Violet avusese o idee asemănătoare atunci când propusese un meci de crichet între echipa Knightsbridge şi băieţii din Camden Town.

în trăsură. Violet şi Blackstone stabiliseră că Alteţa Sa putea să joace. Episoadele periculoase din ultimele două zile fuseseră accidente sau fuseseră puse la cale de oamenii prinţului. Caracterul public al flieciului de crichet ar fi trebuit să garanteze o anumită siguranţă. Pl™in)ur văzu d°arce le două echipe, grupul de şcolari di" Knightsbridge şi propria ei echipă din Camden Town, alături de familiile lor, care se adunaserâ să privească. Se îndoia că în acel puţin numeros s-ar fi ascuns vreun duşman, cu excepţia, poate, a propriilor compatrioţi ai prinţului.

Alteţa Sa bătu cu bâta în pământ.

- O să încerc câteva lovituri de antrenament, dacă se poate. N-am mai avut **ocazia** de când m-a vizitat fratele dumneavoastră, domnişoară Haflimersley. Nimeni din ţara mea nu înţelege jocul ăsta.

Prinţul tocmai luase poziţie, când zgomotul unei alte trăsuri care sosea J»făcu Pe toţ' să se întoarcă. Violet recunoscu pe dată livreaua servitorilor ducesei de Huntingdon. Nu credea că îi pomenise vre°dată lui Penelope despre acel meci, nici nu crezuse că ducesa ar fi avut vreun dram de interes faţă de un joc de caritate între şcolar'- Dacă Penelope se deranjase să vină atât de departe într-o *zi* vâflfoasă>0 făcuse pentru Blackstone, nu pentru un grup de băieţi anonimi.

- Nu vâ supăraţi că am invitat şi alţi oaspeţi, domnişoară Hammersley?

Prinţul îiaruncă bâta lui Cahul şi o luă de mână pe Violet. Avea bunul-simţ de a arăta ca un şcolar care depăşise măsura.

- Ducesa ™”ª asigurat că ar fi foarte onorată să participe la una dintre acţiunile dumneavoastră de caritate, domnişoară Hammersley- Dumneavoastră şi Excelenţa Sa lucraţi împreună în interesul un°r croitor ese, nu-i aşa?

-Aşa e, Alteţă.

El zâmbi larg, **încântat** că **reuşise** să **se descurce.** O bătu pe umăr pe Violet şi ˢᵉ grăbi să-şi întâmpine oaspetele. Violet îşi dădu seama că **Blackstone venise** lângă **ea.**

- Mă întreb cine i-a băgat în cap ideea de a o invita pe ducesă!
- Nu crezi că a fost ideea lui?
- Nu cred că el are capacitatea de a avea o idee.

Blackstone ţinea o minge de piele roşie în mână, iar postura lui vădea toată degajarea pe care i-o dădea obişnuinţa.

Prinţul se întoarse însoţit de Penelope şi de restul suitei lui. După ce fură schimbate toate saluturile, el începu să-şi exprime entuziasmul în legătură cu acel eveniment.

- E un joc periculos, Alteţă, comentă Blackstone cu un zâmbet plăcut pe buze. Se spune că o minge de crichet l-a ucis pe Frederick, prinţul de Wales, nu departe de aici, nu cu mult timp în urmă.

-Acum şaptezeci de ani, completă Violet şi-i aruncă lui Blackstone o privire tăioasă. Mă îndoiesc că tinerii noştri jucători, cu toată îndemânarea lor, sunt în stare să arunce cu o asemenea putere letală. 0 să punem fiecare echipă să aleagă un jucător care să vă lanseze mingea, Alteţă. O să fie o onoare pentru ei.

Blackstone dădu din cap în semn de aprobare, cu o licărire amuzată în ochii lui întunecaţi.

- Prinţe şi Excelenţa Voastră, mă duc să văd ce fac băieţii domnişoarei Hammersley, da?

Blackstone îi conduse pe teren, îndreptându-se apoi spre echipa lui Violet, aflată în partea opusă. Violet voia să ştie cum îşi dăduse el seama care era echipa ei, dar n-avea de gând să-l cheme înapoi.

Se întoarse la propriile îndatoriri, salutând echipa din Knightsbridge. Băieţii aceia erau siguri de victorie şi conştienţi de favoarea pe care le-o făceau unor muritori mai puţin importanţi. Violet presupunea că nu erau atât de diferiţi faţă de fratele ei atunci când el fusese de

vârsta lor, dar siguranţa lor în privinţa victoriei o irita, iar zâmbetele îi deveniră din nou încordate. Iată rezultatul faptului că Blackstone se întorsese în viaţa ei! Lucrurile pe care le făcuse ani de zile i se păreau acum iritante. Dar nu mai conta. Trebuia să le facă oricum. Şi să continue să le facă şi după ce el pleca din nou.încercă să fie atentă la oaspeţi, dar îl vedea pe Blackstone în mijlocul băieţilor ei, în timp ce Penelope şi prinţul priveau. Băieţii păreau să beneficieze de întreaga atenţie a lui Blackstone. El îi conduse spre centrul terenului, spre fâşia dintre butuci, şi-i puse să-şi *frece* mâinile de iarbă. Îşi dezbrăcă jacheta şi o aruncă neglijent la o parte, astfel încât mânecile albe ale cămăşii îi fluturau în vânt, în timp ce vesta de mătase gri îi scotea talia în evidenţă. Violet privi cu groază cum îi punea pe băieţi să-şi şteargă mâinile pe noii lor pantaloni de flanelă albă. Băieţii rânjiră unul la altul şi făcură schimb de îmbrânceli şi de palme. Apoi Blackstone îi întoarse ca să se uite la teren. Jucătorii se răspândiră, studiind terenul şi făcând gesturi spre diferitele părţi ale acestuia. Apoi Blackstone dădu mâna cu fiecare dintre ei şi se întoarse spre ea cu pasul lui uşor. Prinţul, ducesa şi Cahul rămaseră pe teren, în timp ce prinţul exersa lovituri de antrenament.

- De unde ai ştiut că şepcile albastre sunt echipa mea? întrebă Violet, care tare ar fi vrut să ştie ce credea ducesa de faptul că Blackstone se îndepărtase de ea.

- După faptul că au echipamente noi, răspunse el.

-Am vrut ca ei să fie dotaţi ca la carte. Nu sunt jucători inferiori doar pentru că nu frecventează o şcoală publică.

- Sunt sigur că nu sunt.

-Atunci de ce i-ai pus să-şi murdărească uniformele albe şi noi?

-Vrei ca ei să câştige? întrebă el în timp ce lua un pahar cu bere pe care i-o oferea un chelner.

-Da.

-Atunci, mulţumeşte-mi. Violet. Dacă se tem să nu se murdărească de iarbă, n-au cum să joace fără nici o frică.

El întinse mâna şi-i dădu o şuviţă de păr pe după ureche, vârându-i-o sub boneta de mătase de culoarea ciocolatei pe care ea şi-o cumpărase de la doamna Girard.

„Nu mă face să te iubesc din nou!” se gândi Violet.
- Şi de ce i-ai spus prinţului despre acea poveste veche despre moartea lui Frederick? Ai vrut să-l îngrozeşti?
- Mi-a venit în minte. Eu sunt un bun cunoscător al trecutului, iar prinţul are nevoie de un mai bun simţ de autoconservare. El n-are deloc.
Blackstone dădu berea pe gât şi se întoarse pe teren. Contele, contesa şi Dubusari se întoarseră lângă spectatori, ca să urmărească meciul împreună cu Violet. Ea ar fi trebuit să le pună întrebări şi să încerce astfel să lămurească misterul absenţei lui
Frank, dar nu putea s-o facă atâta vreme cât Blackstone stătea pe teren, alături de ducesă.
Mai întâi baronul, apoi prinţul îi dădură ducesei lecţii de ţinut bâta de crichet. Prinţul îi arătă lui Blackstone bâta, iar apoi Blackstone o testă cu câteva mingi de la unul dintre băieţii lui Violet. îi arătă ceva despre bâtă prinţului, iar apoi un băiat înalt din echipa Knightsbridge ii oferi prinţului bâta sa. Blackstone îi înmână lui Cahul bâta dăruită de Frank, iar apoi luă poziţie în spatele porţilor, ca să-l încurajeze pe prinţ. După ce lovi o minge peste linie fără să ricoşeze, Alteţa Sa o escortă pe Penelope afară de pe teren, rumen la faţă după triumful obţinut. Apoi îşi şterse fruntea şi acceptă un pahar de bere rece, pe care-l savură alături de Violet.
- Domnişoară Hammersley, trebuie sâ-i mulţumesc fratelui dumneavoastră. El m-a învăţat bine.
Arbitrii le făcură semn băieţilor să înceapă jocul. Până la ora două, cerul era plumburiu şi acoperit de nori. Jucătorii de la Knightsbridge avuseseră un parcurs destul de bun, iar atunci când echipa lui Violet intri pe teren, fu clar că era nevoie ca ei să joace extraordinar de bine ca să-şi egaleze adversarii. Blackstone trecea de la un băiat la altul, oferind sfaturi sau o mână liniştitoare pe un umăr. Aruncătorul şi jucătorii de câmp de la Knightsbridge îl eliminară rapid pe primul dintre băieţii de la bătaie din echipa lui Violet, în timp ce spectatorii se retrăgeau din ce în ce mai mult sub marchiză, cu excepţia susţinătorilor băieţilor lui Violet. Ea se scuză faţă de suita prinţului şi se duse sâ-i îndemne pe toţi să se adăpostească sub cortul care se agita de la vânt.

Blackstone rămase pe teren. Penelope se aşeză lângă Violet.

- E o plăcere să-l priveşti, nu? întrebă ducesa.
- E un exemplu minunat pentru băieţi.
- N-ai văzut niciodată tabloul ăla cu el, nu-i aşa?

Violet clătină din cap în semn de negare. Nu era nici o îndoială în privinţa tabloului la care se referise Penelope şi nu exista nici un motiv pentru ca ea, Violet, să pretindă că îl văzuse.

-Ai fi mult mai liniştită acum dacă l-ai fi văzut cândva, fu de părere Penelope. Din tablou reiese limpede că Blackstone e foarte nepotrivit pentru tine!

-Crezi că ar trebui să văd tabloul? Acum?

- Se poate aranja» să ştii.
- De ce ar fi nevoie să-l văd? Ţi-am spus că îi cunosc adevăratul caracter.

O spusese ca să fie contrazisă. Voia ca cineva să-i spună: *„Violet, dragă, ai înţeles greşit. Blackstone n-are nici un harem, nici o avere pierdută. E un om de onoare şi cu* principii.”

Dar Penelope n-o contrazise. Ea continuă, pe un ton calm:

-Ar trebui să-l vezi pentru liniştea ta, Violet. El e un om aventuros, iar tu, continuă ea ridicând din umeri, nu eşti. Tu eşti unul dintre oamenii serioşi şi sensibili de pe lumea asta. Eşti dreaptă şi cinstită. Nu eşti niciodată leneşă. Nu faci strategii şi nu rişti. Tu bifezi una şi alta de pe lista ta. Nu faci lucruri frivole – cum ar fi să iei parte la un joc – doar de plăcere, doar ca să simţi că trăieşti şi ca să te bucuri că faci ceva.

-Sunt condamnată la o respectabilitate plictisitoare. Aparent, pentru mine sunt buni doar cei ca Rushbrooke, spuse Violet, simţind cum obrajii îi ardeau de umilinţă.

Penelope râse.

- Draga mea, sper din toată inima că nu-i aşa. Dar n-o să fii fericită cu Blackstone. E firesc ca el să farmece. E un bărbat care se bucură de femei. O iubită sau o soţie nu se poate aştepta la fidelitate sau chiar la un interes susţinut din partea unui astfel de bărbat. El e pur şi simplu făcut pentru plăcere.

Penelope se întoarse înapoi la prinţ şi la suita acestuia. Violet urmări acţiunea de pe teren. Ce ştia ea cu adevărat despre Blackstone? Baronul era chiar în faţa ei, dar în fiecare moment i se amintea că nu-l cunoştea.

Cu excepţia acelei laturi ale lui care se vădea chiar atunci şi chiar în faţa ei. Acea bunătate instinctivi cu care era înzestrat.
Violet îşi amintea de ziua în care împrumutase hainele lui Frank şi se dusese, astfel îmbrăcată, să-l asculte pe Ricardo ţinând o prelegere despre economie. Stătuse la distanţă de studenţii din sala de lectură, dar nu atât de departe încât să nu poată auzi conversaţiile din jurul ei. Vorbeau despre sport şi băutură şi se luau unii pe alţii în râs în legătură cu datoriile neplătite, iar ea se simţise superioară ca intelect. Apoi, doi dintre cei de lângă ea glumiseră pe seama unui prieten al lor şi a decanului Bates, o conversaţie despre care ea ştia instinctiv că era sexuală şi obscenă, dar pe care n-o putea înţelege. Concluzia celor povestite de ei fusese enunţată printre hohote homerice de râs, dar ea tot nu înţelesese la ce anume se referiseră.
Prelegerea de economie o înţelesese fără dificultate, dar faptul că nu pricepuse sensul acelei glume îi rămăsese în minte ca o dovadă umilitoare a ignoranţei sale. Nici măcar nu-l rugase pe Frank să-i explice.
Tabloul lui Blackstone şi al amantei lui fusese o altă mare glumă pe seama ei. Toţi ceilalţi îl văzuseră şi îl înţeleseseră, în timp ce ea rămăsese o fată ignorantă şi neajutorată. Toţi ceilalţi ştiau gluma pe care ea n-o ştia.
Cu o străfulgerare îndepărtată şi cu un tunet slab, ploaia sosi şi-i alungă pe jucători de pe teren. Timp de o jumătate de oră, toată lumea se înghesui sub copertină, iar jucătorii celor două echipe, care rămăseseră grupaţi ca atare la cele două capete opuse ale cortului, aruncau priviri îmbufnate spre teren.
Cerul începuse să se însenineze în momentul în care Dubusari i se adresă lui Violet:
- îmi cer scuze, domnişoară Hammersley, dar Alteţei Sale îi lipseşte una dintre medalii, Ordinul Sfântului Ştefan. Aţi putea să-i rugaţi pe băieţii dumneavoastră să se uite prin cort? Sunt sigură că a căzut pe undeva.
Lui Violet nu-i scăpă aluzia că băieţii ei ar fi putut să ştie unde se află bijuteria lipsă. Blackstone veni pe dată lângă ea.
- Probabil că prinţul, atunci când a lovit cu bâta, a dislocat acul cu care se prinde decoraţia, spuse el.
Părul lui Blackstone era ciufulit de vânt, iar ploaia îi lipise de braţe pânza subţire a mânecilor, conturându-i muşchii bine făcuţi. Pe faţă ii şiroiau firişoare de apă, iar

vârfurile negre ale genelor îi scânteiau, îngreunate de picături.

Pentru o clipă, Dubusari păru orice altceva decât blând şi politicos, având o mină de-a dreptul ameninţătoare. Apoi Cahul ieşi în ploaia torenţială. îl priviră pe colos căutând pe jos şi apoi ridicând braţul în semn de triumf. El se întoarse sub marchiză complet ud, ca un model de servitor loial

.Nate intră, făcând să sune vesel clopoţelul magazinului lui Kirby. Nu putea să nu fie puţintel mândru de el. Călătoria lui în cartierul docurilor dăduse roade. încă nu-l zărise pe nici unul dintre oamenii prinţului cutreierând străzile din Wapping, dar în ziua aceea găsise o comoară neaşteptată şi o băgase în buzunar. Se îndrepta spre Blackstone, dar mai întâi intenţiona să-i arate obiectul Mirandei Kirby, ca să-i dea de înţeles că munca lui era importantă pentru caz.
Intrând, îl văzu pe vicontele de HazeLwood, care tocmai se depărta de tejgheaua Mirandei. Ea îşi ridică privirea,

iar faptul că era conştientă de intimitatea momentului cu Hazelwood îi zugrăvea pe obraji o strălucire aparte. Se îndreptă de spate şi-i aruncă lui Nate o privire rece. Magazinul era înmiresmat de izul săpunului de bărbierit cu aromă de lemn de santal pe care Mirandei îi plăcea să li-l arate clienţilor ei.
-Tinere Wilde, trebuie să ai ceva de raportat! făcu Hazelwood.
- Da, milord.
- Nu mă lua cu „milord", Wilde! Cred că Goldsworthy ne-a confundat. Pe tine ar trebui să te trimită să dansezi Ia Almack's, în timp ce eu cutreier barurile cu reputaţie proastă din Covent Garden.
Privirea Mirandei deveni ca de gheaţă.
- Nu spuneţi asta, Lord Hazelwood! Nu v-aţi născut pentru asemenea locuri! Nate Wilde ştie să se descurce în locurile acelea, fiindcă el de acolo vine.
- Familia mea ar fi de acord cu dumneavoastră, domnişoară Kirby. Cu toate astea, am curtat dizgraţia, iar ea e o amantă binevoitoare. Acum, vă rog să mă scuzaţi, plec înapoi la club.
Hazelwood spunea adevărul, indiferent dacă Miranda îl credea sau nu. Dar el avea darul s-o uimească doar prin faptul că era vi- conte, chiar şi în hainele zdrenţuite şi murdare pe care îl puneau să le poarte. Uniforma pe care Goldsworthy i-o repartizase lui Hazelwood era confecţionată în mod deliberat din ţesături pătate. Deşi vicontele nu mai punea nici o picătură de alcool pe limbă de aproape o lună, Goldsworthy ţinea secret acest fapt. Voia ca toată lumea să vadă în Hazelwood acelaşi om pe care el îl scosese din închisoarea datornicilor. Se pare că vicontele avusese prima aventură la optsprezece ani şi-şi băuse sau îşi jucase toată averea, cu excepţia fondurilor pe care le pusese deoparte pentru copiii lui nelegitimi. Taică-sâu, contele de Vange, îşi chemase fiul în instanţă ca să se asigure că Hazelwood avea să fie chiriaş pe viaţă al domeniului său şi că proprietatea urma să treacă Ia moştenitorul lui legitim, în cazul în care trăia şi se învrednicea să aibă unul.
Dar Miranda refuza să dea crezare oricărei poveşti despre el care contrazicea ideea ei de vlăstar de familie nobilă. Ea se încăpăţâna să spună că vicontele de Hazelwood n-ar fi putut face lucrurile care se povesteau despre el.

„Kate „Moore

Uşa magazinului se închise în spatele vicontelui, iar Nate avu nevoie de o clipă ca să alunge orice gânduri legate de rivalul lui. Soarta cea crudă îl făcuse s-o cunoască pe Miranda Kirby tocmai atunci când el profita la maximum de oportunităţile care îi ieşiseră în cale prin intermediul poliţistului Will Jones. Ea era exact genul de frumuseţe pe care Nate n-o putea ignora. Nu ştiuse, n-avea cum să ştie la vârsta de treisprezece ani, pe când era unul dintre băieţii lui Bredsell, că o femeie putea avea o asemenea influenţă asupra unui bărbat. Era un fapt ciudat, dar nu mai puţin adevărat, că o anume înclinare a capului sau felul în care se legăna o buclă castaniu-roşcată, o fâşie de piele albă ca frişca sau rotunjimea unui braţ – toate astea puteau opri un bărbat din drumul lui, îi puteau face gura să se usuce şi creierul să i se transforme în terci.

Acum avea de lucru ca s-o convingă pe frumoasa lui Miranda că nu provenienţa, ci faptele îl făceau pe om. Era o campanie. La fel ca un război, putea să dureze ani de zile ca s-o câştige. Având aproape douăzeci de ani, el nu se grăbea, li întâlnise o dată pe marele Lord Wellington şi ştia că Wellington luase toată Spania şi Franţa de la Napoleon, oraş după oraş.

Munca lui actuală îl dezavantaja puţin pe Nate, fiindcă trebuia să poarte hainele grosolane cu care se deghiza ca să meargă la docuri. Mirandei îi plăceau domnii şi toate hainele lor fine: paltoane de lână, veste de mătase, manşete de dantelă. Nate putea să se descurce cu ele la fel de bine ca oricare alt bărbat din Londra, şi nu fusese nici măcar atât de greu. Un bărbat trebuia pur şi simplu să fie atent, să observe. Goldsworthy înţelesese asta. Un om pasionat de modă era un bun spion, la urma urmei, pentru că avea obiceiul de a observa detaliile. Faptul că fusese băiatul lui Bredsell îl antrenase pe Nate să observe privirile şi vocile şi o mulţime de gesturi care trădau intenţiile unui bărbat. Will Jones îl eliberase de Bredsell şi îl învăţase să organizeze şi să analizeze ceea ce vedea. Iar Goldsworthy îi oferise o nouă limbă pe care s-o stăpânească, plină de sensuri – moda.

Ca s-o cucerească pe Miranda Kirby, trebuia să facă uz de toate abilităţile lui.

- îmi pare rău că ţi-am alungat admiratorul, spuse el apropiin- du-se de tejgheaua Mirandei.
- Lord Hazelwood nu se lasă alungat şi nu e admiratorul meu. Doar stăteam de vorbă, asta-i tot.

Ea îşi făcu de lucru cu borcanele şi sticlele de pe raftul din spatele tejghelei.
- Am văzut. Cred că te simţi singură în magazin.
- Nate Wilde, încerci să mă cucereşti?
- Nici pomeneală. Mă gândeam doar că poate ţi-ar plăcea să faci mai mult decât spumă de ras. Poate că ai vrea să participi la muncă, spuse Nate proptindu-şi coatele de tejghea.
- Te referi la cazuri?
El dădu din cap în semn că da, fără să se uite la ea. în acel moment, era mai bine să nu se lase distras.
- Ca şi cum te-ai duce să fii înţepat de albine? O doamnă nu poate merge niciodată în locurile în care mergi tu. N-ar fi decent.
- Fără albine. Doar o şansă de a-ţi folosi scăfârlia, zise el şi riscă să-i arunce o privire.
Ea îşi dădu ochii peste cap.
- Scăfârlia mea! Cum vorbeşti!
- Dar vrei?
-Să-mi folosesc creierul? De parcă n-aş face-o în fiecare zi, spuse ea, iar apoi se uită la el şi îl întrebă: Ce propui?
-Am găsit ceva care probabil că are legătură cu cazul lordului Blackstone. M-am gândit că ai vrea să arunci o privire.
El aşteptă. Era nedrept să-l pomenească pe Blackstone, dar n-avea de gând să joace corect dacă era vorba s-o cucerească pe fată.
-Ce e?
- Vrei să arunci o privire?
-îţi baţi joc de mine!
- Nici vorbă. Ai putea să mă ajuţi să-mi dau seama ce să fac cu asta.
El băgă mâna în buzunar după comoara pe care o avea ascunsă acolo. Era o bancnotă spaniolă.
Atunci când patronul de la King Edward, o cârciumă imundă de unde Nate supraveghea cartierul de docuri, se plânsese de bancnota inutilă, Nate se oferise să i-o răscumpere. Individul devenise bănuitor, dar banii reali îl făcuseră să fie dispus să încheie afacerea. Nate îşi dăduse seama pe dată că era straniu ca un docher local să aibă o bancnotă spaniolă. La fel ca şi nasturii, bancnota provenea de la altcineva decât de la un marinar obişnuit. De la cineva ca Frank Hammersley.
-Vrei să arunci o privire? întrebă Nate din nou.

Miranda puse deoparte peria pe care o curăţa.

- Foarte bine, atunci. O să te ajut.

-Amabil din partea ta! replică el, zâmbind la auzul tonului ei de mare doamnă.

-Cee?

- Eu am găsit obiectul ăsta, aşa că numai eu pot spune cine îl vede şi în ce condiţii.

- Ce vrei să spui prin „condiţii”?

-Termeni.

Nate o privi, cântărind proporţia de curiozitate şi pe cea de suspiciune din încruntarea ei.

- Să zicem că mi-ai da voie să te ating.

Nate o lăsase fără cuvinte. O roşeaţă puternică îi inundă obrajii. În acel moment, latura grosolană a firii lui, cea care nu putea pretinde că avea maniere de gentleman, reacţionă pe dată. Nate se stăpâni. Dacă ea spunea „nu”, atunci era „nu” O bătălie pierdută nu însemna că pierduse întreaga campanie.

- Dacă mă atingi, nu eşti un gentleman.

Asta îl duru un pic.

- Depinde de locul în care te ating. încă n-am spus unde, preciză el, iar mâna îi rămase în buzunar, ţinând obiectul pe care ea nu-l putea vedea. Vezi tu, mâna înmănuşată a unui gentleman atinge mâna înmănuşată a unei doamne la un dans sau atunci când el o ajută să urce într-o trăsură.

Ea se încordase, dar acum se mai relaxă un pic, ceea ce îi făcu pieptul să se mişte în moduri interesante.

La asta te refereai? La o atingere de mâini inmănuşate

?El clătină din cap în semn că nu. Cu siguranţă că n-avea de gând să se mulţumească cu ceva atât de neînsemnat şi de cuminte ca mănuşă peste mănuşă. Ar fi obţinut asta oricum, într-o bună zi.

-Ceea ce am în buzunar valorează mai mult de-atât.

- Ei bine, atunci ce vrei?
- Vreau să-ţi ating faţa cu mâna mea neînmănuşată, spuse Na te încercând să pară relaxat şi nepăsător, dar vocea îi sună cam aspru.

Pieptul Mirandei se ridică, agitat de o respiraţie iute. Ea privi în jos, examinându-şi opţiunile. Nate era îndeajuns de isteţ încât să aştepte. Putea să privească ore întregi cărarea albă şi subţire de pe creştetul ei arămiu.

- Bine. Despre ce e vorba?
- Mai întâi, atingerea!

Ea îi aruncă o privire rece şi arogantă, ridicându-şi bărbia. Gâtul ei neted, care se pierdea în dantela albă a gulerului, îl făcu să înghită în sec.

- Perfect. Rămâi aşa. închide ochii.
- De ce?
- Dacă închizi ochii, n-o să ştiu la ce te gândeşti.
- Ba da, o să ştii. Iar asta n-o să-mi placă.
- închide ochii.
- Ei bine, ii închid. Dar atingerea trebuie să fie scurtă, să ştii.
- Da, dar şi tu trebuie să aştepţi până când termin. N-o să dureze mult.

Ea îi mai aruncă o privire bănuitoare, iar apoi închise ochii.

Tentaţia exercitată de acea gură strânsă într-o linie încăpăţânată aproape că era prea mare. Nate îşi reaminti că îşi dorea victoria finală, că acesta era doar un pas. Fusese un hoţ, dar acum era un strateg. îşi ridică mâna şi-şi lăsă degetele să atingă partea de jos a bărbiei Mirandei. Era la fel de netedă şi de moale precum îşi imaginase. Se strădui să-şi oprească orice tremur al mâinii. Dacă întrerupea contactul acum, ea ar fi deschis ochii şi s-ar fi îndepărtat. Şi fetele aveau instincte. Chiar şi o fată fără mamă, aşa cum era Miranda, avea cunoştinţe misterioase, accesibile numai fetelor. Nate îşi plimbă dosul palmei peste bărbia ei şi apoi îi întoarse capul în aşa fel încât să-i poată mângâia buzele cu degetul mare. Ea nu şi le desfăcu la atingerea lui, dar el o simţi că reacţiona. Era cu toate simţurile în

alertă, conştientă pe deplin de ceea ce se petrecea. Asta il făcu să ameţească un pic.
îşi retrase mâna.
- Poţi să te uiţi acum, spuse el.
Ea deschise ochii şi-şi strânse buzele.
El îşi permise un zâmbet scurt înainte de a scoate bancnota şi de a o pune pe tejghea.
- Ce vezi?
- O bancnotă.
- De unde?
Ea se uită din nou.
- Din Spania, cred.
- *Le Banco Espanola de Madrid.*
- De ce contează că e din Spania?
- Pentru că bancnota asta a apărut într-un local din Wapping, unde nu-şi are locul, la nici trei zile după ce Frank Hammersley trebuia să sosească la Londra, din Spania. Ce vezi atunci când te uiţi la ea? întrebă el, netezind hârtia aşezată pe tejghea.
Miranda se aplecă şi studie bancnota cu toată atenţia de care era în stare.
- Ei bine, văd numărul o sută şi imaginea unui ins a cărui îmbrăcăminte pare medievală. El are vreun nume?
Bancnota fusese tipărită cu două cerneluri, una albastru-închis, iar cealaltă, roşu-deschis. Personajul din dreapta semăna cu portretul unuia dintre vechii regi, cu o mantie albă şi rigidă în jurul gâtului, o faţă lungă şi o mustaţă în formă de V inversat.
- Nu ştiu. Trebuie să fie unul dintre regii spanioli din vechime.
Ea îi aruncă una dintre privirile ei dispreţuitoare, iar el întoarse
bancnota. Pe partea cealaltă, aceasta avea un scut cu blazon, desenat intre doi pilaştri.
- Ce-i asta? se miră ea, făcând semn spre o linie trasată cu cerneală de un albastru mai închis.
Miranda frecă linia cu vârful unui deget, iar apoi şi-l ridică şi-i arătă lui Nate că îi rămăsese pe piele o pată slabă de albastru.
- Cineva a scris ceva pe bilet, conchise ea.
Nate se uită la locul pe care ea îşi pusese degetul. Ceea ce nu văzuse în întunericul din cârciumă, acum se vedea limpede: rânduri scrise de mână, ascunse între rândurile tipărite ale bancnotei.

Cuvintele nu semănau cu nici unele dintr-o limbă pe care s-o fi cunoscut Nate, ceea ce nu-l ajuta în teoria lui conform căreia bancnota provenea de la Frank Hammersley. Dar, una peste alta, era o altă ciudăţenie care trebuia examinată. Cineva folosise spaţiile din desen ca să scrie pe bancnotă. Şi încă de curând, dacă cerneala încă mai păta.
Smulse bancnota de sub nasul cel frumos al fetei.
-Mulţumesc, Miranda! exclamă el strecurându-se în spatele tejghelei şi îndreptându-se spre uşa din spate a magazinului. Ştii ce-mi place cel mai mult la tine, nu-i aşa?
Ea îi aruncă o privire încruntată.
- Mintea ta.
Era aproape de asfinţit când jocul se încheie în cele din urmă. Echipele se reuniră ca să se salute, prilej cu care se împroşcară cu o tonă de noroi. Furtuna trecuse, iar lumina soarelui se strecura printre norii care se spărgeau. Acele raze lungi şi oblice, de după-amiază târzie, lăsau pete strălucitoare pe iarba umedă. După ce echipa învinsă din Knightsbridge ieşi de pe teren, băieţii victorioşi ai lui Violet se îmbulziră în jurul lui Blackstone, care avea noroi până şi în urechi. Băieţii ieşiră de pe teren în uniformele lor albe, pătate, şi-i dăruiră ceremonios lui Violet o jachetă a echipei.
Momentul se dovedi a fi cel în care Blackstone cedă. Violet îi zâmbi, un zâmbet ca soarele de iarnă. Şi apoi, pentru că părea atât de mulţumită şi de recunoscătoare, strângând jacheta la piept, el o sărută. înconjurat de băieţii împroşcaţi cu noroi, care aplaudau, Blackstone nu pusese nici urmă de dorinţă în sărutul lui, ci doar bucurie şi preţuire, pecetluind astfel un moment de fericire împărtăşită, una la fel de trecătoare precum schimbătoarele pete de lumină de pe iarbă. Pentru o clipă, Violet îl privi pe Blackstone ca şi cum l-ar fi văzut cu adevărat. Acea privire îi distrase periculos de mult atenţia, astfel încât nu fu de faţă 1a plecarea celor două trăsuri în care se urcaseră însoţitorii ducesei şi ai prinţului. Lui Blackstone nu-i plăcu deloc faptul că suita prinţului se separase de restul grupului lor. Ca măsură de precauţie, îi ceru vizitiului să meargă spre Londra pe un alt drum.

Vorbim diseară, îi spuse ei lui Violet în timp ce o conducea la trăsură.Fiindcă hainele îi erau ude şi pline de noroi, alese să călătorească pe capră, înfăşurat în pătura trăsurii, în timp ce prinţul se cocoţă, fericit, în trăsură, sporovăind în engleză şi în limba lui maternă, revărsând linguşeli asupra logodnicei lui Blackstone.

Capitofuf ¡5

.....ea continuă cu îndrăzneală să meargă mai departe, numai
cu el.”
Jane Austen, *Mândrie* fi *prejudecată*
Blackstone se dezbrăcă de hainele lui terfelite. Schimba hainele elegante ale lui Kirby la fel de repede pe cât i le putea furniza clubul. Să fii logodit cu Violet Hammersley era greu atât pentru demnitatea unui bărbat, cât şi pentru garderoba lui. Twickler, competentul valet care îi îngrijea pe cei trei membri ai clubului lui Goldsworthy, îi adusese un rând de haine noi şi-i lăsase în cameră două găleţi pline cu apă caldă. Blackstone îşi turnă pe cap apa dintr-o carafă. Putea să spele noroiul, dar sărutul acela prostesc persista.
II întrerupse o bătaie în uşă. Se înveli iute într-un prosop.
-Intră!
Era Wilde, a cărui privire căzu imediat pe grămada de haine distruse.
- V-am adus ceva interesant, domnule, zise el arătându-i, din prag, o bancnotă spaniolă.
Blackstone luă bancnota, o sută de *pesetas* spaniole.
- Unde ai găsit asta, Wilde?
- într-o cârciumă din Wapping. Nu e locul obişnuit în care să circule o bancnotă spaniolă, nu-i aşa, domnule?
Lui Blackstone nu-i plăcu acea descoperire. Dacă bancnota fusese a lui Frank, faptul tindea să susţină teoria lui Goldsworthy despre o dispariţie, şi nu o răpire, despre un om care se ascundea şi care, prin urmare, nu era captiv.
- Cineva a scris pe ea. Cerneala e încă proaspătă, spuse Wilde.
-Scris pe ea?!
Blackstone puse bancnota pe birou şi apropie de ea un sfeşnic în care ardeau câteva lumânări. Wilde îi arătă liniile întortocheate ale unei scrieri ilizibile care umplea

spaţiile desenului tipărit. Era greu să-ţi dai seama dacă era scrisul lui Frank Hammersley – de asta Blackstone era destul de sigur –, dar ar fi trebuit să poată compara cerneala aceea cu cea care fusese folosită la scrierea biletului adresat lui Violet. Scrisul de pe bancnotă schimba totul.

- Ce credeţi, domnule? Să fie ăsta un mesaj?

- Unul pe care răpitorii lui nu-l pot citi. Cum a ajuns bancnota asta la cârciuma din Wapping?

Blackstone ţinea în continuare la teoria lui cum că Frank era ţinut prizonier. Cu siguranţă că, dacă ar fi fost liber, Frank n-ar fi fost atât de nebun încât să intre într-o cârciumă şi să plătească cu o bancnotă spaniolă.

- Aş paria că Hammersley i-a oferit mită unuia dintre ei, fu de părere Wilde.

-Are sens. Probabil că Frank avea nevoie de ceva. Ce a primit în schimb?

- Stilou şi cerneală? sugeră Wilde.

- Pe astea le avea deja. Voia altceva.

Blackstone se gândi la peştera lui Vasiladi. Dacă ar fi putut să-l mituiască pe oricare dintre răpitorii săi, ce ar fi cerut? Intenţionase să obţină eliberarea colegilor lui de prizonierat, cei mai mulţi dintre ei fiind tineri şi neajutoraţi. Dacă ar fi putut, s-ar fi târguit pentru ca ei să fie cruţaţi, dar, dacă i-ar fi dat de înţeles lui Vasiladi că îi păsa de suferinţele celorlalţi, asta ar fi însemnat să le sporească. Vasiladi s-ar fi bucurat să chinuie vreun copil neajutorat doar ca să-I vadă pe Blackstone nevoit să îndure moral suferinţa acestuia. Mai presus de toate, trebuia să aibă grijă să nu arate nici un fel de sentimente faţă de tânărul lui frate vitreg, capturat într-una dintre expediţiile lui Vasiladi împotriva tinerilor idealişti, dornici să elibereze Grecia de turci, care se treziseră împotmoliţi în noroi şi certuri. Aşa că se prefăcuse, pretinzând că răscumpărarea celor doisprezece prizonieri era un capriciu de om bogat, îi spusese lui Vasiladi că îşi dorea un harem al lui.

Oare Hammersley are nevoie de mâncare şi băutură? întrebă Wilde.Blackstone clătină din cap în semn de îndoială. Probabil că paznicii lui Frank îşi hrăneau prizonierul, chiar dacă răpitorii intenţionau să-l ucidă în cele din urmă. Şi, firește, acei răpitori n-aveau nici un interes ca acoliţii lor să le cunoască acea intenţie.
Wilde rosti întrebarea pe care Blackstone şi-o pusese deja:
- De ce i-ar oferi răpitorii stilou şi cerneală unui prizonier?
-Au vrut ca el să scrie ceva. L-au testat cu acel bilet către Violet
ca să vadă dacă era dispus să le urmeze ordinele. Acum el îi testează pe ei. Vrea să încerce să transmită un mesaj.
-A funcţionat, nu-i aşa?
Blackstone dădu din cap în semn că da.
- A funcţionat. Cel care a luat bancnota de la Hammersley s-a dus cu ea la cea mai apropiată cârciumă fără să detecteze mesajul. Unde se află cârciuma asta?
- E pe strada principală, nu departe de casa de amanet la care am găsit nasturii.
Blackstone văzu în minte harta: râul, depozitul şi labirintul de străduţe de dincolo de strada principală.
- Aşadar, nu departe de depozitul incendiat de ceai, acela spre care se îndrepta încărcătura de pe *Madagascar*. Dar n-ai văzut nici un semn că ar fi cineva acolo?
-Agentului din schimbul de noapte al lui Goldsworthy i s-a părut că a văzut lumini noaptea trecută, în colţul de sud-vest. E destul de uşor să stau cu ochii pe cârciumă, domnule, ca să văd dacă unul dintre oamenii prinţului îşi face apariţia pe acolo.
Blackstone dădu din cap în semn ci era de acord.
- Wilde, deocamdată păstrează afacerea cu bancnota strict între noi doi. Nici un cuvânt lui Goldsworthy.
- Domnule? Da, să trăiţi!
Violet coborî pentru cină, iar Granthem îi înmână un mesaj de la Blackstone. Baronul o anunţa că avea veşti despre Frank. Ea înţelese bine formularea – „veşti” nu însemna că Frank fusese găsit. Cina deveni un interval insuportabil. Şi-ar fi dorit să-i fi spus doamnei Hill să reducă meniul la jumătate. Oaspeţii lor, o pereche de bancheri şi soţiile lor, păstrau o tăcere respectuoasă,

uluiți de prezența unui personaj de os domnesc. În dreapta lui Violet, prințul nu se mai oprea din felicitări cu privire la succesul echipei ei. Rumen în obraji și săltând pe scaun, el era încântat să repovestească meciul de crichet minge după minge, încurcându-se în relatarea scorului, în stânga ei, contele bea, îmbufnat. De cealaltă parte a mesei, contesa era aplecată spre Blackstone, iar Papa se întreținea cu colegii lui bancheri și cu Dubusari, discutând despre fluctuația prețului grâului și despre efectul acesteia asupra valorii lirei. Violet abia aștepta să ia sfârșit cina, iar apoi își dori fierbinte ca intervalul dintre cină și cafea să se încheie cât mai repede.
Invitatele ei urmară cu ușurință exemplul contesei, disecând subiectul balului de caritate. Violet fu nevoită să explice în detaliu aranjamentele pe care le făcuseră ea și Penelope. Fu ușurată să constate că bărbații zăboviră mai puțin ca de obicei ca să-și savureze vinul de Porto. Blackstone o salută scurt, dar, atunci când ea îi oferi o cafea, nu-i dădu nici un indiciu despre noutățile pe care le avea. Apoi el se întoarse lângă contesă. Violet își îndreptă spatele pe deasupra tăvii de ceai și-i zâmbi bancherului din fața ei. Probabil că reținerea lui Blackstone era înțeleaptă. Ei doi uitaseră deja de două ori într-o zi barierele care ar fi trebuit să-i separe. Să se comporte ca parteneri era mai periculos decât să se comporte ca o pereche logodită.
Atunci când Violet intră în camera lui Frank, o lumânare ardea cu flacără slabă pe cuțitul de lângă bancheta lor. Blackstone n-o așteptase. Poate că, până la urmă, nici n-avea vești pentru ea. Fuseseră împreună aproape toată ziua și nimeni nu încercase să-i ucidă nici pe ei, nici pe prinț. Un fior de dezamăgire ii făcu obrajii să se încălzească. își dorise să-l vadă pe Blackstone și nu se putea păcăli singură că dezamăgirea pe care o simțea era legată de veștile despre Frank.
Se duse la cuțit ca să vadă dacă Blackstone nu lăsase vreun bilet, dar nu găsi nici unul. Rămase locului pentru o clipă, rumegând acea a doua dezamăgire. Blackstone se retrăsese nu numai din trecut, ci și din parteneriatul pe care îl încheiaseră ca să-l găsească pe Frank. Ei bine, el avea să se întoarcă de dimineață. Se putea s-o dezamăgească pe ea, dar nu și guvernul. Indiferent

pentru cine ar fi lucrat Blackstone, el avea să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.
Se aplecă să sufle în lumânarea pe care el o lăsase. Ar fi trebuit să se bucure că Blackstone se răzgândise şi nu mai venise la întâlnirea lor nocturnă. El se întorsese pe capra trăsurii, ud şi murdar, iar ea bănuia că o evitase fiindcă se sărutaseră din nou. Şi o făcuseră într-un mod foarte nechibzuit.
Pe toată durata drumului spre casă, în trăsura care mirosea a lină udă şi a apa de colonie a prinţului, ea se gândise la ce anume voise să-i transmită Blackstone prin acel sărut. Zdruncinată de trăsură din pricina denivelărilor drumului, cu genunchii lovindu-i-se din când în când de cei ai prinţului, ea continuase să simtă acel minunat sărut. Nu se asemăna cu cel din dormitorul ei. I se părea că avusese gust de prietenie, nu de dragoste. în acelaşi timp, acel sărut o făcuse să realizeze ceva ce ignorase de multă vreme. Pe când era fată, îl invidiase pe Blackstone pentru libertatea de care se bucura. El venea la Hammersley House, iar apoi pleca la cealaltă viaţă a lui, printre familiile aristocrate ale Londrei, în a căror lume ea nu-l putea urma. Violet alesese să-şi imagineze că, atunci când se despărţiserâ, el pur şi simplu ieşise din viaţa ei şi intrase în cealaltă viaţă, dar acum ştia că nu fusese aşa. O lăsase în urmă, dar nu fusese liber să se plimbe prin saloanele şi sălile de bal din Londra, aşa cum o făcuse înainte. Numele lui fusese mânjit de parcă ar fi fost acoperit de noroiul unui teren de crichet înmuiat de ploaie.
Stinse lumânarea de pe cufăr. în timp ce se îndrepta de spate şi se întorcea ca să plece, propria lumânare, a cărei rază răzbătu prin fumul învolburat al celei stinse, i-l dezvălui pe Blackstone. Stătea întins pe patul lui Frank, cu capul sprijinit de pernă ca şi cum ar fi vrut doar să închidă ochii pentru o clipă, dar respiraţia lui egală şi mâna relaxată pe tăblie îi arătară lui violet că el dormea profund.
Se apropie încetişor, încercând să-şi oprească foşnetul fustelor şi ţinându-şi lumânarea într-o parte. Picioarele lui lungi se întindeau aproape pe toată lungimea patului, picioare care se împletiseră adesea cu ale ei atunci când erau împreună în pat. îşi scosese din nou cravata şi-şi desfăcuse gulerul cămăşii. Părul negru îi cădea pe frunte până la sprâncene.

Ar fi trebuit sâ-l trezească imediat. Dar apoi Violet avu sentimentul că acel moment însemna un avantaj pentru ea. Blackstone treaz era un ins teribil de atent la detalii. în timp ce prinţul şi Rushbrooke se poticneau sau se năpusteau pe cărări înguste, Blackstone se mişca cu uşurinţă, observând pe toată lumea şi tot ceea ce îl înconjura. Pentru prima dată de la întoarcerea lui, ea putea să-l privească fără să fie observată şi să încerce să desluşească puzzle-ul a ceea ce devenise el.
Rămase la marginea patului şi-şi îngădui să se uite. Nu putea exista nici un pericol atât timp cât rămânea la simpla contemplare, studiindu-şi adversarul.
Lumina gălbuie a lumânării ii aurea o parte a feţei, dezvăluind numai oase ieşite în relief şi scobituri, iar gura îi era definită de o vale adâncă, ce i se săpa deasupra buzelor. Avea un nas grecesc, drept şi simetric precum visul unui sculptor. Sprâncenele îi erau nişte dâre întunecate pe frunte. Din nou, o impresionă cât de tras era la faţă. Mărul lui Adam i se vedea pe gât precum o creastă tăioasă. Obrazul şi maxilarul aveau margini şi unghiuri care nu mai erau la modă, în ultima vreme fiind admiraţi mai degrabă bărbaţii care aveau feţe rotunde şi netede. Byron, celebru pentru senzualitatea lui, avusese un chip rotund, ceea ce Blackstone nu avea defel.
Senzualitatea lui Blackstone era definită de forme suple, longi- line, trupul lui fiind alcătuit din arcuri întinse, care vibrau profund, din piatră curbată sau din oţel ciocănit. Degetele lui lungi şi slabe se încolăceau uşor pe tăblie, dar venele tot ieşeau în evidenţă pe dosul mâinilor.
De când se întorsese, existaseră momente în care arăta ca un om înfometat. Paloarea pielii lui sporea acea impresie. în seara aceea, avea de-a lungul obrajilor şi al nasului o dungă rozie, care se ivise acolo unde îl arsese soarele. Sub liniile întunecate ale genelor lui se conturau trăsături care păreau mai degrabă ale unui băiat. în somn, părea la fel de tânăr ca pe vremea când îl întâlnise prima dată. Dar Violet îşi spuse că el n-avea cum să fie aşa. Era un afemeiat blazat, care se întorsese în Anglia însoţit de un harem. însă pe terenul de crichet se mişcase cu o iuţeală uluitoare, fiind în stare să facă întoarceri rapide şi să arunce mingea cu abilitate, de parcă, alături de ceilalţi jucători, ar fi fost şi el un băiat,

„Kate „Moore

fapt întărit de totala lui lipsă de teamă față de ideea de a-și mânji hainele de noroi, care în cele din urmă ajunsese să-i intre chiar și în urechi.

Se crezuse modernă şi raţională pe când avea nouăsprezece ani şi, într-o bună zi, îl anunţase că ea n-avea să se mărite cu un bărbat fără să ştie dinainte cum avea să fie intimitatea alături de el.Stăteau întinşi pe spate pe podeaua sălii de clasă din pod şi priveau luna în descreştere. El se rostogolise imediat deasupra ei şi o sfătuise:
- Atunci, ar fi bine să te culci cu mine, Violet, pentru că o să te căsătoreşti cu mine!
Cuvintele lui schimbaseră totul. Ea rămăsese nemişcată, ştiind că viitorul îi fusese hotărât. Căsătoria, care i se păruse la fel de îndepărtată precum semiluna galbenă care se zărea prin fereastră, ajunsese dintr-odată Ia fel de aproape precum acoperişul de alături, în spatele căruia apunea acea lună somnoroasă. N-avea să se mărite cu vreun străin care o aştepta în viitor, ci cu bărbatul care o ţinea în braţe chiar atunci. Câteva săptămâni mai târziu, ea acceptase inelul lui. O scurtă perioadă de bucurie ameţitoare trecuse până când el venise la ea purtând celălalt inel, acela împodobit cu faimoasa majusculă, iar ea pusese capăt logodnei lor. Se uită la faţa lui frumoasă şi adormită.
În ziua aceea îi văzuse bucuria din ochi şi bunătatea din gesturi. El ştia instinctiv ce anume le trebuia băieţilor ei. Fără Rushbrooke lângă ea, îi văzuse cu alţi ochi. Rushbrooke fusese cel care insistase ca ei să fie curaţi şi cuminţi, în timp ce Blackstone înţelesese că era nevoie să-şi murdărească uniformele ca să câştige meciul. Violet vedea acum că insistenţa lui Rushbrooke în favoarea ideii ca băieţii să aibă uniforme frumoase nu izvora deloc din milă, ci din dezaprobare. Lui nu-i plăceau copiii săraci aşa cum erau. Trebuia să-i deghizeze, să-i cureţe, să-i limpezească şi să-i facă respectabili înainte de a-i putea susţine. în acelaşi fel încercase s-o „limpezească” şi pe ea.
întinse mâna ca să atingă umărul lui Blackstone, iar lumina din sfeşnicul ei căzu pe faţa lui. El tresări, iar ochii întunecaţi i se deschiseră, albaştri precum cerul nopţii. în acel moment în care el abia se trezise, lui Violet i se păru că ochii lui erau plini de dragoste. Blackstone îi apucă încheietura şi i-o strânse. Ea se trase înapoi, iar lumânarea i se clătină în mână, vărsând ceară în tăviţa de alamă a sfeşnicului. O picătură se scurse peste margine şi îl atinse pe dosul mâinii, acolo

unde aşchia îşi lăsase urma zimţată. Inima ei bătea cu putere. Se apropiase prea mult. îşi permisese să zăbovească şi să se bucure să-l privească, în loc să se ocupe de investigaţiile menite să ducă la găsirea lui Frank. Violet îndreptă sfeşnicul şi şterse de pe mÂna lui Blackstone pata de ceară, acum răcită. La atingerea ei, el se linişti.
-Violet, trăieşti periculos!
Se ridică şi-şi trecu picioarele peste marginea patului. Nici unul dintre ei nu se clinti. Lumânarea pâlpâi şi trimise în sus rotocoale de fum cu miros acru, împroşcând în acelaşi timp stropi de ceară fierbinte. Pe vremuri, la ora asta, singuri, atât de aproape unul de celălalt, s-ar fi prăbuşit în patul aflat la îndemână, pradă unei dorinţe nebuneşti. Dar, în acea seară, Violet îşi aminti că trebuia să se gândească la Frank.
- Cât timp am dormit? întrebă el.
Ea ridică din umeri. Nu voia să recunoască nici în ruptul capului câ-l studiase.
-Voiai să-mi spui ceva despre Frank?
-Fratele tău pare să încerce să transmită un mesaj, răspunse Blackstone, dar ochii lui încă mai păstrau o expresie visătoare.
O trăsură trecu pe stradă, huruind.
El dădu drumul mâinii lui Violet şi se depărtă de ea.
- Aşa. Mesajul fratelui tău. Avem nevoie de un loc cu mai multă lumină şi de o lupă.
- Tata ţine o lupă în camera de arme.
- În camera de arme să fie!
Se îndreptă spre uşă, iar Blackstone o ţinu deschisă ca să treacă ea. Străbătură în tăcere casa întunecată. Odată ajunşi, Violet aşteptă ţinându-şi lumânarea, în timp ce Blackstone aprindea o pereche de lămpi de masă ca să facă mai multă lumină.
- Stai jos, zise el, iar apoi îi întinse o bancnotă. După cum poţi vedea, e spaniolă.
- Da, am mai văzut şi altele. Hammersley Bank are relaţii cu *Banco Española de Madrid*.
- Bancnota a apărut astăzi în cartierul Wapping, unde am găsit nasturii de la haina fratelui tău.
Ea se întoarse şi îl privi. Părea supărat, deşi indiciul n-avea cum să nu le fie util.

- Deci Frank e în Wapping? Atunci, ar trebui să fie uşor de găsit.
-întoarce bancnota!
Violet făcu aşa cum i se spusese. Blackstone se aplecă peste ea, atingându-i umărul cu mâneca hainei, şi-i arătă imaginea centrală a unei steme pe care o flanca o pereche de coloane.
- Dacă te uiţi în spaţiile dintre coloane şi scut, se vede un scris. Cerneala s-a luat pe mâinile unuia dintre asociaţii noştri.
Violet îşi duse degetul la limbă, apoi îl puse pe bancnotă şi se alese cu o pată de cerneală albastră.
- Crezi că e aceeaşi cerneală ca pe biletul lui Frank?
- Da, aşa cred. Poţi să desluşeşti ce scrie?
Violet luă lupa ca să studieze misterioasele linii de cerneală. Scrisul adăugat nu semăna cu nici un cuvânt pe care îl cunoştea. Mută lupa înainte şi înapoi peste scrisul cel ciudat. Apoi o străbătu un mic fior, fiindcă tocmai avusese o revelaţie.
Blackstone îşi dădu seama de asta.
- Ştii ce reprezintă?
- Literele sunt scrise cu susul în jos şi în ordine inversă. Obiş- nuiam să scriu aşa atunci când încercam să fiu mai deşteaptă decât Frank, dar şi el putea s-o facă.
- Poţi desluşi ce scrie?
- Lasă-mă să fac o copie.
Blackstone, care cunoştea bine casa, scotoci prin sertarele tatălui ei după cerneală, hârtie şi stilou. Pe vremuri, el şi Frank petreceau ore întregi în camera de arme. Violet îşi suflecă mâneca de pânză transparentă şi se apucă să copieze rândurile misterioase de pe bancnotă.
Blackstone o privea cum lucra. îşi spunea că nu era nimic remarcabil la Violet Hammersley, nimic care să-l facă s-o sărute la meciurile de crichet sau s-o apuce şi s-o ţină de încheietura mâinii. Iubirea lui din tinereţe pentru ea n-ar fi trebuit să aibă nici o putere asupra lui acum. N-ar fi trebuit să-i pese dacă ea ajuta băieţi săraci, croitorese, cerşetori sau câini. N-ar fi trebuit să-i pese că ea îşi iubea fratele. Nimic nu era atât de banal ca iubirea pentru familie.
Ea purta un şal vişiniu peste o rochie de seară croită din mătase argintie, cu mâneci transparente, strânse la

încheieturi. Lumina îi cădea pe frunte, îi aluneca pe nasul drept, care îi da un aer serios, şi-i punea în evidenţă bărbia fermă, făcând din profilul ei curat un contur care se profila strălucitor pe un fundal întunecos. O mai văzuse la lucru într-o noapte, cu mult timp în urmă, în plină criză a lingourilor. 1 se interzisese accesul la întâlnirile nocturne ale bancherilor şi miniştrilor care se adunau în jurul lui George Hammersley ca să găsească o cale de ieşire din criză. în camera ei, aşezată la birou, îşi întinsese ziarele şi notiţele şi era adâncită în gânduri atunci când intrase el. Bărbaţii adunaţi la parter uitaseră de o fată de şaptesprezece ani, dar el regretase absenţa prietenei lui de la acele consfătuiri tumultuoase ale bărbaţilor.
Se gândise să-i distragă atenţia de la criza care mistuia căminele oamenilor şi întreaga naţiune, dar ea voia să înţeleagă totul, ca si-i ajute pe tatăl şi pe fratele ei. Timp de o jumătate de oră îl bombardase cu întrebări. Ochii ei negri sclipeau de curiozitate şi de hotărârea de a înţelege cum funcţionau banii. El nu-şi dăduse seama atunci, dar acum ştia că Violet, în căutarea cunoaşterii, devenise de-a dreptul pasională.
în acel moment, el fusese conştient doar de silueta ei care se maturizase, de părul negru care i se răsucea deasupra rotunjimilor albe ale sânilor. Pe atunci, Violet purta o îmbrăcăminte mai simplă. Energia gândirii ei părea să-i încălzească pe amândoi, astfel încât parfumul ei ii invadase simţurile. înainte să poată face apel la unul dintre sistemele lui de apărare, se trezise că partea din faţă a pantalonilor i se înălţase de parcă ar fi fost un cort, dovadă flagrantă a interesului pe care-l avea faţă de ea. înainte să poată găsi o scuză oarecare şi să se retragă, ea observase şi făcuse faimosul comentariu despre penisul lui.
în câteva minute îşi smulseseră hainele, încercând să se conecteze în întregime şi complet, până când Augusta Lowndes îi descoperise încurcaţi unul în braţele celuilalt, pe patul lui Violet. El reuşise să bâlbâie nişte scuze neconvingâtoare, susţinând că ar fi forţat-o, scuze pe care Violet le spulberase, declarând că era la fel de vinovată ca şi el.Iar acum, după ce se trezise, îi surprinsese privirea concentrată, îndreptată spre el, iar ceva dinlăuntrul lui făcuse o tumbă de fericire, drept răspuns la felul în care ea îl studiase înainte ca el să în-

trerupă momentul. Iar în clipa de faţă, într-o împrejurare mult mai rece decât cea de dinainte, el se folosea de ea, făcând-o să-şi trădeze fratele. Şi nu trebuia să uite că Violet era deşteaptă şi că trebuia să-i distragă atenţia de la concluziile spre care aveau să ducă> inevitabil, dovezile furnizate de acea bancnotă. însă următoarea ei întrebare nu fu cea la care se aştepta el.

- De ce se interesează atât de mult contesa de tine?
- Bănuiesc că vrea să mă prindă singur.

Pe buzele ei se ivi un zâmbet amuzat.

- Blackstone, nu poţi să crezi că toate femeile cedează în faţa farmecelor tale!
- Cred că mica noastră contesă nu cedează în faţa farmecelor nici unui bărbat.

-Atunci, de ce vrea să te prindă singur? Să presupunem că gestul ei neajutorat te convinge s-o urmezi şi sfârşiţi prin a rămâne între patru ochi. Ce crezi că ar face? Te-ar pune într-o situaţie jenantă sau compromiţătoare? Ar încerca să obţină informaţii de la tine?

-Ar putea încerca să mă ucidă.

-Vorbeşti serios? întrebă Violet, ridicându-şi privirea şi oprindu-se din scris. îţi înţeleg punctul de vedere, dar oare e posibil aşa ceva? E cu câţiva centimetri mai scundă, cu câteva kilograme mai uşoară şi e femeie. Poartă o armă? E greu de imaginat unde ar putea ascunde un pistol sau un cuţit în rochiile alea vaporoase ale ei.

El nu răspunse. Modul în care lumina cădea pe întreaga făptură a lui Violet dezvăluia peisajul polar al gâtului ei alb, pe fondul întunecat al buclelor ei. Partea de sus a sânilor îi strălucea deasupra argintiului întunecat al rochiei. Apoi ea se aplecă din nou asupra lucrului pe care-l făcea. El ascultă scârţâitul plin de sârgu- inţă al stiloului ei şi i se păru că auzea şi altceva, un zgomot care aducea a paşi târşâiţi pe dalele din curte. Nu se întoarse. în camera de arme luminată, ei erau perfect vizibili prin uşile de sticlă ale acesteia, care dădeau în curtea întunecată. El însuşi, atunci când se aflase în curte şi voise să se ascundă, se folosise de palmierii plantaţi în ghivece.

în cele din urmă, Violet reuşi să distingă două cuvinte. Pentru că bancnota fusese îndoită, o parte din mesaj se ştersese şi nu mai era lizibil. Doar două cuvinte se

vedeau clar din scrisul mânjit. Violet privi copia pe care o făcuse.
-Ce spune?
Ea îi întinse hârtia pe care transcrisese cele două cuvinte.
Părăseşte Anglia!
Blackstone se porni pe râs.
- Norocul nostru! Fratele tău oferă sfaturi de călătorie.
- La ce te aşteptai?
El se trase mai aproape de ea şi spuse pe un ton dezinvolt, ca şi cum ar fi glumit:
- Am sperat că o să spună: *Vino la numărul şapte, pe Cat's Hole Lane. Sunt prizonier într-o cameră din spate, la parter!*
Violet privi ţintă la cele două cuvinte. Umerii i se lăsară, într-un gest care mărturisea deznădejdea. Ea descifrase scrisul cu mare grijă şi era sigură că o făcuse corect. N-avea nici o îndoială că Frank era cel care scrisese pe bancnotă. Ei doi se jucaseră de-a scenariile în copilărie, iar fratele ei avea întotdeauna bancnote la el. Lucrase cu atenţie, sperând ca mesajul ascuns să rezolve misterul dispariţiei lui Frank înainte să fie prea târziu ca să-l mai salveze.
Blackstone o privea de la capătul mesei, cu mâna stângă sprijinită pe tăblie. în spatele lui se profilau uşile de sticlă, prin care se vedea curtea învăluită în beznă. Blackstone era destul de încordat, iar trupul lui avea o postură care sugera pândă şi precauţie în acelaşi timp. Privindu-l, Violet simţi că şi pe ea o cuprindea un soi de nelinişte. Lumina cădea pe faimosul lui inel cu sigiliu. Violet se gândi la scrisul pe care-l copiase, iar stomacul i se strânse sub impulsul unui sentiment năvalnic de panică. Simţi că i se făcea rău. Genunchii i se înmuiară. Alunecă de pe scaun, reuşind în ultimul moment să se prindă de tăblia mesei. Da, Blackstone putea s-o sărute dimineaţa sau în momentul victoriei ameţitoare a băieţilor ei. Sau putea şi să stea acum în capul mesei aceleia şi să fie un individ tenebros, rece şi perfid.
O păcălise, o indusese în eroare, o înşelase din nou. Senzaţia de slăbiciune trecu, iar furia, fierbinte şi înviorătoare, o copleşi, dându-i putere.
- Noi doi jucăm de trei zile farsa asta crudă. Au trecut trei zile! Mă ţii de mâna pe care mi-ai pus un inel fals şi îmi şopteşti la ureche. îmi dai nasturi şi bancnote.

Dar faci toate astea numai ca sâ mă faci să-mi trădez fratele!
Violet se năpusti asupra lui într-un vârtej de fuste şi de furie, ridicându-şi mâinile ca să-l lovească. Blackstone o prinse de încheieturi, desfăcându-i braţele şi apoi aducându-i-le faţă în faţă.
Ea se aplecă spre el.
-Voi nu-i căutaţi pe răpitorii lui Frank. îl căutaţi pe Frank. De aceea poliţiştii de pe Bow Street nu vor să-l ajute pe Papa.
El îşi înteţi strânsoarea şi o sili să meargă cu spatele, pe lângă masă, paşii lor închipuind un soi de dans furios.
- Eşti nebun!
Ea se lupta din răsputeri, dar el, folosindu-şi şoldurile, reuşi s-o împingă şi s-o ţintuiască de marginea unui dulap.
Zvârcolelile lui Violet treziră în Blackstone dorinţa de a striga, adică exact pe aceea pe care el trebuia să şi-o înăbuşe cu orice preţ în situaţia de faţă.
- Uitâ-te la mine, Violet. Vorbeşte mai încet. Suntem iubiţi, nu uita.
-Iubiţi! Nu, zău! Noi nu lucrăm împreună. Tu te foloseşti de mine. Crezi că Frank se ascunde de guvern. înţeleg acum. Logodna noastră, anunţul din ziare, totul e o momeală ca să-l scoată la iveală.
Ochii lui Violet sclipeau, oglindind fluxul năvalnic al gândurilor ei. Se răsuci în strânsoarea lui, gata s-o ia la fugă, iar mintea îi era acum la un pas de a desluşi totul.
-Violet, avem un spion pe-aproape. în spatele meu, în curte. Persoana asta nu trebuie să-ţi audă vorbele pentru nimic în lume.
Acele cuvinte o făcură să se oprească. Privi, uimită, la faţa lui aflată în umbră. El o cuprinse şi mai strâns în braţe. Trupurile li se lipiră unul de celălalt, mătasea frecându-se de stofă. Violet gâfâi în timp ce sânii îi erau striviţi de pieptul lui. Astfel, ajunseră să fie înlănţuiţi cât se poate de strâns.
Moda, credea Blackstone, era duşmanul oricărui om raţional. Moda îi dezgolise lui Violet gâtul şi claviculele, iar partea de sus a sânilor îi palpita şi căpătase o nuanţă roziu-sidefie. Senzaţia trupurilor lor lipite îl săgetă pe Blackstone cu un fior de încântare care i se opri direct în vintre. Trebuia s-o înşele ca să poată recâştiga tot ce pierduse în urma scandalului şi a trădării. Trebuia să se

folosească de ea, dar trupul lui fremăta ca răspuns la reacţia ei furioasă, în timp ce în spatele lui îi privea un spion. Bineînţeles, mintea de neoprit a lui Violet continua să nască întrebări. A lui luase o pauză în timp ce parfumul ei îl fermeca.

- Cine ne spionează?
- Cineva din suita prinţului.

Blackstone îşi ţinea braţele întinse, poziţionându-se între ea şi cel care îi privea. Nu uitase că un glonţ aproape că o atinsese pe Violet chiar în camera aceea.

- De ce? Ce anume bănuiesc?
- Ei cred că Frank o să încerce să-ţi dea ceva ce îşi doresc.

„Ce?" îl întrebă ea din priviri.

- O sută de mii de lire.
- Eşti nebun!
- Guvernul, Violet, crede că Frank a luat o sută de mii de lire sterline şi că a ucis doi agenţi.

-Nu.

Vocea lui Violet, acum liniştită, era fermă şi oglindea o convingere de neclintit, dar în ochii ei se adunaseră lacrimi care îi trădau emoţia.

Acele lacrimi îi distraseră atenţia lui Blackstone. Amândoi erau în umbră, iar el stătea între ea şi spionul din curte, dar nu putea să urmărească poziţia spionului sau să determine ce ar fi putut auzi sau citi mai devreme pe buzele lui Violet.

Ea se lipi de el, cu gura aproape de a lui.

- Fratele meu n-a furat o sută de mii de lire sterline, nu şi-a trădat ţara şi n-a ucis pe nimeni! Cum poţi să crezi asta despre Frank? Tu îl cunoşti!

Imediat ce spuse asta, expresia ei se schimbă. Ochii i se goliră de expresie, iar orice urmă de împotrivire dispăru din atitudinea ei. Blackstone simţi cum se lăsa moale în braţele lui. O lipi de dulap, ţinând-o bine cu braţele lui întinse.

-Ăsta e lucrul de neiertat, nu-i aşa, ca un om care te cunoaşte să nu aibă încredere în tine!

Ea închise ochii, iar din ei curseră lacrimi arzătoare, care lăsară dâre strălucitoare pe obrajii ei netezi, ca o zăpadă sclipitoare care se topea. Şi, la naiba, el voia s-o consoleze. Voia s-o sărute şi să-i alunge durerea. Ce mai conta că el înţelegea acea durere tocmai pentru că ea i-

o provocase cândva! Ce mai conta că momentul de față era o dreaptă răsplată, o trădare pentru altă trădare!

-Am să te sărut, Violet

.Acesta fu singurul avertisment pe care i-l dădu. O prinse de talie, o ridică şi apoi o aşeză pe acel dulap scund, desfăcându-i genunchii şi făcându-şi loc ca să-şi poată apăsa mădularul întărit în mod dureros, de miezul cald al feminităţii ei. Prin lână, mătase şi în, el tot îi putea simţi căldura.
O ancoră cu un braţ de el, iar cu celălalt îi prinse capul şi i-l ţinu astfel încât să-i poată cuprinde gura cu buzele lui. Ea îşi ţinea spatele drept, neînduplecată, dar îşi înclină capul şi-şi desfăcu buzele sub ale lui, primindu-l. El o sărută pentru că de atât de mult timp îi era dor s-o sărute, pentru că în răstimpul în care fuseseră despărţiţi, el nu trăise cu adevărat, iar acum era plin de viaţă, aşa cum şi ea era plină de viaţă pentru el.
Violet nu mai încercă să-l îndepărteze. Mâinile ei îl prinseră de cap, iar apoi ea îşi trecu degetele prin părul lui. Rochia i se umfla între ei ca spuma valurilor în furtună. El îşi eliberă o mână ca să-i dea la o parte fustele delicate şi ca să-şi lase palma să alunece peste genunchiul ei îmbrăcat în mătase, simţind conturul muşchilor coapsei până când degetele lui trecură peste strâmtoarea jartierei de satin şi dădură de piele. Finețea ei îl ameţi pentru o clipă.
Ajunse sus şi mângâie pliul din locul în care se uneau coapsa şi şoldul. Ea tremură şi se agăţă mai tare de el. El îşi deschise palma ca s-o cuprindă şi apăsă în jos, degetele lui curbându-se ca s-o dezmierde uşor, până când simţi cum trupul ei înflorea pentru el, deschizându-se, desfăcându-se sub atingerea lui, iar el putu să-şi strecoare degetele în căldura ei alunecoasă şi s-o simtă pregătită pentru el.
Aminteşte-ţi, îi spuneau buzele lui, mângâindu-i gâtul. Amin- teşte-ţi, spunea mâna lui, caldă şi puternică, alunecând pe genunchiul ei, oprindu-se să tremure asemenea ei la atingerea pielii. Aminteşte-ţi, spuneau degetele lui, alunecând în despicătura ei, deschizând-o. Apoi, pentru că era Violet, fiica Evei şi a Pandorei, curioasă şi iscoditoare, ea îşi strecură palma între corpurile lor imite. Degetele ei sigure şi iuţi îi desfăcură pantalonii de stofă de lână şi închiză- torile lenjeriei de în, iar apoi se strânseră în jurul mădularului său neted şi fierbinte, făcându-i ceea ce îi făcea el ei.
Conştiinţa lui Blackstone pâlpâia precum o lumânare în bătaia vântului. El îşi împinse şoldurile în sus,

alunecând în strânsoarea ei, şi se gândi că se întorsese acasă pentru asta, pentru mâna lui Violet Hammersley pe mădularul lui, că rămăsese în viaţă pentru asta, sperând ca Violet Hammersley să-l iubească din nou.
El îi luă mâna de pe mădular şi se repoziţionă ca să se poată împinge în ea, iar Violet tresări chiar de la prima lui atingere, pulsând în jurul lui atunci când el o pătrunse. O cascadă de cărţi căzu din dulap, lovindu-se de podea cu zgomot şi, astfel, trezindu-l la realitate.
El se retrase în timp ce ea se cutremura în braţele lui. îşi desprinse buzele de ale ei şi o sărută pe frunte. Respiraţia lor sacadată îi umplea urechile. El stătea cu spatele la curte. Amândoi nu păreau a fi decât nişte îndrăgostiţi nerăbdători, dar Blackstone nu ştia cât de tare se apropiase spionul sau ce ar fi putut auzi din conversaţia lor de mai înainte.
O ajută să coboare de pe dulap. Abia dacă îşi scoseseră vreo haină. Ea îşi feri privirea în timp ce îşi scutura fustele şi-şi răsucea părul într-un nod făcut la voia întâmplării. El se încheie la pantaloni, ascunzându-şi erecţia care-l durea.
O convinse să lase cărţile pe jos. Nu ştia dacă ea îşi dădea seama de faptul că el îşi trădase angajatorul. Poate că, atunci când îi ceruse lui Wilde să ţină secretă informaţia despre bancnota spaniolă, hotărâse deja că nu putea face jocul guvernului. Nu că Violet l-ar fi acceptat înapoi, dar acum trebuia să-şi facă propriile planuri şi si-l găsească pe Frank Hammersley înaintea lui Goldsworthy.
în faţa uşii dormitorului ei, el se opri pentru o clipă.
-A venit vremea ca musafirii voştri să se mute. O să mă asigur că de mâine hotelul e pregătit pentru ei.
- N-o să te las să-l trădezi pe Frank şi să-l dai pe mâna guvernului!

Ştiu.CapitoCuCló

.. .am băgat mereu de seamă că aceia care de mici au o fire bună o au şi după ce se fac mari; iar el a fost întotdeauna copilul cel mai blând şi mai generos din lume.”

Jane Au sten, Mândrie *şi prejudecată*

Cele cinci patroane ale Balului de Binefacere pentru Croitoresele din Spitalfields şi cele cinci femei care confecţionaseră rochiile lor se adunaseră în salonul din spate al lui Penelope Frayne, cu vedere spre grădină. Penelope era a doua ducesă a soţului ei, mângâierea bătrâneţii acestuia. Moştenitorul titlului, fiul ei vitreg, era plecat la universitate. Violet îl văzuse o singură dată pe duce, un bărbat înalt şi izbitor de chipeş, pe care îl bănuia că avea vreo şaptezeci de ani.

Perdelele vaporoase, trase în faţa ferestrelor ca să protejeze camera de lumina soarelui şi de privirile indiscrete, fluturau într-o briză uşoară. Mătasea şi vocile feminine foşneau, generând un zgomot constant. Ross, camerista lui Penelope, o femeie în vârstă de cincizeci de ani, de o eleganţă austeră, supraveghea servitorii mai puţin importanţi, care mutau oglinzile, ofereau răcoritoare şi gustări, furnizau ace şi panglici şi dădeau ajutor suplimentar atunci când fiecare doamnă urca pe o cutie mică şi robustă ca să-i fie ajustat tivul sau ca să-şi admire silueta în faţa oglinzii.

Violet zâmbea şi aproba mecanic, cu gândurile ocupate în cea mai mare parte de conştiinţa umilitoare a faptului că răspunsese la sărutul şi la atingerea lui Blackstone, celelalte gânduri fiindu-i ocupate de Frank. Această a doua trădare a lui Blackstone, adică faptul că-l trata pe Frank ca pe un hoţ şi un criminal, o depăşea cu mult pe prima. în acea zi, Blackstone urma să-l însoţească pe prinţ la întâlnirea cu ministrul de externe, iar suita prinţului urma să se mute la hotelul Milvert. Până după-amiază, Violet ar fi trebuit să *se* elibereze de spioni şi de îndatoriri, liberă să se gândească la cum anume l-ar fi putut găsi pe Frank fără intervenţia lui Blackstone.

între probe, doamnele rămâneau îmbrăcate doar cu lenjeria de corp. Atunci beau ceai, mâncau prăjituri cu lămâie şi comentau. Din clipa în care intrase în încăpere, Violet ştiuse că legătura ei cu Blackstone, şi nu rochia ei, avea să fie cercetată îndeaproape. Inelul

pe care-l purta în deget atrăgea priviri viclene şi directe.
Arabella Young fu prima care comentă.
- Lady Ravenhurst a pierdut competiţia! Ne întrebăm dacă o să-şi mai găsească vreodată un amant. Credeam că Blackstone era ultima ei speranţă. Şi ce era cu acea poezioară despre el? îţi aminteşti, Victoria?
-O, cred că a fost ceva legat de metrul lui...
-îmi amintesc, da: *Doamnele din Londra dau năvală...*
Penelope se uită Ia Violet şi interveni:
- Ajunge, doamnelor! Domnişoara Hammersley încă e nemăritată. Nu trebuie s-o stânjeniţi cu astfel de vorbe fără perdea!
- Ei haide, Penelope, ştii că nu vorbim cu adevărat fără perdea, spuse Arabella zâmbind răutăcios.
- Nu vă faceţi griji, dragă domnişoară Hammersley! Blackstone va dori să aibă un moştenitor, desigur, iar apoi veţi fi liberă să faceţi ce doriţi.
- Penelope, doar n-ai dus-o să vadă tabloul, nu-i aşa?
- Nu, n-am făcut asta.
Se lăsă tăcerea. Charlotte, care nu vorbise mai devreme, spuse acum cu multă convingere:
-Ar fi bine să vadă tabloul. N-ar trebui să devină soţia lui Blackstone fără să aibă habar de ceea ce toată lumea ştie!
Toate privirile se îndreptară spre Violet, Ea nu văzu răutate pe feţele lor, ci milă. O compătimeau pentru ignoranţa ei. Ştiau mai multe despre Blackstone decât ea. Doar privirea lui Penelope era diferită, provocând-o să înfrunte întregul adevăr, să renunţe la orice iluzie despre el. Violet avea una singură, de fapt: iluzia că el o iubise cândva.

Foarte bine! Dacă Violet e de acord, o duc să vadă tabloul. Cred că musafirul ei de os domnesc e destul de nerăbdător să viziteze atelierele unor artişti.Patroanele fură de acord. Violet trebuia să plece imediat, înainte de a-şi pierde curajul.
Blackstone nu putea să nu admire indignarea prinţului. Acesta, îmbrăcat în uniformă militară de gală, ieşi valvârtej din biroul ministrului, bocănind cu cizmele pe dalele de marmură.
- Lord Blackstone, cred că domnul secretar de stat nu înţelege deloc cum stau lucrurile în Moldova! O armată ca a mea, precum garda mea princiară, costă bani. Eu n-am cheltuit pentru ţara mea mai mult decât a fost nevoie!
Blackstone îşi potrivi pasul după cel al prinţului, iar cei din suită se grăbiră să-i urmeze.
- Ce a spus ministrul, prinţe?
- Mi-a spus că guvernul Majestăţii Sale n-o să ne mai acorde ajutor. I-am adus excelentul meu raport, în care totul e descris exact, aşa cum ii place fratelui domnişoarei Hammersley.
Blackstone aruncă o privire rapidă înapoi, la restul grupului. El şi prinţul nu mai puteau fi auziţi.
-Aţi avut o copie a raportului lui Frank?
Prinţul păru ofensat.
- Desigur! Cum adică nu ni se mai acordă ajutor? Toţi banii mei se duc la armată. Nu păstrez nimic pentru mine. Dar ministrul dumneavoastră o să vadă. El poate citi. E totul acolo, peroră prinţul oprindu-se şi fluturându-şi pumnul în direcţia uşii închise a cabinetului din care tocmai ieşise. O să vedeţi. Nici un ban pentru mine!
- V-a explicat ministrul de ce anume refuză să vă mai dea ajutor?
- Mi-a spus să mă restrâng. Să mă restrâng?! Nu înţeleg cuvântul! De dragul ţării mele, aş trăi chiar şi într-un cort de campanie. Poate că ministrul are un cort de rezervă, nu? O să-l instalez în Regent's Park al dumneavoastră, să vedeţi dacă nu! ameninţă prinţul, iar apoi se întoarse spre Blackstone. După balul domnişoarei Hammersley, desigur. Nu trebuie să pierd aşa ceva!
Violet se întoarse de la probă în trăsura lui Penelope, cu intenţia de a porni din nou la drum de îndată ce se

schimba. O găsi pe camerista suplimentară, angajată de Blackstone.

- Domnişoară Hammersley, am venit direct la dumneavoastră.

Fata îi întinse o bucată de hârtie decolorată de fum, cu marginea carbonizată.

Violet o luă, constatând că era din nou scrisul lui Frank. Era o pagină de conturi, aliniate şi împărţite în coloane roşii, cu o listă de date şi de articole trecute în stânga, sumele corespunzătoare fiind scrise în dreapta.

-Am găsit-o în camera contesei atunci când m-am dus să curăţ şemineul. Rămăsese într-un colţ.

- Mulţumesc. N-au mai fost şi alte pagini?

Fata clătină din cap.

- Nimic care să fi supravieţuit focului.
- Nu te-a văzut nimeni?
- Nu, domnişoară. Au plecat cu toţii.
- Bineînţeles că da. La hotel.

Fata dădu din cap, întărind astfel spusele lui Violet, făcu o reverenţă şi apoi ieşi. Violet duse hârtia arsă pe margini la biroul ei. Focul consumase colţul din dreapta jos al paginii. Latura din stânga a părţii de sus arăta că foaia fusese smulsă din mijlocul unui registru, o pagină de dreapta. Violet puse hârtia jos cu grijă.

Marginile arse se sfărâmară, lăsând fulgi negri de cenuşă pe lemnul biroului. Datele se întindeau pe o lună din anul precedent, iar lista de articole reprezenta cheltuieli pentru bunuri de care o armată ar fi putut avea nevoie – corturi de pânză, căruţe, fân, stânjeni de lemne, vase de gătit. Costurile nu i se părură nerezonabile lui Violet. Fiecare rând conţinea costul unui singur articol şi costul numărului total de articole cumpărate. Socotelile păreau făcute corect, după cum se vedea din cifrele care supravieţuiseră incendiului. Furnizorii de la care fuseseră cumpărate articolele ar fi apărut, probabil, pe pagina alăturată. Studie foaia din nou. Pagina avea un straniu aspect de dezechilibru, chiar dacă toate coloanele erau perfect aliniate, scrise acolo de mâna grijulie a lui Frank. Violet îşi trecu degetul peste pagină şi descoperi secretul. O literă din fiecare însemnare era uşor mai închisă la culoare decât vecinele sale, ca şi cum Frank ar fi trasat din nou conturul literei peste cel scris prima dată. Rezultatul era

o linie neregulată de litere mai întunecate la culoare, care se întindea în diagonală de-a lungul paginii. Violet luă o foaie nouă de hârtie şi un stilou şi notă succesiunea literelor mai întunecate. Rezultatul fu: *prinţul pleacă angl.* Iată-l din nou, mesajul incomplet al fratelui ei. Era sigură că registrul trebuia să facă parte din documentele pe care prinţul i le prezentase ministrului de externe. Frank ştia exact cine avea să le citească. Dar altcineva le citise mai întâi şi hotărâse să le distrugă.

Iar acum însoţitorii prinţului nu mai erau la îndemâna ei. De dimineaţă, Violet se bucurase de schimbare. Blackstone nu era un prieten sau un partener, ci un agent al unui guvern bănuitor. Violet îşi dorise ca el să plece, ca să-l poată găsi singură pe Frank, dar acum trebuia să descopere ce aflase Blackstone în acea dimineaţă. Nu voia să se lase indusă în eroare de intenţiile lui sau să se lase distrasă de bunătatea lui. Voia să se folosească de el ca să ajungă la Frank înaintea lui. Să meargă cu Penelope ca să vadă faimosul tablou i-ar fi garantat că n-avea să mai facă vreo greşeală în privinţa sentimentelor lui Blackstone. În plus, astfel ar fi avut prilejul să-i vadă pe prinţ şi pe cei din suita lui fără prezenţa deranjantă a lui Blackstone. Ea îşi chemă camerista, îşi schimbă rochia şi trimise după un lacheu de încredere ca să-i înmâneze un mesaj pentru Blackstone, care trebuia să afle cât mai repede despre paginile de registru arse. Apoi coborî ca să întâmpine trăsura lui Penelope. La următoarea întâlnire cu Blackstone, n-aveau să mai existe nici pericole, nici confuzii. Urma să afle adevărul despre el, adevărul care îi scăpase printre degete vreme îndelungată.

Ultimul artist din turul organizat în grabă de ducesă nu era membru al Academiei Regale, asemenea celorlalţi pe care îi vizitaseră. Trăsura elegantă, cu coroana ducală zugrăvită pe portieră, stârnise comentarii nepoliticoase din partea unui ascuţitor de cuţite voinic şi cu burta mare, în timp ce treceau de căruţa lui pe strada aglomerată. Pe drum, întâlniră vite care erau mânate spre un abator din apropiere şi văzură o droaie de londonezi neobosiţi şi obişnuiţi să facă mişcare, mai înclinaţi să se folosească de propriile picioare decât să se bazeze pe vizitiii cu livrea.

UCatc (Moare

Violet cunoştea bine cartierul acela mai puţin respectabil, care se afla la est de Regent Street, acea parte de planificare urbană menită să despartă Mayfair-ul bogat de vecinii săi mai puţin înstăriţi. Cu toate astea, cartierul era unul înfloritor, cu afaceri înghesuite unele lângă altele – un băcan lângă un fabricant de bonete, un gravor lângă o cârciumă, o croitoreasă lângă un brutar, bovindouri lângă coloane şi arcade. Violet trecea pe aceleaşi străzi aglomerate ca să viziteze azilul St. Luke's, aflat la două străzi distanţă. Organizaţia ei, numită Comitetul pentru Ajutorarea Văduvelor şi a Orfanilor Militarilor, găsea adesea slujbe pentru femeile de la St. Luke's.

în toate dăţile în care trecuse prin zona aceea, Violet nu-şi imaginase că artistul Reynold Royce avea un studio pe Compton Road, la numărul 33. Ea trecuse de zeci de ori pe lângă acel loc, fără să ştie că pictorul al cărui tablou scandalos o despărţise de Blackstone îşi exercita liniştit profesia atât de aproape de ea. După ce ajunseră la destinaţie, Penelope puse doi lachei voinici să păzească trăsura.

Studioul lui Royce ocupa ultimul etaj din ceea ce fusese cândva o casă măreaţă pentru o familie şi servitorii acesteia, înainte ca acel cartier să se schimbe. Acum, Royce transformase fostele camere ale servitorilor într-un singur spaţiu, mobilat cu canapele şi dotat cu luminatoare. La un capăt al încăperii aceleia lungi se aflau amenajările lui gospodăreşti: o chiuvetă, un pat şi o zonă de şedere. La celălalt capăt, pereţii erau plini de tablouri care înfăţişau nu- duri drapate în văluri vaporoase, care îşi arătau membrele albe ca laptele şi frumos rotunjite. Fiecare dintre ele purta numele unei virtuţi semeţe sau pe cel al unei aspiraţii nobile. Violet recunoscu stilul devenit popular datorită *Atitudinilor* Emmei Hamilton. Feţele pictate de Royce afişau mai degrabă un rânjet de satisfacţie decât seriozitate. „Castitatea", cu braţele ridicate şi sânii dezgoliţi, purta cele mai multe haine dintre toate.

Violet simţi un fior de simpatie pentru bărbatul cu faţa aspră şi diformă, care zugrăvea atâta frumuseţe cu pielea netedă. Dar gura lui strâmbă se schimonosi într-un rânjet, iar ea se îndepărtă de la el.

Scurtele schimburi de saluturi abia dacă îi reţinură atenţia prinţului. El se îndreptă spre peretele cu nuduri şi începu să gesticuleze cu entuziasm. Suita lui îl urmă, Cahul încruntându-se, Dubusari ridicându-şi paharul, iar contesa, afişând un aer dispreţuitor. Prinţul îşi desfăcu larg braţele, cuprinzând întregul perete.-Aha, văd că am ajuns la locul potrivit!
Royce făcu o reverenţă în faţa ducesei şi apoi se intoarse spre Violet.
-Domnişoară Hammersley, ne-am mai întâlnit?
- Niciodată.
- Văd că vă feriţi privirea de creaţiile mele. Vă ofensează corpul omenesc?
Violet zâmbi politicos, conştientă de faptul că ochii contesei erau îndreptaţi spre ea.
- O, nu, domnule Royce! Sunt destul de ataşată de corpul uman. Cum ar putea o femeie să nu aibă corp?
- Ei, dar afişarea formei umane, a formei feminine în toată splendoarea ei, vă sperie?
- Deloc. îmi e perfect egal să văd ce sunt dispuse să afişeze surorile mele în serviciul artei.
Penelope râse şi-şi strecură braţul pe sub cel al lui Violet.
- Nu trebuie să încerci s-o descumpăneşti pe prietena mea, Royce! Prinţul e cel care vrea cel mai mult să-ţi vadă opera. A fost să-i vadă pe toţi membrii Academiei Regale şi n-a cumpărat nimic.
- Bleah, sunt nişte laşi cu toţii! O să găsiţi că arta mea e mult diferită, prinţe!
Prinţul ridică o pânză, pe care Royce i-o smulse din mână.
- îmi cer scuze, Alteţă, dar nu trebuie să vă atingeţi de ceea ce nu sunteţi dispus să cumpăraţi.
- Dar sunt dispus să cumpăr! De aceea am venit. Se spune că aţi pictat cele mai frumoase femei din Anglia. Iar eu am reputaţia de a avea un gust excelent în materie de artă. 0 să aveţi de câştigat de îndată ce înalta societate o să ştie că eu, Moldova, vă cumpăr lucrările.
Royce se învioră brusc.
- în cazul ăsta, Alteţă, veniţi pe aici!
El scotoci printr-un teanc de pânze şi alese una care înfăţişa o femeie într-o haină stacojie, de croială

militară, stând alături de un cal murg în faţa unui conac
de ţară grandios.
Prinţul aruncă tabloului o privire rapidă şi
dispreţuitoare.

Nu, nu, nu, prea mult peisaj şi un cal nu la fel de bun ca Oberon al meu. Sunteţi renumit, domnule Royce, pentru că acordaţi mai multă atenţie formei decât hainelor unei femei.Royce le atrase atenţia asupra unei perdele de catifea care acoperea o porţiune din perete.

- Nimeni nu trage cortina asta în afară de mine, Alteţă, şi o fac doar pentru aceia care îmi apreciază lucrările.

Pictorul îşi frecă degetul mare de vârful degetelor, ca un vânzător ambulant care cerea să vadă monedele.

Prinţul râse.

- Of, ca pentru orice altceva din Anglia, există un preţ de plătit, chiar şi pentru câteva minute de bucurie în prezenţa frumuseţii!

- Mai ales pentru frumuseţe!

- Dar tabloul din spatele cortinei nu-l oferiţi spre vânzare? întrebă Dubusari.

Royce clătină din cap în semn de negare.

- Am făcut-o o dată, dar omul căruia i l-am oferit n-a vrut să plătească preţul meu. ¡1 păstrez ca să le dau o lecţie celor care cred că pot refuza să plătească un artist adevărat.

- Dar şi ca să stârneşti curiozitatea publicului.

Royce râse. îi amintea lui Violet de vânzătorii de la spectacolele de bâlci, cu provocările lor batjocoritoare la adresa spectatorilor, pe care îi îndemnau să intre în cortul lor ca să vadă o biată creatură devenită ciudăţenie doar din cauza unei diformităţi.

Prinţul, desigur, vru să vadă ce se afla în spatele cortinei.

Penelope se uită la Violet. Aceasta încercă să se pregătească pentru marea dezvăluire. Era ceea ce Penelope voia ca ea să cunoască. Era motivul pentru care veniseră la atelierul lui Royce: ca să vadă portretul amantei lui Blackstone, cauza scandalului asociat cu numele lui. Violet căutase adevărul despre el, iar acum se simţea nepregătită pentru asta, tulburată. Era ceva în neregulă chiar şi cu dorinţa de a o vedea pe femeia cu care Blackstone se culcase cândva. Ea însăşi nu se înţelegea pe sine.

Prinţul se întoarse spre Dubusari.

- Dubusari, Royce negociază dur! Se pare că trebuie să cumpărăm ceva. Ce recomanzi?

Cei doi bărbaţi se îndreptară spre peretele îndepărtat al atelierului, ca să studieze nudurile.Royce îi urmă şi în

curând începu să ridice pânze Ia cererea prinţului. Penelope o luă pe Violet de braţ şi o conduse mai departe de tabloul din spatele draperiei, ca să se uite la picturile cu vânzători ambulanţi ale lui Royce. Lui Violet îi plăceau mai mult scenele stradale decât celelalte lucrări ale lui. Capturase energia şi excentricitatea unui grup de bărbaţi adunaţi în jurul ascuţitorului de cuţite voinic şi al căruciorului său. Aici erau celebrate toate defectele chipurilor şi formelor. Oamenii se înghesuiau pe stradă în jurul lor, iar un băiat desculţ, cu o halbă de bere în mână, se oprise ca să-l privească pe bărbat lucrând. Tabloul avea o naturaleţe care lipsea celorlalte lucrări ale lui Royce.
-Violet, nu-ţi pierzi curajul, nu-i aşa?
-Deloc.
-Aventura a avut loc cu ani în urmă. Blackstone nu mai are nici o legătură cu femeia, sunt sigură de asta.
Violet se gândi cât de uşor îi era lui Penelope să folosească cuvântul „aventură", ca şi cum o astfel de trădare ar fi fost o întâmplare cotidiană, un lucru de zi cu zi, ambalat în foile de scandal. Penelope avea surse de informaţii, bârfe, după cum le-ar numi alţii, pe care Violet nu le-ar fi putut avea. Penelope ar fi ştiut, ca şi jumătatea aristocrată a Londrei, dacă Blackstone era un soţ credincios, în timp ce ar fi fost posibil ca soţia lui, oricine va fi fost ea, să nu ştie niciodată. Violet ajunsese să se confrunte cu adevărata natură a lui Blackstone. Ea nu mai putea să ignore adevărul şi nici nu mai putea pretinde că el era acela care crezuse ea că ar fi. Aşa că Violet trebuia să ştie, în cele din urmă, pentru cine sau pentru ce trădase el dragostea lor.
Se încordă, ca să facă faţă testului. Nu, ea n-avea să tresară. Să privească tabloul din spatele draperiei avea să fie ca şi cum ar fi ascultat un oracol antic spunând adevărul. Ea considera că era mult mai puţin expusă la extreme decât acei vechi greci. Putea să vadă orice se afla în spatele draperiei şi să nu-şi scoată ochii cu acele care îi fixau pălăria.
Royce se întoarse cu prinţul şi cu Dubusari. Evident că banii îşi schimbaseră proprietarul, fiindcă buzele aspre ale lui Royce afişau un rânjet mulţumit.
- Acum, doamnelor şi domnilor, poftiţi aici pentru o vizionare!

Le făcu semn să se aşeze în semicerc, cu faţa la draperia de catifea, iar el se duse să se sprijine de peretele de lângă draperie. Aşteptă până când se poziţionară, privindu-I cu nerăbdare.
- N-o să aveţi mult timp, pentru că îmi place să ţin tabloul protejat de lumină.
Trase apoi de cordonul auriu de lângă draperii, iar acestea se dădură la o parte. Violet nu se uită la ceilalţi, ci doar la tablou. îi auzea oftând, înjurând sau murmurând, dar nu-şi putea lua privirea de la femeia culcată. Nu semăna cu nimic din ceea ce se aşteptase, nu semăna cu nimic altceva din ceea ce pictase Royce însuşi.
Artistul alesese să picteze cele două siluete de foarte aproape. Violet nu se putea gândi la nici o pictură pe care s-o fi văzut vreodată şi care să sugereze o intimitate atât de şocantă între un pictor şi modelele lui. întotdeauna, din experienţa ei, pictorul se ţinea la distanţă, dar Royce n-o făcuse. Stătuse atât de aproape, încât nu pictase nici unul dintre chipurile celor doi îndrăgostiţi, ci doar zâmbetul îmbietor al femeii.
Stătea întinsă pe o parte, pe o canapea de catifea într-o nuanţă de gri atât de intensă, încât era aproape purpurie, cu un spătar înalt, curbat precum rotunjimea şoldurilor femeii. Lumina surprindea strălucirea cadrului aurit al canapelei şi luciul de perlă strălucitoare al cărnii femeii. Ea se întorcea ca şi cum s-ar fi trezit la atingerea mâinii iubitului pe umărul ei, privindu-l, cu sânii ridicaţi spre el, cu buzele întredeschise într-un zâmbet seducător. Mâna dreaptă a iubitului ei, izbitor de masculină şi de posesivă, purtând faimosul inel cu sigiliu Blackstone, se odihnea, cu degetele ei lungi, depărtate, pe clavicula ei, revendicând rotunjimile netede şi aurii ale corpului femeii. Inelul pe care era gravat acel fi semeţ fusese surprins în detaliu.
Violet se întoarse. înţelegea de ce piesa stârnise un scandal, dar se simţea murdară, ca şi cum Royce i-ar fi invitat să se uite pe gaura cheii la o femeie în cel mai vulnerabil moment al ei. Privitul în spatele draperiei lui Royce violase inima femeii misterioase mai mult decât corpul ei. Ea nu era precum celelalte nuduri ale lui Royce, atât abstracte, cât şi vulgare. în schimb, ea fusese surprinsă oferindu-şi dragostea din propria

voinţă. Tabloul arăta cât de sincer îl iubise pe Blackstone. Mâna lui puternică era atât de diferită de zâmbetul ei cald! Asta făcea parte din cruzimea cu care tabloul o expusese pe acea femeie. Ea iubise mai mult decât fusese iubită. Mâna bărbatului exprima o certitudine a posesiei şi a dominaţiei, nu iubire.
Violet auzi foşnetul fustelor lui Penelope.
- Draga mea, sunt sigură că a fost dureros, dar acum, când ştii adevărul, poţi judeca şi poţi hotărî cum anume să acţionezi.
-Da.
Violet se întoarse şi-şi înălţă capul cu mândrie. De fapt, n-avea de ales. A doua ei logodnă era la fel de falsă ca şi prima. Avea să se sfârşească de îndată ce îl găseau pe Frank. Dar acum, ea ştia ce să creadă. Blackstone n-o iubise niciodată, pe ea, pe Violet, în timp ce ea îl iubise la fel de disperat, aparent, ca femeia din portretul lui Royce.
în vreme ce prinţul şi Dubusari discutau despre aranjamentele pentru expedierea achiziţiei prinţului în Moldova, doamnele cobo- rârâ scările. După-amiaza devenise răcoroasă, cu o ameninţare de ploaie, deşi strada părea mai agitată ca niciodată. îndurară câteva momente de stat în picioare în frig, în timp ce prinţul îşi exprima recunoştinţa, înainte ca Dubusari să anunţe:
- V-am reţinut destul de mult. Acum ne întoarcem la hotelul nostru, şi nu la frumoasa dumneavoastră casă, dar mâine ne vom revedea la balul pe care îl oferiţi.
Blackstone intră în camera lui Violet tocmai atunci când aceasta era pe punctul de a renunţa să-l mai aştepte. Şedea la biroul ei şi se gândea la bucata de hârtie cu scrisul lui Frank.
- Cum a decurs întâlnirea cu ministrul de externe?
- Atât de bine pe cât era de aşteptat. Prinţul a fost indignat de obtuzitatea britanică faţă de meritele cazului său. Apropo, a prezentat şi un raport.
- Serios?
-A susţinut că totul era în ordine, aşa cum îi place fratelui tău.
Violet îi arătă bucata de hârtie carbonizată.
- Dar atunci, ce-i asta? Şi dacă prinţul a avut tot timpul raportul lui Frank, de ce a aşteptat el să-l întâlnească pe ministru?
Blackstone se încruntă.

- De unde ai asta?
-Camerista angajată de guvern mi-a adus-o în dimineaţa asta, după ce m-am întors de la proba care a avut loc acasă la ducesă.
Ea nu *se* uita direct el. Blackstone citea documentul.
- Fratele tău e hotărât să transmită un mesaj, nu-i aşa? Cred că are mai puţină grijă pentru propria siguranţă decât am crezut.
- De ce au ars hârtia asta?
- Pentru că fratele tău şi-a folosit conturile ca să comunice cu Ministerul de Externe. El ştie exact cine le citeşte. Mă întreb de cât timp face asta.
Blackstone aşează pe biroul lui Violet foaia pe jumătate arsă, privind-o cu un aer grav.
- Cred că asta explică de ce lipseşte fratele tău.
-Aseară eraţi gata să-l arestaţi pentru crimă şi trădare.
El se îndepărtă de ea ca să privească pe fereastră.
- Moldovenii aveau nevoie de un raport de la fratele tău – date şi cifre – ca să demonstreze că fondurile Angliei fuseseră cheltuite aşa cum trebuie. Raportul le-ar fi asigurat un nou împrumut. Dar cel întocmit de fratele tău îi îngrijora, fiindcă bănuiau că dezvăluia discrepanţe sau, aşa cum credeai tu, ceva mai mult decât o simplă fraudă.
- Deci l-au răpit pe fratele meu?
- Il ţin ostatic ca să rescrie raportul. De aceea nu l-au omorât.
- Crezi că Frank ar face asta? Ar acoperi o fraudă?
- Ei l-ar presa s-o facă.
-Cum?
- Dându-i de ştire lui Frank că ei sunt destul de aproape de tine ca să-ţi facă rău. Frank ştie că sunt capabili de crimă.
- Deci fila asta din raportul întocmit de Frank e un fals care le convine lor?
El clătină din cap.
- Fie că face parte din raportul original, fie că e o variantă care nu le-a plăcut. S-ar putea ca ei să fi observat codul fratelui tău.
-Părăseşte Anglia nu pare a fi un mesaj despre fondurile lipsă.

Nu. E vorba despre prinţ. Fratelui tău îi place prinţul şi probabil că şi-a dat seama că, după ziua de azi, compatrioţii loiali ai prinţului n-o să mai aibă nevoie de el. Prinţul e un obstacol sau un inconvenient. Oricine deţine cu adevărat puterea în Moldova I-a folosit pe prinţul Andre drept paravan, fiindcă e un om inofensiv şi zâmbitor, o marionetă uşor de controlat de către Anglia

.-Tactica asta a funcţionat?
-Astăzi, nu. Canning a sugerat, se pare că nu prea delicat, că prinţul ar putea să-şi restrângă cheltuielile, iar acesta a promis să-şi instaleze un cort în Regent's Park ca să-şi demonstreze austeritatea şi dorinţa de a sacrifica orice confort personal pentru Moldova – dar asta, abia după balul vostru.
- O, Doamne! Dacă se află în pericol, e absurd de inconştient în privinţa unei astfel de decizii. Oare o să-l lase Dubusari şi restul să-şi ridice cortul?
Violet se uită în altă parte. Vigilenţa promptă din ochii lui Blackstone arăta că mintea lui lucra, că se gândea la detalii, că le dădea un sens.
- Niciodată. Ei n-o să-l scape din ochi. Dar prinţul n-a vorbit despre nimic altceva pe drumul de întoarcere la hotel. Şi mi-a dat o idee. Imediat după balul tău, trebuie ca noi să-l scoatem din mâinile lor.
- Crezi că accidentele şi atacurile i-au fost destinate?
-Cred că, dacă pleacă din Anglia împreună cu ei, e un om mort. Asta încearcă să ne spună mesajul fratelui tău.
- Deci ce facem? N-avem nici o dovadă. Nu-mi imaginez că guvernul ar fi de acord să trimită pază armată la hotelul Milvert. Şi ce o să se întâmple cu Frank dacă noi ne războim cu oamenii prinţului?
Blackstone nu răspunse imediat. Traficul de seară de pe strada de dedesubt părea să-i absoarbă toată atenţia. Apoi se întoarse spre ea.
- Ce ai planificat pentru ziua de după bal?
-Nimic.
- Haide să schimbăm asta. Am un prieten care ne poate ajuta, un anume căpitan Rodriguez. E un aeronaut din Barcelona, care zboară cu balonul şi care e genul cuceritor, fermecător. O să-ţi placă. Prinţul voia să vadă o ascensiune cu balonul. Cred că o să se bucure de o plimbare, nu-i aşa?
- Dacă nu cade din coş!
- în cazul în care am dreptate, oamenii prinţului caută o ocazie ca să acţioneze împotriva lui. Trebuie să-l scoatem din raza lor de acţiune. O să-l punem pe căpitan să-l ia pe prinţ într-o ascensiune şi să-l aducă înapoi pe pământ într-un loc stabilit de comun acord cu guvernul, unde acesta il poate proteja. în timp ce se desfăşoară operaţiunea asta, noi il găsim pe Frank.
- Mulţumesc.

Pentru moment, Blackstone părea vechiul ei prieten care avea sâ-l salveze pe Frank, care n-avea să-l trădeze. Violet şi-ar fi dorit să ştie de partea cui era el cu adevărat. îşi răsuci inelul pe deget.

- Ceva te deranjează, Violet.

-Am o mărturisire de făcut.

- Ce anume?

-Astăzi am văzut tabloul lui Royce.

El nu se clinti, dar Violet simţi cum se schimba, cum se închidea faţă de ea.

- Faptul că l-ai văzut a schimbat ceva?

- Nu! Dar ascultă-mă.

-Ai vrut să ştii, iar acum ştii.

- Când n-am vrut eu să aflu ceva, să înţeleg? Ţi se pare o prostie, ştiu.

- în mare parte mi se pare admirabil, Violet, dar să ştii că de la atâta curiozitate, poţi să dai de necaz.

- Ei bine, nu neg. Am vrut să ştiu. Am vrut să ştiu dintotdeauna, se pare, pe cine ai iubit atât de mult încât ai îndurat scandalul şi ruşinea de dragul ei.

-Acum ştii.

- Cred că da. Atunci, de ce am impresia că eu sunt cea care a comis un act impardonabil, nu împotriva ta, ci împotriva acelei femei? Am greşit că m-am dus. Nu pot vorbi cu ea, dar pot să-mi cer scuze faţă de tine pentru că am pătruns într-un moment intim.

- Cred că prezenţa lui Royce a făcut ca momentul despre care vorbeşti să nu fie deloc intim.

- Poţi *si* judeci asta mai bine decât mine. Mie mi s-a părut că e un tablou despre dragostea unei femei. Am crezut că o femeie ar trebui să fie liberă să-şi privească iubitul fără ca întreaga societate să cenzureze momentul.

- în privinţa asta suntem de acord, spuse el, fără să se uite la ea. Mai e şi altceva? Avem un plan.

- Nu-i nevoie să participi la balul de mâine.

EI îşi înălţă capul şi o ţintui cu privirea lui ironică. – O, în privinţa asta, nu prea ai de ales, dragostea mea. Până când fratele tău o sâ fie în siguranţă, ai un logodnic, oricât de fals ar fi el.Capitofuf 17

„El îi urmase intenţionat la oraş…”
Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

Nate se întorsese la docuri. Avea gulerul ridicat, pălăria trasă pe ochi şi mâinile vârâte adânc în buzunare, iar una dintre ele strângea mânerul unui cuţit. De data asta îl trimisese Blackstone, iar el acţiona singur. Nici Goldsworthy, nici ceilalţi oameni ai lui Goldsworthy nu ştiau unde se afla Nate. Era riscant să urmărească indiciile lui Blackstone, dar Nate îşi mai asumase riscuri şi înainte. După mintea lui, Blackstone intenţiona să-i dea şi lui Frank Hammersley o şansă.

Ora era târzie, iar agitaţia diurnă legată de nave şi de încărcături fusese înlocuită de activităţi nocturne – oamenii căutau alinare sau uitare de diferite feluri. Ţinta lui Nate era sala cea mare a cârciumii King Edward, unde apăruse bancnota spaniolă. Pentru cartier, King Edward oferea distracţii relativ banale, precum posibilitatea de a te îmbăta zdravăn, de a sparge capetele rivalilor sau detractorilor ori de a găsi o femeie pe care s-o plăteşti pentru un alt fel de sport. Nate îşi găsise un loc în întuneric, de unde putea vedea cele două uşi ale cârciumii. Acestea se aflau de o parte şi de alta a unei ferestre centrale, din care se revărsa destulă lumină în stradă. Chipul oricărui bărbat care ieşea pe una dintre cele două uşi era luminat pentru scurt timp atunci când păşea afară. Nate se simţea aproape de o descoperire în acel caz, şi ştia că asta era mare lucru. Dacă voiau să-l salveze pe Frank Hammersley, era obligatoriu să afle unde se găsea acesta. Pe măsură ce treceau orele, perspectiva succesului lui Nate se reducea. Chipuri după chipuri ieşeau din cârciumă, şi toate purtau semnele vieţii de marinar. Nici urmă de inşi care să fi avut vreo legătură cu prinţul. Cei mai mulţi dintre cei care părăseau King

Edward se poticneau sau se clătinau, împleticindu-se către strada principală. Nate îşi mişca picioarele ca să se ferească de frigul serii şi de umezeala râului. Apoi zări un bărbat care nu *se* clătina. Acesta se opri în pragul uşii şi aruncă o privire în sus şi în jos pe stradă, lăsând să se vadă o faţă pe care Nate o recunoscu pe dată ca fiind cea a valetului prinţului.

Nate simţi cum pulsul i-o lua razna şi-şi puse în gând să nu se mişte. Valetul închise uşa în urma lui şi o porni pe stradă cu un pas ferm şi hotărât. Nate asculta zgomotul paşilor lui, aşteptând momentul în care ar fi fost sigur să pornească în urmărirea lui. Cealaltă uşă de la King Edward se deschise şi se ivi un al doilea bărbat cât se poate de treaz, care aruncă o privire după primul şi se întoarse în direcţia opusă. Apoi făcu câţiva paşi şi începu *si* fluiere îngrozitor de fals. Mieunatul unei pisici în călduri ar fi sunat mai melodios, dar Nate recunoscu acel fluierat ca fiind al omului mărunţel şi spilcuit pe care-l întâlnise în prima lui zi de incursiune în cartierul docurilor.

După o clipă, îşi dădu seama că bărbatul care fluiera se îndrepta, probabil, spre Frank Hammersley, aşa că se decise să-l urmeze.

Oricât de târziu ar fi fost, Frank ştia că era ora la care lumea bună a Londrei se trezea la viaţă în sunet de muzică, de mătăsuri foşnitoare şi de fâşâit de evantaie. Liniştea din jurul lui îi amintea la fel de acut ca orice altă împrejurare că se afla departe de Hammersley House. Se aşeză la biroul vechi, puse pe el câteva coli noi şi-şi repară condeiul. Era de părere că ultimul lui efort îi mulţumise pe răpitori, ceea ce însemna că acum puteau să scape de el. Era posibil să nu afle niciodată dacă mesajele lui fuseseră transmise.

Râul era liniştit. Strada de sub închisoarea lui, dacă era stradă, se cufundase într-o tăcere mormântală. Prin grilaj răzbătea doar zgomotul pe care-l făcea câte un animal care scormonea după mâncare. Un clopot de biserică îndepărtat anunţa, cu un dangăt slab, trecerea încă unui sfert de oră. Frank cunoştea sunetul paşilor paznicilor lui pe scările înguste şi abrupte. Sackett, un pugilist zdrenţăros, cu un nas roşu şi spongios, cu ochii înfundaţi în valuri de grăsime şi cu pumni care nu se închideau, făcea scările să se cutremure şi uşa să zăngănească în rama ei ori de câte ori venea să-l

înlocuiască pe Glover, fostul lui antrenor. Glover, un tip scund şi sprinten, se strecura zilnic în şi din închisoarea lui Frank, fluierând fals o melodie care te călca pe nervi. Glover, care îi cunoscuse pe toţi marii luptători şi-i strânsese mâna chiar şi regelui, îşi trăia decăderea fiind pe deplin conştient de ea.

- L-ai avut pe Cribb în corzi, îi plăcea lui să-i reamintească fostului său elev. Dacă l-ai fi terminat, aşa cum ţi-am spus, am fi fost în nenorocita de Leicester Square în loc de gaura asta. Dar a trebuit să bei şi să te duci la târfe! Iar asta a însemnat ruina noastră, a amândurora.

- Suntem plătiţi acum, nu-i aşa?

De fiecare dată când se întâlneau cei doi, Frank auzea acel schimb de replici sau o variantă a lui. Dacă socotise corect trecerea timpului însemna că îşi revenise în camera mizeră, fără ferestre, cu cinci zile în urmă, sub privirea atentă a lui Glover. Chiar înainte ca Glover să deschidă gura, Frank îşi dăduse seama că se afla în Anglia şi nu departe de Tamisa, unde trebuia să fi acostat nava *Madagascar*. Făcuse traversarea legat în întuneric şi inconştient, cu excepţia unor scurte momente în care auzise nişte voci care vorbeau ruseşte. Se trezise în camera în care se afla acum, chinuit de o durere de cap de parcă o armată de fierari ar fi pus stăpânire pe creierul lui şi ar fi început să-şi ciocănească marfa. Glover îl ridicase pe picioarele lui nesigure şi îl condusese la o masă grosolană, asigurându-l că nu prea avea cum să scape de acolo decât după ce ar fi făcut ceea ce i se cerea. Apoi Glover îi arătase o rezervă de hârtie, condeie şi cerneală şi-i spusese că avea o treabă de făcut, altfel dădea de naiba. Lui Frank îi trecuse prin minte fulgerător că ar fi putut să-i înfigă condeiul în ochi, dar creierul lui înceţoşat şi trupul slăbit votaseră împotriva acelui plan.

I se dăduse să copieze de mână un bilet. Cuvintele i se învârtiseră în faţa ochilor. Trebuia să-i scrie iubitei lui surori că urma să întârzie, dar ştia că Violet avea să observe că textul nu era conceput în stilul lui obişnuit. Astfel, probabil că acel mesaj urma să aibă efectul opus celui pe care îl intenţionau răpitorii lui. Isteaţa lui soră avea să se alarmeze serios, să se consulte cu Preston şi să se uite împreună în cufărul lui. Dar el nu-şi mai văzuse cufărul de câteva zile bune, aşa că putea să se fi

întâmplat orice cu el, orice accident sau manipulare intenţionată care să distrugă mesajul obţinut cu ajutorul aranjamentelor din interior şi care suna astfel: *Nu lăsaţi Moldova să părăsească Anglia.* Din momentul în care avusese acea sumbră revelaţie, Sackett sau Glover, unul sau celălalt, fusese mereu în cameră sau chiar în faţa uşii. Lui Glover ii plăcea să fumeze o ţigară pe scări înainte de a intra, iar Sackett avea o vezică slabă şi o slăbiciune pentru bere care îl făceau să iasă destul de des afară, ca să se uşureze.

Trecuse o zi întreagă până când capul lui Frank se limpezise suficient de mult ca să poată studia sunetul paşilor răpitorilor săi. De îndată ce îşi dăduse seama, ascultându-le intrările şi ieşirile, că se afla la etajul trei al unui depozit abandonat, începuse să caute o cale de ieşire.

încăperea fusese un birou. într-unui dintre pereţi se aflau nişe în care fuseseră stocate cândva facturi şi documente privitoare la comenzi. Cineva lucrase cândva la biroul cel vechi, iar patul îngust, deformat, şi două scaune fuseseră adăugate, se părea, ca să-i găzduiască pe Frank şi pe cei doi paznici ai lui.

Singura cale de acces spre exterior era o fereastră înaltă şi rotundă, peste care erau bătute nişte stinghii ce lăsau să pătrundă aerul şi o lumină slabă. Plouase de două ori, iar undeva în clădire era o gaură prin care pătrundea apa. Frank auzea sunetul constant al picăturilor care pleoscăiau în balta formată dincolo de incinta făcută din scânduri grosolane, şi simţea mirosul cenuşii unui foc stins. Sunetul sugera interiorul mare şi gol al unui depozit. Se părea că acea clădire nu era folosită. Nu exista activitate în timpul zilei, iar paznicii lui păreau să fie singurii oameni care veneau acolo. Ori de câte ori Sackett şi Glover îşi predau tura de pază unul celuilalt, Frank se aşeza astfel încât să poată arunca o privire prin uşa deschisă. Astfel, zărise o întindere întunecată de grămezi negre, luminate pe alocuri acolo unde o fereastră spartă sau o deschizătură în acoperiş lăsa să răzbată ceva lumină. Frank aştepta ca Sackett şi Glover să devină neglijenţi sau să obosească să-l păzească.

în a doua zi de când Frank era prizonier acolo, Glover sosise pentru schimbul de seară şi adusese cu el o mănuşă a lui Violet şi un bilet în care se spunea că el, Frank, greşise în raportul lui despre modul în care

prinţul Moldovei utilizase banii englezeşti. Dacă scria un raport corect despre felul în care fondurile ajutaseră la înfiinţarea gărzii personale a prinţului, ar fi cumpărat astfel siguranţa surorii lui.
Mintea i se mai luminase un pic, aşa că se aşezase la birou. Se frământa din pricina mănuşii. îşi spusese că prinţul Moldovei şi suita lui aveau să se cazeze la hotelul Milvert. Ministerul de Externe ştia că exista o problemă. Moartea a doi agenţi nu putea fi ignorată. Deci cum ajunseseră răpitorii lui să aibă mânuşa lui Violet? Nu puteau pur şi simplu s-o răpească de la Hammersley House, cu tatăl ei şi cu o seamă de servitori prin preajmă.
Avea nevoie de o modalitate de a le comunica alor săi unde anume se afla. Prima idee care îi veni fu să-şi vândă butonii. Glover îi admirase şi se lamentase cu privire la nedreptatea situaţiei:
- Iată-te închis aici, îmbrăcat ca un prinţ din casa regală, cu nasturi de mărimea unor galbeni, şi iată-mă pe mine, care cândva am dat mâna cu familia regelui, iar acum îmi flutură zdrenţele!
Frank îi dăduse lui Glover nasturii lui în schimbul unei halbe de bere. Tipul păruse neîncrezător, dar prizonierul îl convinse să-i taie nasturii de la haină şi să-i ascundă de Sackett. Mersese la noroc. Poate că nu-l căuta nimeni. Dar Ministerul de Externe îl aşteptase să sosească pe *Madagascar* şi ar fi avut un om la docuri ca să-l întâmpine. Aveau nevoie de raportul lui fiindcă voiau să afle ce se întâmplase cu fondurile pe care fusese autorizat să i le dea direct prinţului.
Trebuia să transmită un mesaj în afara închisorii lui. Următoarea stratagemă pe care o născoci fu ceva mai bună. întotdeauna ţinea bani ascunşi în haine. Pe când Sackett moţăia, Frank scosese o bancnotă dintr-un buzunar al căptuşelii şi o ascunsese printre hârtiile de pe masă. Mai târziu, după ce Sackett părăsise camera ca să se uşureze, Frank scrisese pe bancnotă. Apoi se târguise cu Sackett înainte de sosirea lui Glover.
Paznicul lui fusese nedumerit de bancnota spaniolă, dar Frank se prefăcuse surprins că aceasta ajunsese pe birou, printre colile de hârtie. Discuţia aceea îi dezvăluise în mod neaşteptat că se afla în Wapping.Era prizonier într-un depozit din Wapping, iar răpitorii lui – el îl suspecta pe Dubusari – doreau să producă o versiune falsificată a raportului său privind finanţarea

armatei moldoveneşti. Ştia de ce, aşa cum ştia şi de ce, în starea lui de ameţeală de pe navă, auzise vorbindu-se ruseşte. Descoperise că, în Moldova, unii îl credeau pe prinţ prea slab ca să-i salveze de la inevitabila supunere faţă de ţar. Acele forţe l-ar fi sacrificat fără scrupule pe prinţul cel slab în favoarea ţarului mult mai puternic.
Frank se gândise că putea să întârzie o săptămână ca să le dea răpitorilor lui ceea ce îşi doreau. în câteva zile, raportul său propriu-zis şi banii aveau să ajungă la Ministerul de Externe prin curierul special căruia reuşise să-i strecoare atât raportul, cât şi banii, în ultima lui zi de şedere în Spania. Problema era că nu ştia cât de apropiaţi de familia lui erau duşmanii prinţului. Mesajul mânuşii lui Violet era clar: dacă el, Frank, făcea o mişcare greşită, ei îi făceau râu lui Violet. Doi oameni muriseră deja doar pentru că acceptaseră să primească raportul lui. Un altul avea să moară dacă informaţiile trimise de Frank nu ajungeau în mâinile potrivite, iar sora lui ajunsese cumva în mijlocul politicii moldoveneşti, care, după cum se vedea, era aducătoare de moarte. în cea de a treia zi de captivitate, el trimisese o versiune a raportului pe care spera ca răpitorii lui nevăzuţi s-o cumpere. Primise înapoi un cercel cu granate al lui Violet şi o notă scurtă în care i se explica faptul că timpul era scurt. Toate astea îl hotărâseră să încerce să evadeze. Se gândise Ia ceea ce aflase despre locul detenţiei lui. Clădirea era înaltă de trei sau de patru etaje, placată cu cărămidă. Camera lui se afla în partea de sud-vest. De sub fereastra ei nu se auzea nici un zgomot de stradă, iar mirosul specific acelui loc era amestecul de izuri de cenuşă şi de umezeală.
Noaptea, aerul mirosea precum cel de pivniţă umedă. în căldura zilei, avea un damf de ceai opărit. O evadare nocturnă de sub paza lui Sackett era cea mai bună speranţă a lui Frank. Omul venea întotdeauna mirosind a bere şi adesea aţipea în timp ce prizonierul lucra. Frank îşi făcuse planul în minte şi încă nu avusese ocazia să acţioneze, dar era pregătit.
Neliniştit, Sackett se mişca acum de colo până colo. se agita în timp ce-l aştepta pe Glover, plângându-se că acesta întârzia. Deschise uşa o dată sau de două ori, neräbdător să audă fluieratul fals al lui Glover. Frank se poziţionă. Singura lui armă, dacă ar fi avut ocazia s-o folosească, era scaunul pe care şedea. în aceeaşi clipă,

el şi Sackett 0 auziră pe Glover pe scări, apoi răsună un ţipăt, urmat de zgomotul unor paşi grăbiţi. Sackett se ridică şi deschise uşa. Scoase capul afară şi privi în josul scărilor lungi. Frank se ridică într-o clipă. Se năpusti direct la Sackett, aruncându-l pe insul cel mătăhălos înspre scară.

Frank o porni prin întuneric, gândindu-se că la celălalt capăt al clădirii s-ar fi putut afla o altă scară. în spatele lui îl auzi pe Sackett împiedicându-se şi înjurând, în timp ce Glover striga de jos. Continuă să se mişte pe cât de repede putea, cu mâinile aduse în faţă, în timp ce cizmele lui, lovindu-se de podeaua goală, scoteau un zgomot ca de artificii care explodau. Se ciocni de un stâlp de metal. Izbitura îl făcu să se rotească, după care se poticni, încercă să-şi regăsească drumul şi, în cele din urmă, se împiedică de ceva înalt până la genunchi şi cu muchii ascuţite. Lovitura la fluierul piciorului îl făcu să tresară, dar reuşi să-şi recapete echilibrul. îşi regăsi drumul, apoi dădu, pe pipăite, de conturul unei grămezi mari de lemne şi continuă să înainteze. în spatele lui, Sackett urlă în josul scărilor la Glover, spunându-i să urce. îl auzi pe Glover strigând ceva drept răspuns, iar apoi răsună zgomotul unei încăierări.

Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, Frank desluşi conturul slab al unui tunel boltit. Se îndreptă spre el până când o scândură îi cedă sub piciorul drept, făcându-l să se afunde pe neaşteptate până la coapsă. Se sprijini în braţe, rămânând locului, atârnat, cu un picior vârât printre scânduri şi cu celălalt îndoit sub el. Durerea îi străbătu piciorul care pătrunsese prin podea. Se opinti în sus şi ieşi din gaură. Inima îi bătea cu putere, iar respiraţia gâfâită ii bubuia în urechi. Simţea că îşi rupsese ceva. După ce reuşi să iasă de acolo, se ridică pe piciorul cel teafăr, sprijinindu-se de o coloană de fier. Tunelul boltit se afla la vreo şase metri distanţă, dar piciorul rănit nu-i mai putea susţine greutatea.

în spatele lui, uşa micii sale închisori era deschisă, aruncând un fascicul de lumină în spaţiul vast şi întunecat. Sackett apăru în cadrul uşii, înconjurat de lumina micuţei încăperi, şi scrută întunericul. Frank nici măcar nu se ascunsese. Sackett ieşi în penumbra încadrată de uşa deschisă. Strigă ceva în josul scărilor. Trâgându-şi piciorul rănit, Frank se mută astfel încât să se poată vârî în spatele unuia dintre stâlpii de fier. Picurul apei îi răsuna în urechi puternic ca un clopot de

bisericã. Aşteptã ca Sackett sã coboare scările. N-avu noroc. Paznicul ajunse la marginea întunericului şi aruncã o privire în beznã. Capul lui mare se înclinã într-o parte, ca şi cum ar fi ascultat cu atenţie.
- Glover! Vino aici, omule! Hammersely a zburat din coteţ!
Frank aşteptã sã-i ajungã la urechi rãspunsul lui Glover, care
ar fi trebuit sã vinã de jos, dar nu se auzi nimic. Liniştea nu era întreruptã decât de picurul obişnuit al apei. După o pauzã lungã, Sackett dispãru înapoi în camerã, mormãind, iar Frank începu sã se târascã prin tunelul boltit. Nu pãtrundea nici o lumină, doar un curent de aer rece şi mucegãit, care venea de jos. Auzea sub el un fel de şuierat. Alunecã de-a lungul peretelui, târându-şi piciorul rãnit. Apoi, paşii grei ai lui Sackett porniră sã scârţâie pe podea, iar lampa lui trimise o razã de lumină care se legãnã sãlbatic peste gura tunelului. Fiecare legãnare a luminii îi dezvãluia lui Frank priveliştea acelui spaţiu îngust: nu existau scări, ci doar un lift rudimentar pentru mãrfuri, care consta dintr-o platformã înconjuratã de o cuşcã de fier. Frank se trase spre ea şi aruncã o privire în puţul întunecat al liftului. Trebuia ca pânã jos sã tot fie vreo trei etaje. Nu rãzbãtea nici o lumină.
Frank îl auzi pe Sackett mormãind ca pentru el:
-Ar fi bine sã nu fii acolo unde te pot gãsi, Frank 'ammersley.
Brusc, Sackett se opri. Frank îl auzi mormãind din nou. Lampa arunca un fascicul de lumină slab şi constant de-a lungul podelei. Frank stãtu sã asculte. Sackett pãrea ci se uşura.
Frank îşi dãdu jos haina, vesta şi cãmaşa, transpirând nebunește. Se îmbrãcã din nou cu vesta şi cu haina, iar apoi înfãşurã cãmaşa, care odinioarã fusese albã, în jurul unui sac lãsat pe podeaua liftului. Lumina lui Sackett îi arãtase locul în care se afla scripetele. îl eliberã, iar frânghia aspră îi alunecã, fierbinte, prin palmã. Platforma scârţâi, se zdruncinã şi începu sã coboare. Frank se încordã ca sã-i încetineascã elanul. Sackett urlã, iar prizonierul îl auzi cum începu sã alerge, apoi se opri, înjurând de zor. Frank continuã sã depene frânghia scripe- telui, fãcând ca liftul sã-şi continue coborârea clãtinatã. în vreme ce Sackett se apropia, Frank se trase, cu greu, înapoi în umbrã. Acum

liftul era în cădere liberă. Sackett ajunse la timp ca să vadă cum liftul atingea capătul de jos al puţului. Paznicul se aplecă peste margine, ţinându-şi lampa ridicată.

Idiotul ăsta chiar s-a omorât, bombăni el

.----------*Cea* **RNUI IIT'DII) MIJI «MM)**

în spatele lui, Frank se strecură înapoi prin lunci. *.lllm«-* ***< .m<l de-a lungul zidului până când putu să se lase jos şi .să se ku.ı.'ʜ A în spatele unei grămezi de metal contorsionat şi de lemne carbo nizate. Se frecă pe faţă cu cenuşă şi rămase nemişcat, cu piciorul rănit pulsându-i. N-avea să danseze prea curând.CapitoCuC 18***

....fusese oarbă, părtinitoare, absurdă, plină de prejudecăţi."
Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

Patroanele de opere de caritate se înşiruiserâ ca să-şi primească oaspeţii la bal. Penelope se afla în fruntea şirului, iar Violet, la capătul lui, amândouă culegând în acele momente roadele înţelegerii lor. O mare parte a lumii bune din Londra părea hotărâtă să se strecoare prin foaierul îngust, cu lambriuri simple, în sala strălucitoare de bal.

Prinţul şi suita lui sosiseră mai devreme, afişând toalete splendide, de croială militară. Prinţul se extaziase cu privire la excesul de frumuseţe şi promisese să danseze cu toate femeile prezente, dacă i se permitea. Papa făcea o figură frumoasă, iar femeia de lângă Violet îi şoptise acesteia că tatăl ei avea o înfăţişare de gentleman desăvârşit, de parcă acel atribut ar fi fost în sine o minune.

Rochiile croitoreselor atraseră exact genul de atenţie pe care-l sperase Violet. Fiecare doamnă, chiar şi micuţa contesă, admiră acele rochii. Totuşi, în ciuda interesului pe care declara mereu că îl avea faţă de modă, contesa purta tot una dintre rochiile ei delicate, care aveau cusute peste tiv trei rânduri măiestrite de şnur gros, de catifea aurie.

Penelope o prezentă în repetate rânduri pe Violet drept moştenitoarea Hammersley, de parcă ea ar fi fost o

curiozitate, ca un nou monument deschis publicului. Astfel, Violet primi omagii din partea mai multor tineri, ale căror zâmbete se lăţiră şi care îi făcură reverenţe mai adânci la auzul cuvântului „moştenitoare”
Unul dintre ei zăbovi asupra mâinii ei dincolo de limitele purtării curtenitoare.
-îmi cer scuze, domnişoară…
- Hammersley, repetă ea.
Tânărul păru gata să-şi noteze, dacă ar fi avut un caiet în buzunar.
- Fiul mai mic, fără o leţcaie, li şopti, plină de solicitudine, vecina din comitetul de primire.
în ciuda veseliei şi a aglomeraţiei care proclamau succesul balului, Violet simţea, fără nici o justificare, un nod în stomac. îşi spunea că nimic nu putea strica acea seară. Sala era bine propor- ţionată, decorată cu ghivece de narcise şi de zambile sădite pe un pat de muşchi. Muzicanţii erau de primă calitate şi cunoşteau toate cadrilurile şi valsurile la modă. Chiar bucătarul lui Violet declarase că prăjiturile cu lămâie erau comestibile, şi nimeni nu putea găsi vreun cusur lichiorului şi şampaniei. Dacă mâncarea nu era vreun deliciu nemaiîntâlnit, numărul de lumânări dădea scenei un anumit soi de căldură şi de strălucire, ca în orice spaţiu mare, iluminat aşa cum trebuia. Poate că balul nu ieşea din comun, dar nici nu-şi făcea de ruşine organizatoarele.
Pe măsură ce încăperea se umplea, devenea clar că Penelope îl aştepta pe Blackstone, iar ea chiar o făcea, şi chiar într-un mod bătător la ochi. Pentru Penelope, el era un om liber, un potenţial iubit. Reputaţia lui îl făcea să fie aşa; un bărbat care nu aparţinea nici unei femei părea proprietatea tuturor femeilor. Penelope îl vedea ca pe bărbatul din portret. Nu şi-ar fi pierdut niciodată capul din pricina lui. Pentru Violet, tot ceea ce conta era planul ei şi al lui Blackstone de a distrage atenţia răpitorilor lui Frank şi de a-l îndepărta pe prinţ din mijlocul lor. Ca să pună în mişcare acel plan, ea trebuia să converseze cu Blackstone, dar, desigur, nu trebuia să şi danseze cu el. Pe măsură ce sala de bal se umplea, comitetul de primire se micşora, iar Blackstone încă nu apăruse. Violet îl înţelegea. El dorea s-o evite la fel de mult cum şi ea dorea să-l evite, în spaţiul restrâns al casei Hammersley, unde se cunoscuseră şi se iubiseră,

poate că el nu-i putea rezista, dar, în lumea lui, el voia să aibă cât mai puţin de-a face cu ea.Penelope ridică din umeri şi-i făcu semn lui Violet să-şi adune invitatele speciale. Balul urma să înceapă cu o scurtă ceremonie dedicată femeilor care ţesuseră mătasea purtată în acea seară de fiecare dintre patroane. Violet le conduse pe ţesătoare la estradă, în faţa orchestrei. Era ceea ce îşi dorise cu două săptămâni în urmă, o şansă de a ajunge la lumea bună a Londrei şi de a mişca inimile celor ale căror buzunare asigurau locuri de muncă pentru mii de oameni. Ţesătoarele arătau elegant, iar rochiile lor erau splendide. Violet ar fi trebuit să fie peste măsură de încântată de succesul primului ei bal.
în drum spre balul lui Violet, Blackstone se opri în acea sală a clubului care era amenajată pentru jocul de cărţi. Hazelwood şi Clare păreau să piardă o grămadă din ce în ce mai mare de jetoane, îngrămădindu-se pe catifeaua verde care îmbrăca masa dintre ei. Blackstone nu-l găsea pe Wilde şi n-avea timp să meargă la Miranda Kirby, într-o încercare de a da de urma tânărului. Planul era clar în mintea lui Blackstone. Se sfătuise cu căpitanul Rodriguez, iar la bivuacul din Regent's Park al acestuia fusese adăugată o mică tabără pentru prinţ. Wilde era ultimul detaliu al acelui plan. Blackstone voia ca tânărul să-şi petreacă noaptea stând de pază în faţa cortului prinţului, ca măsură de precauţie suplimentară.
- Blackstone, cât noroc poţi să ai! Să presupun că pleci să te distrezi într-o sală de bal şi mai târziu într-un dormitor? întrebi Hazelwood în timp ce punea pe masă o mână impresionantă de popi.
- L-aţi văzut pe Wilde? întrebă Blackstone.
Hazelwood şi Clare schimbară o ocheadă plină de seriozitate.
- Nu s-a întors. Miranda a venit să-l caute.
Blackstone se opri Ia jumătatea drumului. Wilde era obişnuit să opereze pe cele mai rău-famate străzi din Londra. Era viclean şi inteligent şi cunoştea pericolul muncii pe care o făcea.
- Nici o veste?
- Nici una.
-Ai grijă, Blackstone! Goldsworthy vede tot, si ştii.
-Vrei să facem ceva? întrebă Clare.
-Să vă rugaţi!

Tânărul care aproape că voise să-şi noteze numele lui Violet şi faptul că era moştenitoare o invită pe aceasta la unul dintre primele dansuri populare ale serii. În timp ce ei doi începeau să se mişte pe ringul de dans. Violet îl zări pe Blackstone într-un grup de invitaţi pe care un valet aflat în trecere îi servea cu pahare de şampanie. Dintr-odată, inima ei începu să bată mai repede, întregul trup îi ieşi din ritm şi trebui să-i ceară scuze partenerului ei pentru un pas ratat. Vedea că Blackstone le era cunoscut multora dintre invitaţi, mai mult chiar decât fusese la teatru, unde prietenii lui îl căutaseră în lojă. La balul din acea seară, fiecare privire părea să-l recunoască. Bărbaţii îl salutau cu dezinvoltură, iar femeile îl măsurau din cap până-n picioare, nu ca pe un om cu titlu şi avere, ci ca pe un bărbat. Acest ultim soi de apreciere, subtil sau pe faţă, se oglindea în ochii celor pe lângă care trecea el şi se transforma în murmure iscate în urma lui.
Penelope veni la Violet.
- E aici, spuse ducesa, ducându-şi o mână înmănuşată la gură, ca să-şi înăbuşe un râs scurt şi plin de încântare. Stârnind discuţii şi speculaţii, ca întotdeauna! adăugă ea redevenind serioasă şi căutând să-şi înăbuşe entuziasmul ce i se oglindea în ochii verzi. Violet, am vorbit serios în ziua aceea. Ţi-l cedez, dacă încă îl mai vrei.
- Dansează cu el, Penelope! Blackstone nu e proprietatea mea.
Violet ştia ce învârtea el. Făcuse o înţelegere cu guvernul ca să-1
găsească pe Frank. Se folosise de ea ca să înţeleagă indiciile privind locul în care se afla fratele ei, dar de data asta nu mai pretindea că o iubea. Chiar dacă cedaseră în faţa vechilor dorinţe, ea avea să-şi învingă acele sentimente şi de data asta, aşa cum o făcuse şi înainte.
Ar fi trebuit să-l ierte şi să-l lase în urmă. în definitiv, iertarea era un dar pe care ţi-l făceai şi ţie în clipa în care i-l făceai celuilalt. Era ca şi cum ţi-ai fi descuiat cuşca inimii şi ai fi lăsat creaturile nefericite, speranţele ghemuite acolo, să zboare libere.
Se trezi cu o mulţime de parteneri dornici să danseze cu ea, descoperind că avea puţine posibilităţi să se ocupe de ei. în sală se aflau acum foarte multe cupluri, dar ea

nu avusese ochi decât pentru Blackstone, care dansase cu alte doamne: cu contesa, cu o tânără timidă, pe care Violet n-o observase mai devreme, şi de două ori cu Penelope.
Privind peste diadema cu topaze a partenerei lui, Blackstone scrută mulţimea. N-avea de gând să danseze cu Violet Hammersley.
Chiar dacă bârfitorii s-ar fi dezlănţuit. Chiar dacă moldovenii ar fi devenit bănuitori.
Prinţul era de faţă, dansând plin de entuziasm şi revărsându-şi cu generozitate linguşelile asupra oricărei purtătoare de fuste. !n câteva ore, potentatul cel zevzec avea să fie înconjurat de oamenii lui Rodriguez, iar de dimineaţă aceştia aveau să-l conducă într-un loc în care să fie în deplină siguranţă, adică într-o casă de ţară pe care guvernul o pregătise pentru el.
Cu toate astea, pe Blackstone îl neliniştea faptul că Wilde nu apăruse ca să dea raportul. Hotărâse ca tânărul să plece în misiune de unul singur, voind să-l împiedice pe Goldsworthy să ajungă primul la Frank. Blackstone ar fi pierdut totul dacă, aşa cum bănuiau Goldsworthy şi guvernul, Frank s-ar fi dovedit a fi un hoţ şi un criminal, iar Goldsworthy ar fi ajuns primul la el. Dacă Frank era cinstit, dar paznicii lui îl recunoşteau pe Wilde ca fiind un om al guvernului, atât Frank, cât şi Wilde erau în pericol.
Între două dansuri, prietenul lui Blackstone, Slindon, apăru lângă el cu un pahar în mână.
- Blackstone, ce faci aici, omule? întrebă Slindon, dându-şi paharul pe gât. Ce chestie slabă, nu crezi? N-aş fi venit, doar că Fothergill a pus un pariu pe o intrigă anume. Ştii ceva, dacă îl vezi, spune-i că am plecat la *madame* Latova. Ar trebui să vii şi tu. Ăsta-i exact genul tău de distracţie.
Blackstone îşi ridică paharul şi-i ură noapte bună prietenului său. Violet se afla în celălalt capăt al ringului de dans. O putea vedea cu coada ochiului, iar în cealaltă parte a sălii o putea vedea pe contesă. Aceasta din urmă îi aruncase de mai multe ori ocheadele ei rugătoare, neputincioase. Era imbrâcată ciudat chiar şi pentru gustul ei obişnuit, cu şnururi de catifea împletită în jurul tivului rochiei albe. Bineînţeles că soţul ei nu dansa, iar Dubusari, în mijlocul unui grup de doamne de companie,

părea si le farmece pe acestea cu elocvenţa lui pitorească.
Pe măsură ce perechile de pe ring executau figurile de dans. Violet ajungea tot mai aproape. Ea alesese să poarte o rochie făcută din petale, sau cel puţin aşa **i** se părea lui Blackstone, fiindcă ţesătura era moale şi de un roz pal, de zori de ziuă, care făcea ca pielea ei să aibă o strălucire sidefie. Rochia i se mula pe coastele înguste, acolo unde el ar fi atins-o cu mâna dacă ar fi dansat cu ea. Blackstone râse de el insuşi. Cam atât despre cum se crezuse în stare să se abţină să danseze cu ea! El şi Violet puteau să creadă că, odată cu mărturisirea lui că guvernul îl ancheta pe Frank şi cu mărturisirea ei despre vizita la studioul lui Royce, îşi încheiaseră din nou legătura, dar ceea ce începuse între ei cu atâţia ani în urmă nu era atât de uşor de depăşit.
Violet trecu pe lângă el, iar paşii dansului o făcură să se învârtă şi, pentru scurt timp, ei doi ajunseră faţă în faţă. Blackstone se folosi de prilej ca să-i spună că urma s-o caute.
La sfârşitul dansului, tocmai pornise în direcţia ei, când simţi o mână pe mâneca lui. Se întoarse şi o descoperi pe contesă privindu-l. Buza ei de jos tremura.
Aproape că întârzie prea mult. Violet văzuse promisiunea din ochii lui, iar apoi el se îndepărtase la braţul contesei. Blackstone nu se duse la Violet decât atunci când muzicanţii începură să cânte ultimul vals. Ea îşi spusese că acela avea să fie un dans de adio, o despărţire potrivită cu muzica, uşoară şi aeriană. Ar fi fost ciudat ca ei să nu converseze. Aveau să facă schimb de banalităţi, aşa cum se şi cădea să se întâmple în vârtejul istovitor al dansului. Ea n-avea să îndure nici o durere pe care să n-o fi îndurat deja şi să n-o fi lăsat în urmă. Săptămâna aceea în care purtase inelul lui fals însemnase un sacrificiu făcut de dragul lui Frank.
El îi întinse mâna înmănuşată, iar ea îşi puse mâna într-a lui, uşurel. Totuşi, şocul atingerii o străbătu prin tot corpul, până la degetele de la picioare.
-Am dansat cu toate femeile, de la şaptesprezece la patruzeci şi şapte de ani, care ar putea avea pretenţii la curtoazia mea. Violet. Acum e timpul pentru noi.
O trase în vârtejul valsului şi o răsuci cu faţa spre el, cu mâinile întinse pentru mişcările de început.

Ea se uită țintă la frumosul lui ac de cravată cu piatră de onix.

- E bine să-mi cunosc locul la rând

.El râse în timp ce o cuprindea cu brațul, iar mâna i se așeză în partea de jos a spinării ei, în acel loc de unde trebuia să-i imprime mișcările. Mâinile li se ridicară și li se împreunară: stânga lui și dreapta ei.

-Tu nu înțelegi nimic, spuse el încruntând din sprâncene și strângând aprig din buze.

Ea își ridică bărbia și-și ținu capul sus. Se gândi că fusese o cruzime din partea lui să-i spună așa ceva> cele dintâi vorbe cu adevărat crude pe care i le spusese el vreodată. Primii lor pași fură asemenea unei plimbări elegante. Violet rămânea mândră și distantă, cu trupul depărtat de al lui, în timp ce brațul fiecăruia cuprindea trunchiul celuilalt. Apoi muzica se schimbă. Mâna de la baza spatelui ei o trase mai aproape, făcând-o să-și arcuiască șira spinării, ridicând-o și ținând-o strâns. Ea își întoarse capul ca să privească peste umărul lui. Dar nu exista nici o cale de scăpare. Respirația lui îi șuiera în ureche.

-Chiar n-ai unde să te duci, Violet, spuse Blackstone.

O împinse înapoi cu o mișcare a mâinii stângi, o prinse în brațe și porni s-o învârtă în ritmul muzicii.

Blackstone știa că, dacă el ar fi lăsat-o, ea ar fi negat legătura dintre ei până la ultima suflare. Dar corpul ei nu putea minți. El o ținu aproape, astfel încât amândoi să se întoarcă, să se învârtă și să se aplece în figurile senzuale ca un singur trup, iar ea trebui să se uite în ochii lui și să se agațe de mâna lui.

!l ameți mireasma ei, dulce și delicată precum o floare singuratică, ce tocmai se deschidea. Putea să privească în jos, în ochii ei întunecați ca noaptea, și să se uite la pielea ei netedă și catifelată ca spuma mării. Căldura și mișcarea făcuseră să i se desprindă șuvițe din părul de abanos, iar câțiva cârlionți gingași îi încadrau acum fața.

Violet încercă să se concentreze la ceva, la orice care s-o facă să nu se mai gândească la strânsoarea lui, la felul în care mâna lui o ghida fără efort de-a lungul ringului

de dans. Mirosul lui proaspăt o învăluia. Prin mânuşi, ea simţea marginea dură a faimosului inel Blackstone. încercă sâ invoce durerea acelui moment din trecut în care inima ei tânără se frânsese, dar durerea se lăsa aşteptată.
Simţea că, dansând cu el, făcea un lucru potrivit. Se mişcau bine împreună, corpurile lor anticipându-se unul pe celălalt. El ridică braţele lor unite şi o învârti, astfel încât, atunci când ea reveni în braţele lui, fără suflare şi încântată de dans, ochii li se întâlniră. Gura lui zâmbitoare era încadrată de linii prietenoase, iar în ochii de un albastru intens i se ivise un licăr de amuzament, un râs care ei îi lipsise, aşa cum locuitorilor din ţinuturile polare le lipsea soarele în iernile lor lungi. Asta o făcu pe Violet să-şi amintească de alte vremuri. Se sărutaseră sălbatic în galeria lungă, iar el o învârtise în cerc.
- 0, Doamne, te iubesc. Violet! spusese el. Când o să fii mai mare, trebuie să te căsătoreşti cu mine.
Ea se oprise din rotaţia lor.
- Sunt destul de mare. Am nouăsprezece ani şi ştiu ce vreau. O să mă căsătoresc cu tine, Lyle.
Pe atunci îi spunea „Lyle", înainte ca el să devină „Blackstone"
- Dar n-o să mă căsătoresc cu tine fără să ştiu.
El îi aruncase o privire suspicioasă.
- Ce anume?
Ea trăsese aer în piept şi rămăsese nemişcată, ca el să înţeleagă că vorbea foarte serios. îi mai spusese o dată care era punctul ei de vedere şi nu voia ca el să creadă că glumea.
- Fără sâ ştim cum va fi între noi în patul conjugal.
El aproape că se înecase.
-Violet, n-ai nevoie de dovezi în avans. O să fie pasional...
Ea îşi apăsase palma pe gura lui, ca să-l liniştească.
- Dar o sâ fie inegal, pentru că tu ştii mai multe decât mine.
Atunci devenise şi el serios.
- Deşi sunt flatat că mă consideri un bărbat cu o vastă experienţă, mă ţii prea ocupat pentru oricare alte lecţii în domeniu. Aşa că, odată ce începem, o sâ mă ajungi repede din urmă.

Atunci Violet îi zâmbise.
- Deci când începem? întrebase ea.
Nu se întâmplase în acea zi, dar începuseră nu după mult timp, iar el insistase ca ea să accepte să se mărite cu el.
Muzica se schimbă din nou, dând semnalul de început al unui pasaj în care dansatorii, cu capetele îndreptate înainte, înconjurau încăperea. Violet simţea privirile fixe, atotştiutoare, ale celor din public. Toată lumea o credea o mare neghioabă. Acum ştia de ce. Şi ea văzuse tabloul cu el şi cu frumoasa lui amantă spaniolă, care se arcuia sub atingerea iubitului ei.
îşi ţinu capul ridicat şi il apucă de mână ca să-şi menţină echilibrul, simţind veriga tare a faimosului inel Blackstone de pe mâna lui stângă.
Şi-i reveni în minte tabloul, poziţia lascivă a femeii, ţinuta arogantă a bărbatului. Acesta purta inelul pe mâna dreaptă, ţinând-o pe femeie cu un gest posesiv. Violet fu cuprinsă de o senzaţie de ameţeală. Feţele din jurul lor părură să se estompeze.
- Bărbatul din tablou nu eşti tu! Nu e mâna ta pe mâna acelei femei...
Ea încurcă paşii, ezită, iar Blackstone o trase mai aproape, ridicând-o de pe picioarele care i se poticneau.
- Nu acum, Violet! Continuă să te mişti!
O răsuci într-o succesiune ameţitoare de mişcări, dar dulcea învolburare a muzicii nu reuşi să acopere vocea din mintea ei. Gândurile îi fugiră înapoi la studioul lui Royce, înapoi la trecut. Bărbatul din tablou purta inelul cu sigiliu pe mâna dreaptă. Şi asta nu era singura diferenţă. Acum Violet vedea totul. Adevărul fusese acolo, chiar în faţa ei. Bărbatul din tablou nu stătea aşa cum avea obiceiul să stea Blackstone, iar acesta din urmă nu avusese cum să-i pozeze lui Royce. în săptămânile care precedaseră moartea tatălui său, fusese cu ea aproape în fiecare zi.
Apoi primise de la el doar un scurt bilet:
Tata m-a chemat la el.
Apoi lipsise de lângă ea, fără să-i mai dea nici o veste, până după înmormântarea tatălui său. Chiar atunci Royce începuse să arate tabloul. Acea pictură făcuse imediat senzaţie la Londra.

Dansul se termina. Perechile ajunseseră la ultimele mişcări şi reverenţe. Iar el urma s-o lase fără explicaţii, cu lucruri nerostite şi înţelese greşit.

- Nu ştiai de existenţa tabloului, nu-i aşa? N-aveai cum să ştii.

Pe Violet o durea pieptul, iar junghiul acela i se concentrase
în inimă. Voia să se oprească din dansat şi să-şi apese palmele pe piept. îl pierduse nu pentru că era un pungaş scandalos, care iubise altă femeie, ci pentru că ea nu avusese încredere într-un om bun, preferând să se îndoiască de el şi să creadă ce era mai rău, fără să pună întrebări. Acum Violet înţelegea cum se întâmplase totul. Atunci când lumea lui i se întorsese împotrivă, se bazase pe ea. Însă ea îl dezamăgise.

-Violet, nu poţi repara trecutul.

- Dacă n-aş fi rupt logodna, te-ai fi căsătorit cu mine?

- După ce Royce făcuse public tabloul? Să te fi implicat şi pe tine în scandal?

- Nu l-ai putut opri pe Royce, nu-i aşa?

- Greşeala mea. I-am subestimat puterea şi lăcomia.

- Ştie adevărul, dar îi lasă pe toţi să presupună altceva. Aşa cum presupusese şi ea.

- Dar n-ai negat niciodată zvonurile. N-ai dezvăluit niciodată adevărul!

Violet nu spuse: „Nu mi-ai dezvăluit mie adevărul!” Inima o durea, îngreunată de cuvinte nerostite.

-Alţi oameni ar fi suferit, răspunse el.

Mama lui. Surorile. Bărbatul din tablou fusese tatăl lui. Doar întâmplarea făcuse ca Royce să fi nimerit cu dezvăluirile la momentul potrivit şi ceva din înfăţişarea bărbatului pictat îi convinsese pe toţi că în acel tablou apărea fiul aflat în viaţă, nu tatăl mort. Dar Blackstone permisese ca greşeala să persiste. Alesese să fie dezonorat în loc să expună infidelitatea tatălui său.

Sala de bal era un amestec de zgomote, de căldură şi de feţe. Violet înţelese acum întreaga impostură dezinteresată a lui Blackstone. El n-o iubise pe frumoasa femeie din tabloul scandalos. !şi iubise familia.

- Violet, uită-te la mine! Expresia de pe faţa ta o să ne dea de gol. Gândeşte-te la Frank! El are nevoie ca tu să fii logodnica mea pentru încă o zi.

- Penelope crede că am renunţat la tine pentru totdeauna.

-Violet, ascultă-mă! încă mai trebuie să-l luăm pe prinț de aici
și să-l găsim pe Frank.
Ea dădu din cap în semn că era de acord.
- Găsește-l pe tatăl tău și fă-l să te ducă acasă, o sfătui el. Și să nu te duci nicăieri impreună cu contesa, nici măcar la toaleta doamnelor.

Violet îşi ridică privirea spre el

- .Şnururile pe care le poartă la fiecare rochie – astea sunt armele ei, spuse Blackstone.
-Arme?!
- 0 să-ţi explic mai târziu. Mă duc să-i duc pe prinţ şi pe Cahul în parc. Ţine minte planul. Mâine-dimineaţă te duci direct la căpitanul Rodriguez. Ia cu tine pe cineva mai puternic decât Granthem şi un pistol.
Auzind de pistol, ea făcu ochii mari.
-Vorbesc serios, Violet! Tu trebuie să urci în balon împreună cu prinţul, nu Cahul. Căpitanul o să te coboare la Hampstead sau undeva în apropiere, după cum permite vântul. O să avem oameni de pază. Tu trebuie să-i explici prinţului. Iar eu o să-l găsesc pe Frank.

CapitoCuCl9

„...m-am gândit numai la dumneavoastră."
Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*
Pe Frank îl trezi zvâcnetul dureros a piciorului său umflat în cizmă. Dacă supravieţuia, cizma trebuia tăiată. Preston, valetul lui, avea să fie dezolat. Cu toate astea, se hotărî să înfrunte nemulţumirea lui Preston. Avea un gust rău în gură, iar atunci când se freca pe faţă, mâna îi rămânea acoperită de mizerie neagră. Se lăsase noaptea. Lumina slabă de pe acoperişul în ruină de deasupra lui îi dezvăluia împrejurimile. Se ridică într-un cot şi privi talmeş-balmeşul de resturi printre care se ascunsese. îşi dădu seama imediat că trebuia să se plece de acolo.
Deasupra lui, grinzi mari, carbonizate, se întindeau pe toată lăţimea halei, profilându-se pe cerul de un cenuşiu pal. Dincolo de ascunzătoarea lui, alte grămezi de moloz împânzeau spaţiul. Acum înţelegea de ce Sackett şi Glover nu-l urmăriseră în întuneric. Dar chiar dacă ar fi început să-i caute trupul tocmai la parter, nu le-ar fi luat mult timp să-i descopere ascunzătoarea din depozitul în ruină. Se propti în coate şi începu să se târască înainte. Se simţea ca un vierme, iar piciorul lui rănit protesta printr-o durere care ii întorcea stomacul pe dos. în mod evident, nu se putea ridica până la căpriori ca să scape ieşind prin spărtura din acoperiş.
îl atrăgea ideea de a străbate bezna tunelului de la capătul halei aceleia lungi, dar nu văzuse nici o scară în acel capăt al clădirii. Senzaţia de a fi prins în capcană făcea ca inima să-i bată dureros de tare. închise ochii şi

aşteptă să-i vină o idee. Ascultă apa care picura şi care îi atrăsese atenţia pentru prima dată asupra stării de degradare a clădirii. Deschise din nou ochii şi se forţă să scruteze sistematic hala. Undeva trebuia să existe o gaură sau o trapă de evacuare.
Violet privi întinderea parcului, la verdeaţa de pe Primrose Hill, care părea un loc în care Jack şi Jill puteau să se zbenguie. Îi era greu să-şi imagineze că avea să zboare pe deasupra, dar ăsta era planul.
Vizavi de ea, o mică tabără de corturi albe se înghesuia sub pâlc de arbori. Focurile folosite pentru gătit înălţau în aer trâmbe de fum. Violet încercă să se gândească doar la Frank. Nu se gândea la el mort, doar viu.
Oriunde s-ar fi aflat în acea dimineaţă, era prizonier pentru că nu voia ca prinţul să fie ucis. Ceea ce se întâmplase între ea şi Blackstone fusese inevitabil, trebuise ca povestea lor să fie reluată. Ea n-avea nici un motiv să-şi simtă durerea ca pe o rană proaspătă. În acea dimineaţă avea rolul ei de jucat şi, dacă îl juca bine, prinţul era salvat şi dus într-un loc în care să fie în siguranţă, Frank se întorcea acasă, iar Blackstone pleca.
Prinţul veni la ea dinspre tabără, manifestându-şi obişnuitul lui entuziasm copilăresc. Ea îi acceptă braţul şi se îndreptară împreună spre o mică mulţime adunată pe pajişte. Doar un zbor scurt, doar să se lase purtaţi de vânt precum un nor care ar fi zburat la joasă altitudine peste o porţiune de pădure şi de deal, pentru ca apoi să fie puşi din nou pe pământ. Asta era tot ce trebuia să facă. Blackstone îi promisese că după aceea aveau să se ducă împreună la Wapping şi să-l găsească pe Frank.
Violet purta un pistol mic în geantă, dar nu văzu nici un semn de pericol legat de spectatorii care se adunau. Copacii nu prea ascundeau nimic vederii, fiindcă abia înmugureau.
Căpitanul Rodríguez era exact genul de bărbat în stare să-i inspire încredere unei femei aflate la prima ei călătorie aeriană. înalt, brunet şi chipeş, cu sprâncene care se ridicau adeseori într-o expresie de amuzament şi cu obrajii umbriţi de barbă, el o asigură pe Violet că voiajul ei aerian avea să fie unul excelent. îi spuse că el şi asistenţii lui traversaseră de o mulţime de ori întinderile mari ale oceanului între Spania şi Africa şi o

asigură că scurta ei incursiune în atmosferă avea să fie
ca o adiere de briză. Violet zâmbi la auzul acelei glume.

Cea mat (ferită mireasă

O mică fanfară se adună pe o platformă de lemn şi începu să-şi acordeze instrumentele. Mulţimea se foia şi sporovăia.Căpitanul îi prezentă pe asistenţii lui, un tânăr african, domnul Aii, îmbrăcat într-o frumoasă uniformă de locotenent de marină, şi un domn Danner, care purta o şapcă turtită de lână şi o vestă cenuşie. După prezentări, căpitanul Rodriguez se întoarse, cu un aer degajat şi competent, la pregătirile pentru lansare. Un coş de răchită de mărimea unui mic pianoforte se afla în mijlocul pajiştii, legat de ceea ce părea a fi o plasă de pescuit uriaşă, adusă la mal şi plină cu o captură de un verde strălucitor. Căpitanul îi făcu semn domnului Aii să aţşeze un furtun de piele la un butoi de gaz. în timp ce domnul Aii rotea supapa, domnul Danner supraveghea globul desfăşurat, care începea să prindă formă. Pe măsură ce procedura se desfăşura, prinţul îl bombardă cu întrebări pe căpitan, în timp ce acesta dădea explicaţii în legătură cu vânturile în sensul acelor de ceasornic, precum şi cu viteza şi direcţia lor probabile, Violet scrută mulţimea. Nu părea să fie nimic în neregulă. Dintre oamenii prinţului, doar Cahul era cu el, iar acesta părea neliniştit de-a binelea, ca şi cum s-ar fi temut de vreo catastrofă, la vederea balonului care se extindea. Restul oamenilor căpitanului, care semănau mult cu domnul Danner fiindcă şi ei purtau şepci de lână şi veste, se poziţionară astfel încât să ţină mulţimea la distanţă.

Publicul scotea murmure şi exclamaţii de uimire în timp ce mătasea verde pal se umfla şi se umplea cu hidrogen mai uşor decât aerul, înălţându-se încet de la sol până când se ridică uşor la capătul legăturilor sale. Marele balon era decorat vesel, cu panglici sângerii şi cu cascade de iederă. Căpitanul Rodriguez se tot învârtea în junii gondolei de răchită, testând legăturile dintre coşul de pasageri şi balonul impunător. Apoi el verifică funiile împletite care duceau la patru saci de nisip care zăceau în iarbă, sprijiniţi de gondolă. O frânghie de ancorare fixa întregul aparat de un ţăruş bătut în pământ, lângă care stătea de pază domnul Danner. Inspecţia lui odată încheiată, căpitanul îi anunţă pe Violet şi pe prinţ să se pregătească. în timp ce prinţul se apropie, Cahul se retrase aproape de domnul Danner. Fanfara cânta, iar membrii Societăţii Britanice a Aeronauţilor îi salutară pe căpitanul Rodriguez şi pe

asistenţii săi. Domnul Aii aşează o scară cu trepte de lemn lângă coş şi-i întinse braţul lui Violet ca s-o ajute să urce treptele. Ea se aşează pe marginea coşului şi îl ascultă pe domnul Aii, care ii arătă diferenţa dintre funiile care coborau de la balon spre sacii de nisip şi cele care urcau ca să fixeze coşul de glob. Ea îşi trecu picioarele în coş şi apoi se trezi plutind în aer. Coşul se înclina şi se legăna sub ea, aşa că se agăţă de margine, ca să se echilibreze. Prinţul o urmă, făcând o reverenţă teatrală în faţa mulţimii înainte de a se strecura intre frânghiile de ghidare în gondolă.
Căpitanul Rodriguez se întoarse către spectatori. Fanfara se opri din cântat. Căpitanul le aruncă o privire asistenţilor săi, care erau pregătiţi să elibereze balonul, şi se adresă mulţimii.
- Doamnelor şi domnilor, mulţi oameni sfioşi, mulţi oameni îndrăzneţi şi mulţi aeronauţi s-au ridicat la înălţimi mari, dar acum avem rara ocazie de a vedea pe cineva de viţă regală făcând acelaşi lucru. Astăzi suntem onoraţi de prezenţa şi de spiritul de aventură al prinţului Andre Sturdzi al Moldovei!
Spectatorii fluierară şi aplaudară în timp ce prinţul însuşi făcu o nouă reverenţă. Căpitanul le făcu semn din cap asistenţilor săi. Mulţimea îşi ţinu respiraţia. Fanfara reîncepu să cânte, în zvon de goarne şi de tobe. Căpitanul îi zâmbi lui Violet în timp ce puse mâna pe gondolă. Apoi tresări brusc şi se trase înapoi, împletícindu-se, îşi apucă braţul stâng şi se prăbuşi la pământ. Pălăria lui căzu în gondolă, în timp ce balonul se ridica în sus.
- Cahul! strigă prinţul arătând spre garda lui de corp, care se aplecase asupra unui domn Danner căzut.
Violet se prinse de marginea coşului şi privi în jos, încercând să înţeleagă ce se petrecea. Oamenii se agitau şi se răsuceau, întinzându-şi gâturile, ca să vadă ce se întâmplase. De sus, Violet îl văzu pe domnul Aii îngenuncheat lângă căpitan, în timp ce domnul Danner rămăsese întins pe jos, lângă ţăruş. Cu coada ochiului, văzu că unul dintre asistenţii căpitanului alerga spre ei, venind dinspre capătul îndepărtat al terenului.
- Cahul l-a împuşcat pe Rodriguez! strigă prinţul.
Se întoarse spre Violet, complet năucit.
- Staţi jos, Alteţă, îi porunci Violet.

Dezlegată de ţăruş, frânghia de ancorare aluneca prin iarbă, iar Violet şi prinţul se ridicau în aer.
Câţiva oameni din public se agăţară de frânghie, dar nisipul se revărsă asupra lor din sacii de balast în şuvoaie înecăcioase, aşa că oamenii se împrăştiară. Frânghia, ultimul contact al balonului cu pământul, aluneca în urma acestuia precum un şarpe, în timp ce balonul se ridica rapid. Bărbatul care alerga nu ezită nici o clipă. Plonjă prin şuvoiul de nisip şi se aruncă după frânghie, prinzând-o în timp ce aceasta se ridica de la sol. Şi-o răsuci în jurul braţului, iar ea îl purtă atârnat, făcându-l să se legene şi să se răsucească. Omul, care acum se lovea de arbuşti şi de ziduri joase, îşi întoarse faţa spre ei, iar Violet râse de nebunia lui. în sfârşit, domnul Aii îl ajunse din urmă şi îl apucă de picioare. Violet simţi o uşoară smuci tură a balonului. Apoi celor doi temerari le veniră în ajutor şi alţi bărbaţi, formând un lanţ. Balonul fu oprit din deriva lui ascendentă. Se legăna în repaus deasupra capetelor oamenilor de jos, precum o barcă ancorată.
- Eşti nebun?! îi strigă Violet bărbatului care apucase primul frânghia balonului.
Blackstone clătină din cap.
- Violet, există o sfoară care deschide o gură de aerisire în coroana balonului. Poţi să tragi de ea?
Violet se strădui să-şi păstreze echilibrul în gondola care se legăna şi căută o sfoară care să se potrivească descrierii făcute de Blackstone. Mai mult de o duzină de frânghii legau coşul de balonul de deasupra. încercă să-şi amintească ce anume îi spusese domnul Aii atunci când o ajutase să urce în nacelă. în timp ce se legănau la poalele dealului Primrose Hill, întinse mâna peste prinţ ca să caute o frânghie înfăşurată în jurul unei cleme.
- Asta?! strigă ea în jos.
Domnul Danner veni în goană, aducând un ţăruş şi un ciocan. îi făcu un semn din cap lui Violet.
- Da, doamnă, asta e!
Violet desfăcu frânghia de pe clemă şi trase de ea. Balonul coborî cu o bruschețe care îi zdruncină stomacul. Violet se izbi de marginea coşului, gata să cadă din el. Prinţul ţipă, iar oamenii aflaţi dedesubt se împrăştiară.Blackstone îi zâmbi, iar ea se redresă şi încercă din nou, cu mai multă atenţie. Balonul se aşeză

pe pământ. Blackstone ajunse la ea şi o trase din gondolă în braţele lui. Pentru o clipă, Violet se pierdu în îmbrăţişarea lui. îl auzi cum înjura şi blestema la urechea ei, în timp ce braţele lui o ţineau de parcă ar fi vrut s-o strivească. Ea întinse mâna ca să-i mângâie obrazul, ca să-i dea de înţeles că îi înţelegea furia. Fuseseră atât de nepăsători unul faţă de celălalt, rănindu-se fără să-şi dea seama cât de necesari îşi erau unul altuia, ca aerul!
Ea se eliberă din îmbrăţişarea lui.
-Tu chiar mă iubeşti!
Era o descoperire minunată, care o făcea să se simtă mai ameţită decât fusese în urma călătoriei cu balonul. El dădu din cap în semn de confirmare.
- Indiferent cât de mult încerc să n-o fac.
îl uitaseră pe prinţ, pe care câţiva binevoitori îl ajutaseră să coboare din nacelă.
- Unde sunt oamenii mei? întrebă el aruncând priviri nedumerite în jur. Unde e Cahul?
Blackstone nu se îndura să-i dea drumul lui Violet. Domnul Aii îi explică pe un ton liniştit de unde începuse drama: Cahul trăsese asupra căpitanului Rodriguez şi îl lovise pe Danner în cap. Bineînţeles că dispăruse la scurtă vreme după aceea. Blackstone se întoarse ca s-o conducă pe Violet la trăsura ei, iar prinţul dădu să-i urmeze. Domnul Aii şi domnul Danner îl opriră.
- Lord Blackstone, strigă prinţul, ce se întâmplă?
- Rămâneţi cu căpitanul, Alteţă! Veţi fi în siguranţă alături de el. Violet, tu mergi acasă cu grăjdarul tău.
- Te duci după Frank?
-Ai încredere în mine! O să-l aduc înapoi.
Blackstone se întoarse la club şi-i găsi pe Clare şi pe Hazelwood aşteptându-l în foaier.
- Deci ai scăpat din lesa lui Goldsworthy, Blackstone! exclamă Hazelwood în timp ce lua în primire hainele pe care Blackstone le împrumutase de la oamenii lui Rodriguez.
-N-are rost să negi, adăugă Clare. Ştim că l-ai trimis pe Wilde pe cont propriu. Joci un joc periculos.
-lai Wilde încă nu s-a întors, spuse Hazelwood clătinând din cap. Ce pui la cale, băiete?
Blackstone dădu din cap cu încrâncenare.

-Trebuie să mă întâlnesc cu o „domnişoară frumoasă” în dimineaţa asta.
Hazelwood ridică din sprâncene a mirare.
-Vorbeşti serios? Eu şi Clare speram să-l putem salva pe Wilde de nişte derbedei de joasă speţă şi să spargem capetele unor răufăcători.
Blackstone îşi dădu seama că cei doi suferiseră o transformare completă. Toate semnele de indolenţă dispăruseră, erau înarmaţi şi îmbrăcaţi pentru acţiune. Realiză că nu-l văzuse niciodată pe Hazelwood purtând alte haine decât pe cele de seară, şifonate şi murdare.
- Nu vreau în nici un caz să vă refuz această satisfacţie, îi asigură el zâmbind şi luând-o din loc spre camera lui. Aşteptaţi aici!
Trebuia să se schimbe rapid ca să se poată prezenta la întâlnirea cu contesa.
După câteva minute, el se întoarse şi le explică celor doi planul care i se conturase în minte. Cum Wilde lipsea, îl trimise la grajduri pe unul dintre băieţii care serveau ca ajutoare la bucătărie. Apoi îi aruncă lui Hazelwood bileţelul pe care îl primise de la contesă.
- Ce bandit norocos eşti, Blackstone! Ia te uită cum provoci agitaţie în inimile unor doamne şi domnişoare care nu sunt mai bune decât ar trebui să fie, iar acum o contesă declară că – citi el de pe bilet – *Doar dumneavoastră mă puteţi salva, Lord Blackstone! Am încredere că o s-o faceţi.* Veniţi *singur.*
Hazelwood îşi apăsă mâna pe inimă şi-şi înclină capul într-o parte, cu un gest afectat.
Clare râncji.
- Doamna asta e majoră, nu-i aşa? Scrie ca o fată de cincisprezece ani, căreia tocmai i-a căzut în mână primul ei roman de dragoste.
Blackstone clătină din cap. Avea la el o centură cu pistoale şi fu încântat să constate că Hazelwood şi Clare erau înarmaţi în mod asemănător.
- Doamna are cel puţin treizeci de ani şi e mortală ca o viperă.
Hazelwood deschise uşa şi toţi trei păşiră afară.
-încântător, şi te întâlneşti cu ea singur, ca să-i savurezi muşcătura? vru el să ştie.
Cei trei bărbaţi coborâră iute treptele clubului.
Blackstone se uita după vehiculul pe care aveau sâ-l folosească. Pentru prima dată, se bucură de existenţa

schelăriei, pentru că îi ascundea. Dar primul vehicul care se opri la bordură nu era una dintre trăsurile negre, discrete, ale lui Goldsworthy, construite astfel încât să fie rapide şi anonime. Era o trăsură bine cunoscută lui, deschisă şi condusă de un vizitiu pe care-l ştia, dar fără valeţi însoţitori.
Portiera se deschise, scara fu coborâtă şi se ivi Violet Haromersley, îmbrăcată într-o banală rochie gri şi purtând pe cap o bonetă neagră, simplă. Blackstone văzu vârfurile unor cizme ieşindu-i de sub tivul fustelor. Ea îi zâmbi, dându-i de înţeles că pricepuse foarte bine intenţia lui nobilă şi bărbătească de a o lăsa în urmă şi că nici gând să fie de acord cu aşa ceva.
-Violet, cum de m-ai găsit aici? întrebă el.
- Căpitanul Rodriguez a avut amabilitatea să mă îndrume.
Blackstone îşi dădu seama că ar fi fost stânjenitor la culme
să încerce să-şi convingă iubita – sub privirile amuzate ale lui Hazelwood şi Clare – să se întoarcă de unde venise.
-Vezi prea bine că nu sunt singur şi că mergem înarmaţi la întâlnirea asta!
Violet scoase din manşon un pistol cu explozibil de mici dimensiuni, dar cu aspect eficient.
- Da, bănuiam că ocazia necesită arme. E vorba de contesă, nu-i aşa?
El chiar o iubea. Aşa că o întrebă pe un ton îngrijorat:
- Cum de te-a scăpat tatăl tău din ochi?
- Tata are grijă de prinţ şi de Cahul.
- Cahul?!
- La nici cinci minute după ce ai plecat, el s-a întors plângând şi a implorat iertare pentru rolul pe care l-a jucat în complotul împotriva prinţului. într-o englezã perfectă, aş putea adăuga.
- A spus ceva relevant pentru găsirea fratelui tău? întrebă Blackstone întinzându-i mâna ca s-o ajute să se întoarcă în trăsură.
-Cred că da.
Ea nu-i luă mâna.
El o înţelese imediat, cu o întârziere de câteva clipe, pricinuită de faptul că mintea lui trebuise să se adapteze la postura în care-l pusese ea.

- Cred că te-a pus în încurcătură, Blackstone, comentă Hazelwood.
Blackstone continuă să se uite la Violet. Ea avea aceiaşi ochi sclipitori, acelaşi păr întunecat şi aceeaşi gură arogantă din totdeauna, dar nu era fata pe care, cu o săptămână în urmă, el o revăzuse după o îndelungată absenţă. Ţinea pistolul în mână fără cea mai mică şovăială.
-Vezi tu, ai nevoie de mine, spuse ea. Cred că avem afaceri neterminate. Există un tipic anume după care se fac declaraţiile de dragoste.
-Am făcut o declaraţie de dragoste?
- Da. Ai spus clar că, indiferent de cât de mult ai încercat să nu mă iubeşti, tot mă iubeşti.
- Ce am omis?
- Să mă ceri în căsătorie.
-Violet, porţi inelul meu!
- Da, dar diamantul e fals şi nici o declaraţie n-a însoţit momentul în care mi l-ai pus pe deget.
Se aflau unul în faţa celuilalt, în umbra porticului de sub schelă. Tovarăşii lui îi priveau. Dacă o femeie era în stare să preia conducerea şi să-l determine să-şi facă cererea în căsătorie în faţa a doi dintre cei mai libertini bărbaţi din Anglia, apoi Violet era aceea! Deasupra lor continua activitatea obişnuită a muncitorilor lui Goldsworthy. Caii de la trăsură sforâiau, pufneau şi-şi fluturau cozile. Trecătorii aruncau câte o privire la acel atelaj frumos. Picioarele lui Blackstone erau bine înţepenite pe pietrele pavajului, şi totuşi el se simţea ca şi cum ar fi fost smucit în aer, captiv într-unul dintre baloanele lui Rodriguez, lăsat în voia nenumăraţilor curenţi de aer. Pentru o clipă, nu reuşi să definească senzaţia aceea necunoscută. Apoi îşi aminti. Era fericire.
- Te iubesc, Violet. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

-Da, mulţumesc, Blackstone, vreau. Să mergem după Frank? Am adus o trăsură care

ne poate găzdui pe toţi,
dacă simţiţi că unde-s
mulţi, puterea creşte

!Blackstone rămase nemişcat, incapabil să răspundă, în timp ce se lupta cu dorinţa de a o strivi pe Violet într-o îmbrăţişare.

- Ei bine, zise Hazelwood făcând un pas înainte. Clare o să mâne caii. Eu o să merg pe capră. Hei, vizitiule, putem împrumuta pelerina ta?

Fu nevoie de doar câteva minute ca să facă schimbările şi ca să-şi ocupe cu toţii locurile, iar apoi Clare puse caii în mişcare.

Violet începu pe dată să-şi interogheze iubitul:

- De ce vrea contesa să te vadă?

- Ca să rezolve unele lucruri... Ei bănuiesc că ştiu prea multe. Mai mult decât atât, sunt convinşi că pe tine te-au ucis deja.

-în balon. Dar ce zici de Cahul? Mereu am crezut că nu ştie engleză.

- Un şiretlic convenabil.

- L-au ucis pe Frank?

El se întinse şi-i strânse mâinile.

- Nu ştim. în cazul în care contesa mă aşteaptă la locul în care mi-a dat întâlnire, ea nu poate fi acolo unde e Frank şi probabil că nu e singură.

-Vor să te lichideze pe tine mai întâi şi apoi pe Frank?

-Asta sper, răspunse Blackstone, dar Violet îl împunse în coaste, aşa că el adăugă: Ei bine, nu sper, dar, dacă planul lor e să se debaraseze mai întâi de mine, iar asta nu le reuşeşte, avem o şansă să-l salvăm pe Frank.

- Cahul spune că l-au ţinut pe Frank într-un depozit de ceai abandonat, care ii aparţine unui anume Waring.

- Wilde a avut dreptate.

Contesa îi dăduse întâlnire lui Blackstone în curtea unei biserici din apropierea docurilor. La un moment dat, văzură de pe drum turnul alb al bisericii. Clare opri, iar Hazelwood sări de pe capră ca s-o ajute pe Violet să coboare. Ea se întoarse spre Blackstone, îl apucă de reverul hainei, îl trase spre ea şi îl sărută cu toată sălbăticia naturii ei pasionale. Lui îi trebui o clipă ca să-şi recapete minţile.

- Nu pot să te pierd din nou.

CapitoCu(20

„Am oroare de ascunzişuri de orice fel."
Jane Austen, Mândrie *prejudecată*

Blackstone aduse trăsura într-un loc ce putea fi văzut din curtea deschisă a bisericii, care avea alei încrucişate şi era plantată cu castani golaşi, năpădiţi de flori ce se

înălţau printre ramuri precum nişte lumânări alburii. O văzu pe contesă, care purta una dintre rochiile ei deosebite şi care şedea ghemuită pe o lespede de granit, printre câteva pietre funerare înalte, grupate pe latura de sud a bisericii.
Monumentele acoperite de licheni, zidurile joase şi prăbuşite şi trunchiurile de copaci noduroase erau elementele care le-ar fi putut servi drept ascunzători complicilor contesei. Blackstone se ţinea la vedere şi nu se grăbea să traverseze peluza. Hazelwood, Clare şi Violet aveau să-l urmeze şi să-şi găsească propriul punct de observaţie ascuns, ca să urmărească întâlnirea lui cu doamna.
Contesa îl zări şi, ca la un semnal, se ridică din poziţia ei abătută, imaginea perfectă a vinei femei care îşi întâmpina salvatorul.
- Slavă Domnului că aţi venit! îi spuse ea întinzând mâinile şi strângându-le pe ale lui ca şi cum ar fi depins de el s-o scoată din Tamisa.
Noroiul şi iarba îi pătau mantia şi tivul rochiei, iar bucăţi de aţă atârnau acolo unde se desprinsese una dintre împletiturile ei obişnuite de catifea. Mai rămăseseră cusute de rochie două dintre acele şnururi grele, împletite.
Blackstone îşi compuse o expresie îngrijorată şi o ţinu la distanţă.
- Dragă contesă, ce s-a întâmplat?

Ea se întoarse spre el cu ochii scăldaţi de lacrimi.-Am făcut un lucru foarte curajos, pe care o să vi-l spun în curând, dar trebuie să mă ajutaţi.
-Bineînţeles, cum?
- Vedeţi, eu nu vreau să mă întorc în Moldova. N-ar fi trebuit să-i las să mă mărite cu Alexi, iar acum, când sunt aici şi văd cum trăiesc englezoaicele, vreau să rămân în Anglia. O să aranjaţi asta, da? 0 să fiţi protectorul meu, nu aşa se spune?
- Vreţi să vă părăsiţi prietenii şi să vă despărţiţi de compatrioţii dumneavoastră?
- Da, răspunse ea, întărindu-şi declaraţia cu o clătinare energică din cap. Ei pleacă în curând, dar, dacă aş avea o slujbă aici, aş putea rămâne. Sunt o contesă jalnică. Aş putea fi o doamnă de companie foarte potrivită.
Se aplecă spre el astfel încât pieptul să i se apese pe mâinile lor împreunate.
- Nu sunt multe femei care ar renunţa la căsătorie şi la un titlu pentru o situaţie mult mai modestă.
- Of, cum să vă conving? Eram atât de sigură că o să înţelegeţi! Sunteţi un om înţelegător, nu?
Ea se eliberă din strânsoarea lui şi-şi vârâ mâna în gentuţa de mătase care îi atârna de braţ. Era prea mică şi prea uşoară pentru un pistol, dar Blackstone tot se încordă. Contesa nu scoase o armă, ci o batistă de dantelă cu care se şterse sub ochi. astfel încât el putu vedea lacrimile argintii sclipind pe fondul albastru. Era un truc ingenios. Blackstone bănuia că doi bărbaţi văzuseră acea scenă de neputinţă feminină perfidă chiar înainte de a muri. Buzele ei tremurară, apoi ea suspină şi, cu un zâmbet, se îndreptă de spate.
- 0 să vedeţi, Lord Blackstone! Am făcut un gest curajos ca să vă dovedesc.
- Dragă doamnă, n-aveţi nimic de dovedit. Sunt doar îngrijorat pentru onoarea dumneavoastră.
în ochii ei apăru o expresie întrebătoare. El nu-i dăduse replica anticipată de ea, iar asta o derutase. Aruncă o scurtă privire peste umăr, doar cât să-i dea lui Blackstone un indiciu despre locul în care s-ar fi putut ascunde complicele ei. De îndată, el îşi inclină capul spre stânga, ca să le indice lui Hazelwood şi lui Clare

încotro să se uite. în clipa următoare, contesa îşi reveni. Mâna ei se întinse ca să-i atingă mâneca.
-Trebuie să mă lăsaţi să vă spun ce lucru curajos am făcut.
El dădu din cap în semn de aprobare.
- L-am găsit pe fratele dispărut al domnişoarei Hammersley!
Blackstone nu fu nevoit să se prefacă surprins.
- Lipseşte? Credeam că Frank doar a întârziat dintr-un motiv oarecare!
- I-am auzit pe compatrioţii mei complotând împotriva lui. Am ascultat cu atenţie, până când am aflat unde îl ţin. Aici, lângă râu. Astăzi ei dorm cu toţii, fiindcă sunt obosiţi după bal. Aşa că eu pot să mă duc şi să-l eliberez. Apoi îl ascund.
Era o poveste absurdă, imposibil de crezut. Nu exista nici măcar o umbră de onestitate în femeia aceea. Atunci când ea îşi ridică privirea spre el, Blackstone remarcă din nou că de deasupra tivului rochiei contesei lipsea unul dintre faimoasele şnururi împletite.
- în cazul ăsta, aveţi nevoie de ajutorul ministrului de externe, nu de al meu.
Ea îşi coborî iute pleoapele peste ochii de un albastru uimitor.
- Dar dumneavoastră sunteţi de la guvern, nu-i aşa? De aceea mă puteţi ajuta.
-Am nişte legături cu guvernul.
El nu ştia cât de multe ştia ea. Nu era de bun augur pentru Frank dacă moldovenii îşi dăduseră seama de şiretlicul oamenilor lui Goldsworthy.
- Mă speriaţi, Lord Blackstone! I-am spus că o să vă aduc aici, doar pe dumneavoastră, ca să fie în siguranţă.
-Aş vrea să-l văd pe Frank.
- Trebuie să fiţi de acord să mă ajutaţi, să mă ţineţi aici, pentru ca Alexi să nu-mi mai poată face rău vreodată.
Cu asta putea fi de acord. îşi imagină celule separate pentru fiecare dintre ei. Aşa că dădu din cap în semn că se învoia.
Contesa se urcă pe o lespede de granit căzută şi-şi flutură batista de dantelă spre copacii din capătul celălalt al curţii bisericii. Un bărbat ieşi din umbra lor şi porni spre ei.

Preţ de o clipă, Blackstone crezu că Frank Hammersley se îndrepta spre el prin curtea plină de verdeaţă a bisericii, iar în clipa următoare ştiu că nu era Frank. Hainele erau ale lui Frank, dar contele era cel care le purta. în aceeaşi clipă, contesa se năpusti asupra lui din spate. Un cordon de catifea împletită îi trecu peste cap şi i se strânse în jurul gâtului, iar el simţi cum contesa se răsucea în spatele lui, astfel încât ajunse să-l apese cu umerii. în loc să tragă de cordon, el se împinse puternic înapoi cu paşi mari, folosindu-şi picioarele şi greutatea ca s-o dezechilibreze şi s-o forţeze să alerge poticnit. Ea nu dădu drumul cordonului cu care încerca să-l sugrume, dar nu putea să-l ţină încordat fără rezistenţa lui.
Contele scoase un strigăt şi porni spre ei alergând, iar din spatele lui se declanşară două focuri de pistol, aproape simultan. Contesa se împiedică şi căzu la pământ. Blackstone se lăsă să cadă odată cu ea. Auzi cum aerul îi ieşea din plămâni cu un şuierat puternic. Strânsoarea cordonului slăbi pe gâtul lui Blackstone. El se eliberă şi se ridică de pe ea. Contesa se zvârcoli pe iarbă, cu faţa lividă, încercând să-şi recapete suflul. Contele se întoarse şi începu să se îndepărteze şchiopătând. Clare alergă după el şi îl culcă la pământ. Blackstone se uită după Violet. Ea se îndrepta spre el prin iarbă, cu paşi repezi şi nerăbdători, ţinând în mână micul ei pistol.
El îşi desfăcu braţele şi o strânse.
- Ştiam că nu era Frank, dar n-am fost suficient de rapid să trag înainte ca ea să atace, spuse Blackstone aruncându-i lui Hazelwood o privire plină de recunoştinţă.
- Nu e mare lucru! în copilărie, i-am împuşcat toate păsările tatălui meu.
în timp ce Blackstone îndrepta două pistoale spre conte şi contesă, iar Clare şi Hazelwood îi vârau în trăsură, Violet îşi re- încărcă pistolul.
Hazelwood chicoti în timp ce folosea cordoanele contesei ca să lege picioarele ei şi pe cele ale contelui. Faţa femeii era o mască de porţelan rece, iar de-a lungul maxilarului îi apăruse o vânătaie purpurie.
- N-o să ne învingeţi! îi avertiză ea. Voi sunteţi cei care o să aibă de suferit!

Contele o reduse la tăcere cu o frază aspră, spusă în limba lor maternă. Apoi Clare se urcă pe capră şi dădu bice cailor.
Lordul Chartwell citea cu iritare crescândă raportul Lui Samuel Goldsworthy. Omul acela era al naibii, obraznic şi teribil de secretos! Cel mai râu lucru la Goldsworthy era că obţinea rezultate fără să-şi lase vreodată superiorii să cunoască stadiul investigaţiilor lui. Trebuia să aştepţi şi să ai încredere în metodele misterioase ale lui Goldsworthy, indiferent de cât de încruntaţi îţi erau propriii superiori.
Chartwell constată că răbdarea îi era aproape de limită cu privire la chestiunea agenţilor morţi şi a sumelor de bani dispărute, în jur de o sută de mii de lire sterline. Nimic din raportul lui Goldsworthy privind incursiunile la magazinele de pălării, teatre, apicultori şi baluri nu părea să producă rezultatul esenţial. Stând la fereastră, Chartwell tocmai se întreba în ce fel ar putea scoate mai multe informaţii concrete de la omul acela masiv şi zâmbitor, când şirul gândurilor îi fu întrerupt de secretarul lui.
- Domnule, o femeie doreşte să vă vadă. Refuză să plece.
Chartwell se încruntă la secretar. Omul era plătit să se ocupe de
tot ceea ce putea să-i tulbure ziua şefului său.
- Zice să vă spun că a fost trimisă de Frank Hammersley.
Brusc, Chartwell se răsuci pe călcâie.
- Frank Hammersley?
Secretarul confirmă printr-o înclinare din cap.
-Trimite-o înăuntru! Şi adu nişte ceai sau cafea.
Chartwell cercetă dintr-o privire starea biroului. O găsi mulţumitoare. Apoi luă o cutie roşie, folosită la transportarea documentelor, şi o puse pe podea, într-un loc ferit.
Femeia pe care secretarul lui o pofti înăuntru avea, poate, în jur de patruzeci de ani şi era extraordinar de frumoasă. Chiar şi lordul Chartwell, care în mod obişnuit nu băga de seamă astfel de calităţi la semenii lui, simţi efectul privirii izbitoare a femeii. Era ceva familiar în zâmbetul ei, iar Chartwell se gândi că era posibil s-o mai fi văzut cândva, dar apoi respinse ideea. Ea stătea în picioare, cu o atitudine demnă şi liniştită,

strângând în mâini o geantă simplă de pânză groasă,
cărămiziu cu auriu, un accesoriu demodat, dar practic,
al călătorilor obişnuiţi.
- Cred că am ceva ce căutaţi, Lord Chartwell.

Engleza ei era impecabilă, străbătută totuşi de o urmă de accent.Chartwell avu din nou senzaţia că ar fi trebuit s-o recunoască. La început, nu îşi dădu seama că ea se referea la geantă, dar atunci când ea o ridică, el îi făcu semn secretarului său s-o ajute.
-O să doriţi s-o deschideţi imediat şi să număraţi banii, spuse femeia.
Chartwell îi făcu semn secretarului să aşeze geanta pe birou. O deschise şi se trezi că avea în faţă un teanc de bancnote spaniole, frumos aranjate. Lordul Chartwell simţi în acel moment că, poate, partea de jos a maxilarului său nu mai era ataşată de cea de sus.
-Cum? FrankHammersley, spuneţi?
Ea zâmbi.
- Compatriotul dumneavoastră mi-a făcut un mare serviciu, zise ea ridicând din umeri.
- Compatriotul meu? întrebă Chartwell, cu totul nedumerit.
- Lordul Blackstone. El l-a răscumpărat pe fiul meu de la haiducul Vasiladi.
Blackstone! Numele acela îi reaminti totul. Tabloul! Chartwell nu văzuse originalul, dar n-avea să uite niciodată reproducerile care apăruseră timp de luni de zile în tipografii, femeia încântătoare reprezentată în ele nepurtând altă haină în afara zâmbetului ei. Nu era de mirare că cea care stătea acum în faţa lui ii era familiară şi necunoscută în acelaşi timp!
Simţi că se înroşea la gândul tabloului şi încercă să-şi recapete un aer profesionist. îşi drese glasul.
- Doamnă, aţi făcut un serviciu foarte mare guvernului Maiestăţii Sale. Există vreo modalitate prin care să vă putem răsplăti?
Ea zâmbi. 0, zâmbetul acela! Lui Chartwell aproape că i se păru că oferta lui fusese o gafă.
- *Si.* E ceva ce aţi putea face. Ar fi un gest de mare amabilitate.

CapitoCu(21

.Nu te lăsa pradă unor îngrijorări inutile... Cu toate că sunt
motive să ne aşteptăm la tot ce poate ii mai rău, nu e cazul să
luăm asta drept sigur.”
Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

Depozitul de ceaiuri Waring & Sons Bonded Tea se afla într-un loc retras de la drum, la capătul unui şir dezordonat de clădiri abandonate, cu maldăre de gunoaie îngrămădite lângă pereţii de cărămidă înnegriţi de foc. Agitaţia docurilor se sfârşea brusc acolo unde drumul în pantă şi plin de gropi cotea spre râu. Comerţul se mutase în altă parte.

Era miezul zilei, dar ferestrele clădirii de cărămidă arse erau deschise ca nişte ochi nevăzători, cu excepţia celor care străluceau de un roşu aprins precum grătarul unei sobe de fier. Violet simţi cum bătăile inimii i se opriră, iar apoi o luară la galop. Clădirea era în flăcări, iar ea avea toate motivele să creadă că Frank se afla înăuntru, captiv într-un fel sau altul. Dată fiind duhoarea generală a cartierului, unul în care furnalele ardeau încărcături condamnate, nu se dăduse nici o alarmă, nu răsunase nici un clopot de incendiu.

Blackstone o ţinu pe loc, strângând-o de încheietură şi silind-o, astfel, să rămână alături de el, în umbra din faţa clădirii. Privirea lui scrută zidurile care ardeau şi strada pustie ce ducea spre râu.

- Nu ştim dacă Frank e înăuntru, spuse el.
- Dar dacă e?
- îl scoatem de acolo. Dar restul suitei prinţului încă lipseşte.

-Câţi? întrebă Hazelwood.

-Trei, poate, sau mai mulţi de-atât. Dubusari şi toţi bătăuşii pe care i-a angajat. Dacă valetul şi bucătarul sunt implicaţi în asta, probabil că au pregătit un mijloc de transport ca să scape, spuseBlackstone aruncând o privire spre râu, în vreme ce Violet privea capătul unui şir de trepte de piatră de la malul apei murdare ce sclipea slab în lumina primăverii. E destul de uşor să cobori pe Tamisa şi să prinzi o navă care pleacă pe mare, conchise el.
Blackstone miji din ochi, iar Violet îi urmă exemplul. Spre râu, în colţul de sud-vest al clădirii, o uşă de un verde întunecat stătea deschisă, cu un lanţ greu atârnând de clanţa de fier.
Violet îl auzi pe Hazelwood chicotind.
- Răufăcătorul tău crede că suntem idioţi, Blackstone? Lasă uşa deschisă şi ar putea la fel de bine să pună o pancartă: *Intraţi, dragilor, i'-am întins o capcană frumuşică!*
-Aşa pare, dar Dubusari nu ne aşteaptă. Îi aşteaptă pe conte şi pe contesă, care să-i spună că m-au omorât. Dar focul lui arde prea încet. Acoperişul spart a lăsat să pătrundă ploile abundente şi a umezit lemnele. Dacă mai deschide şi uşa aia verde, e ca şi cum ar avea un coş de fum.
-Atunci, unde e Frank?
Violet simţi strângerea dură a mâinii lui Blackstone. Ştia că el avea dreptate şi că trebuia ca ei toţi să fie răbdători şi precauţi, dar inima îi bătea nebuneşte la gândul că Frank era prins într-un incendiu.
- Am o idee, Blackstone! Lasă-mă să urc pe scări ca să activez capcana, dacă e o capcană, în timp ce voi doi mergeţi pe marginea râului.
Pe când Blackstone şi Hazelwood dezbăteau planul, Violet studie clădirea. Avea patru etaje şi era construită în formă de L, cu aripa lungă terminată într-un capăt rotunjit ca pupa unei nave, prelungit deasupra digului râului. Flăcările străluceau cel mai puternic la ultimul etaj, chiar în centrul aripii lungi. La ambele capete ale clădirii, ferestrele aveau tot vechiul lor aspect cenuşiu, lipsit de viaţă. Violet îl trase de mânecă pe Blackstone şi-i spuse ce văzuse, întrebându-l ce însemna.
El îi strânse mâna într-a lui.
-înseamnă că ei nu ştiu unde e Frank. încearcă să-l afume. De aceea e uşa deschisă. îl aşteaptă să fugă.

- De ce n-a făcut-o? întrebă ea, nevrând să se gândească de ce nu putea Frank să scape.
- Ori nu poate, ori ştie că ei aşteaptă.

Era exact stilul lui Blackstone să fie atât de direct cu ea. Acum Violet putea aprecia această onestitate a lui. Hazelwood clătină din cap.

- Dacă cineva supraveghează uşa aia, probabil că ne-a văzut, prieteni. Eu zic să mergem cu îndrăzneală inainte.

Blackstone se uită la Violet. Ea îşi dădu seama că teama pentru ea îl reţinea. Zâmbi şi-şi scoase pistolul de sub pelerină. Blackstone îi întoarse zâmbetul, cu ochii strălurindu-i de admiraţie.

Intrară în clădire şi dădură peste nişte scări de lemn care se răsuceau în jurul unui puţ întunecat şi îngust. Un nor de fum plutea în aer.

- O să arunc iute o privire rapidă, da? se oferi Hazelwood sărind pe scări fără să mai aştepte un răspuns.

Blackstone o ţinea de mână pe Violet, nevrând s-o lase să se depărteze de el. Fumul înţepător se încolăcea pe scâri şi ieşea în corpul principal de clădire. Focul se înteţea. Auzeau lemnul trosnind şi grinzile prăbuşindu-se.

Hazelwood strigă de sus:

- E un fel de birou aici! Arată ca o închisoare improvizată, dar Hammersley nu e de găsit, Blackstone!

¡1 auzirä bocänind, trägând de ceva greu. Apoi apäru din nou în capul scärilor.

- Pare-se că a fost contesa noastră pe aici. Doi tipi morţi înăuntru. Oameni ai locului, după cum arată. Unul dintre ei e strangulat cu un cordon de catifea, care i-a rămas în jurul gâtului.

Aruncă o bucată de stofă pe scări, iar Blackstone o prinse. Era o şapcă de tweed. Blackstone şi-o băgă în buzunar, iar expresia îi rămase impasibilă.

- Nici urmă de Wilde! strigă Hazelwood. Ce vrei să faci în continuare?

Nu aşteptă un răspuns, ci dispăru din nou.

Ceea ce Blackstone nu voia să facă era să-şi ducă iubita pe scările de lemn ale unei clădiri în flăcări. Şi nici nu voia s-o lase singură într-un loc în care Dubusari sau mercenarii lui ar fi putut s-o găsească. Violet înaintâ

atât cât îi permitea strânsoarea lui Blackstone şi trase cu ochiul în întunericul de la primul etaj.
Blackstone se aplecă în faţă şi strigă pe scara îngustă:
-Hazelwood, haide să ne regrupăm!
În timp ce se retrăgea, Violet îl strânse de mână ca să-l avertizeze.
Se întoarse şi se trezi în faţa unui bărbat foarte diferit de ceea ce se aştepta. Dubusari îi bloca drumul, dar nu era domnul bătrân şi ciudat, cu perucă pudrată şi degete de oţel, ci un bărbat puternic, cu părul negru, tuns scurt, care nu putea să aibă decât puţin peste douăzeci de ani. îndreptă spre ei o pereche de pistoale de duel.
Blackstone îşi ţinu privirea aţintită asupra lui Dubusari. Bărbatul îl privea şi el, fără să clipească măcar o dată. Era la fel de suplu ca şi personajul bătrân în care se deghizase cândva, dar acum nu mai purta acele haine lungi, efeminate, aşa că îşi vădea din plin muşchii tari, puternici.
Hazelwood se auzea mişcându-se undeva Ia etajul de deasupra.
- Unde sunt tovarăşii mei? întrebă Dubusari.
- în arest. De ce sunt morţi mercenarii tăi?
- Pentru că au greşit.
- L-au lăsat pe Hammersley să scape, se hazardă Blackstone să ghicească.
- N-are importanţă. Ai făcut o greşeală, Lord Blackstone! Anglia a făcut o greşeală, iar istoria e neprietenoasă cu cei care susţin jucătorul nepotrivit, aşa cum ai făcut tu.
- Te referi la prinţul Andre?
Blackstone îl auzea pe Hazelwood mişcându-se undeva în partea de sus a scării pline de fum. Apoi făcu un zgomot ca şi cum ar fi târât ceva pe scări. Blackstone trebuia să-l ţină pe Dubusari ocupat şi s-o împiedice pe Violet să se mişte. îi ţinea încheietura mâinii stângi în mâna lui stângă, dar simţea tensiunea din ea, dorinţa de a urca în fugă acele scări ca să-l caute pe Frank.
Dubusari râni.
- Moldova merită mai mult. O să avem grijă să aibă un principe care o poate apăra cu adevărat, nu o marionetă englezească.
- Vânzându-vă ţarului? Ăsta e planul tău, nu-i aşa?

- Anglia e slabă. Nicolai o să fie un aliat puternic pentru Moldova.
- Nicolai? întrebă Blackstone, neputându-şi stăpâni surpriza. Vrei să spui Alexandru, nu-i aşa?
în momentul de faţă, Alexandru era ţarul rus, din câte ştia Blackstone.
- Nicolai.
Siguranţa lui Dubusari era înfiorătoare.
Lui Blackstone îi trecu iute prin minte că, dacă scăpau cu viaţă, ministrul de externe avea să găsească foarte interesantă acea frântură de conversaţie.
Dubusari îşi întoarse privirea spre Violet.
- Ce bine că ai venit, domnişoară Hammersley! Fratele tău ne-a scăpat până acum, dar cred că o să iasă din proprie iniţiativă dacă îţi aude vocea. Vrei să ai amabilitatea să urci scările şi să-l strigi pe nume?
- Nu-i nevoie ca domnişoara Hammersley să urce, Dubusari, îl chem eu, răsună pe casa scării vocea veselă a lui Hazelwood, care apoi urlă spre clădirea în flăcări: Frank Hammersley, sora ta a venit să te caute! Acum ar fi un moment bun să-ţi faci apariţia!
Hazelwood se întoarse deasupra lor, tuşind şi gâfâind în mijlocul fumului, cu silueta profilându-i-se întunecată pe fundalul flăcărilor roşii.
- Nici un răspuns! Bănuiesc că a scăpat, se bucură el.
Blackstone îşi dădu seama că se aflau într-un impas. Căldura era
din ce în ce mai mare. Scările puteau să cedeze în orice moment. Hazelwood putea să cadă şi să moară, iar ei n-aveau idee unde era Hammersley. în mod evident, scăpase din camera de la capătul scărilor înguste şi-i ocolise pe gardienii morţi. Nu mai avea unde să se ducă decât în josul scărilor sau afară, în exteriorul clădirii. N-aveau cum să ştie dacă îi auzise, deşi Hazelwood făcea destul zgomot cât să trezească şi morţii din groapă.
Dubusari îl ajută să depăşească impasul.
- Cheamă-l pe prietenul tău, Lord Blackstone, zise el cu glas scăzut. Spune-i să coboare imediat pe scări, sau o împuşc pe domnişoara Hammersley!
- Nu mă convingi, Dubusari! Oricum vrei s-o ucizi!
- Blackstone, vorbi Hazelwood, spune-i ticălosului să nu tragă! Vin acum!

Dubusari îşi permise un zâmbet slab, satisfăcut. Zâmbetul acela, mai mult decât orice altceva, ameninţa să-l facă pe Blackstone să-şi piardă răbdarea.Hazelwood cobori scările cu paşi greoi, de parcă trupul lui ar fi cântărit o tonă. Blackstone o simţi pe Violet schimbându-şi poziţia în spate şi mişcând pistolul astfel încât să-l poată strecura pe lângă coastele lui şi să tragă. Pentru moment, el era tot ce se afla între ea şi un glonţ de Ia Dubusari.

- Blackstone! se auzi vocea lui Hazelwood, care de-acum era răguşită, redusă la un soi de şoaptă dramatică, exagerată. Cred că l-am găsit pe Hammersley! Poţi să vii sus?

Acele cuvinte îi spulberară concentrarea lui Dubusari. Privirea lui zbură în sus. Violet îşi repoziţionă arma şi trase. Glonţul îl atinse pe Dubusari în umărul stâng şi acesta se dezechilibrâ. Făcu un pas poticnit în spate, iar pistolul din mâna lui stângă se des- cărcă în podea. Blackstone avu timp să-şi scoată propriul pistol în timp ce Dubusari se îndrepta. Violet era expusă acum, iar Dubusari îşi îndreptă pistolul spre ea. Dar Hazelwood strigă din nou:

- îl trimit pe Hammersley jos! Faceţi-i loc!

Dubusari îşi ridică din nou privirea. Blackstone se mută în faţa lui Violet, la baza scărilor. Urmă o pauză. Apoi se auzi o lovitură puternică şi un corp căzu cu picioarele înainte, între Blackstone, Violet şi Dubusari. în timp ce Dubusari sărea înapoi, Blackstone trase. Dubusari se prăbuşi, iar pistolul îi căzu pe podea cu un pocnet. Blackstone o scoase pe Violet din clădire. O aşeză pe iarbă şi se întoarse înăuntru. Hazelwood auzise un strigăt sLab. Fumul era partea cea mai rea. Deşi era încă ziuă, interiorul clădirii părea năpădit de cea mai teribilă ceaţă londoneză. în plus, era şi cald. Cei doi îşi udară hainele într-o baltă de apă de ploaie şi întinseră o grindă din capul scării până la vârful expus al unei coloane de cărămidă, fiindcă podeaua ajunsese să fie nesigură, putându-se prăbuşi în orice moment. Blackstone începu să meargă pe ea. Strigătul se auzi din nou. Gâfâind în căutarea unei guri de aer, Blackstone ajunse la o fereastră întredeschisă, scoase capul cât putu de mult prin deschizătură şi îl descoperi pe Frank Hammersley zăcând dedesubt, pe un pervaz.

Apoi Blackstone şi Hazelwood pătrunseră în capătul opus al clădirii, unde Frank le spuse că găsise un lift, şi descoperiră nişte frânghii. Astfel, reuşiră să-l coboare de pe pervaz. în timpul acelui proces minuţios. Violet, neliniştită, se plimba pe terenul plin de buruieni.
Din spatele unei grămezi de gunoaie se auzi un geamăt. Se duse să cerceteze şi găsi un tânăr intins printre buruieni, cu o tăietură însângerată la ceafă.
Ingenunche şi-i atinse umărul.
Tânărul gemu şi se rostogoli pe spate. Deschise ochii şi clipi în lumină. Ea se mută, ca să-i pună umbră pe faţă.
-Tu cine eşti?
- Nate Wilde, domnişoară Hammersley, răspunse el cu glas răguşit.
Ea se legănă pe călcâie.
- Mă cunoşti?
- II căutam pe fratele dumneavoastră. E aici, nu-i aşa?
- L-am găsit. E în viaţă, spuse ea.
Ochii tânărului se închiseră.
-Bine.
Ea îl atinse cu blândeţe.
-Ce ai păţit?
-Am căzut, cred că mi-am rupt ceva. Fugeam de...
El se pierdu şi nu mai continuă.
- Stai liniştit! O să avem grijă de tine.

CapitoCu(22

„N-o să ne certăm pentru partea cea mai mare de vină

din Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

Blackstone îi duse pe Violet si pe Frank înapoi la Hammersley House şi privi cum servitorii se buluceau pe uşa de la intrare, ciocnindu-se unii de alţii în neräbdarea lor de a face ceva pentru conaşul Frank.
După ce rănitul, purtat cu cea mai mare grijă, fu culcat pe o banchetă luată de sub scări, Violet veni să stea lângă Blackstone. Se întinse şi îl atinse pe faţă.
-Acum trebuie să plec şi să fiu cu el, dar avem nevoie să ne vedem curând.
- Haide să ne vedem diseară, Violet.
Ea se sprijini de pieptul lui, iar el îşi îngădui s-o strângă în braţe. Apoi ea se trase înapoi.
- O, Doamne! Nu ne putem întâlni în camera lui Frank! El o să fie acolo.

-Atunci, să ne întâlnim în galeria lungă. Acolo unde am început.
- Da, şi de unde o să începem din nou.
El dădu din cap în semn că era de acord cu spusele ei.
- Da. Iar acum am şi eu un pacient de care trebuie să mă ocup.
Îi dădu un sărut fugitiv şi plecă, fiindcă trebuia să aibă grijă de
Wilde. Dar tot se uită după ea cum alerga pe scări, spre uşa ei.
Cândva după miezul nopţii, Violet se întâlni cu Blackstone în galeria lungă. în casă se instalase liniştea. Din momentul în care ea şi Frank ajunseseră la Hammersley House, toată lumea de acolo făcuse eforturi uimitoare. Medicul se trezise cu multe ajutoare, mai mult decât ar fi avut nevoie chiar şi în cele mai dramatice momente. Dar îşi dăduse seama pe dată că toţi trebuiau implicaţi şi sugerase modalităţi prin care putea fi asigurat confortul lui Frank. Avea acum la îndemână gheaţă, prosoape şi ligheane puţin adânci cu ajutorul cărora ar fi putut să oblojească o duzină de membre rănite.
Pentru moment, el făcuse tot ce se putea. Urma să se întoarcă după ce umflătura scădea atât cât să-i permită să fixeze osul.
Blackstone se ridică de pe o canapea de care Violet îşi aminti pe dată, fiindcă fusese una dintre favoritele lor înainte să treacă la făcut dragoste în toată puterea cuvântului. Ea se cuibări în braţele lui Blackstone şi-şi puse capul pe pieptul lui.
-Tata e cu Frank. O să stea cu el toată noaptea. I se pare miraculos că l-am regăsit. Ţie îţi datorăm totul.
- Nu-mi mulţumi, Violet,
- O, dar trebuie! Şi mai trebuie să-ţi cer şi iertare. Cred că o să te plictiseşti de regularitatea cu care o să le fac pe amândouă.
El o strânse mai tare în braţe.
-Violet, porţi un capot şi..., murmură el, strecurându-şi o mână pe sub capot ca să-i cuprindă un sân. Şi o cămaşă de noapte.
- Da, zise ea, ţinându-şi capul pe pieptul lui, chiar deasupra inimii. M-am gândit că poate ar fi mai bine,

până la urmă, dacă ai veni pur şi simplu în dormitorul meu.
La auzul cuvintelor ei, Blackstone simţi cum i se schimba ritmul bătăilor inimii.
-Aha, ca să poţi reîncepe cu mulţumirile şi cu scuzele!
-Exact.
Violet râse uşor la pieptul lui, iar apoi îşi înălţă capul şi îl luă de mână. Il conduse prin casa întunecată, pe care el o cunoştea, de altfel, ca pe buzunarul lui.
Odată ajunşi în camera ei, aprinseră lumânările dintr-un sfeşnic, stând apoi unul în faţa celuilalt ca să se dezbrace pe îndelete şi ca să se studieze reciproc.Blackstone se întorsese la Londra de mai bine de o lună, dar acum ştia că era acasă. Trase de cordonul capotului ei de mătase trandafirie şi îl făcu să-i alunece de pe umeri, li luă sânii în mâini, îi ridică şi-i sărută. La rândul lor, mâinile ei se agăţară de vesta lui, fiindcă altfel Violet nici măcar nu s-ar mai fi putut ţine pe picioare. După ce toate acestea se întâmplară, el trase în piept aerul de acasă.
Iar atunci când ea îi scoase cravata albă şi-i descheie nasturii, eliberându-l de vestă şi de cămaşă, el avu din nou senzaţia că era acasă.
Pentru o vreme, se mulţumiră să stea în lumina pâlpâitoare, lipiţi unul de celălalt şi să savureze întâlnirea tuturor punctelor – moi, netede şi rotunde sau aspre, dure şi plate – care le puteau exprima dorinţa. Mâinile dezmierdau, iar buzele se întâlniră şi se lipiră. După ce el îi despleti părul pe îndelete, astfel încât să-i învăluie pe amândoi, se simţiră cuprinşi de nerăbdarea dorinţei şi-şi scoaseră mult mai repede restul de haine, retrăgându-se apoi în mare grabă spre pat.
Acum erau cu adevărat goi, piele caldă lipită de piele caldă.
- Mi-a lipsit asta, mărturisi el.
-Ai spus că nu te-ai gândit niciodată la mine.
-Am minţit.
El se rostogoli astfel încât corpul lui să-l acopere pe al ei.
Violet se bucură de forţa lui atletică, de simetria perfectă a trupului, de locurile aspre şi de textura moale a părului de pe braţele şi de pe pieptul lui, de senzaţia pe care i-o dădeau picioarele lui împletite cu ale ei. II

apucă de coapse ca să simtă cum i se încordau muşchii atunci când o pătrunse.
Apoi se regăsiră în mişcările pe care le cunoşteau atât de bine, care îi făceau să gâfâie şi să se încordeze, avântându-se împreună spre soarele îndepărtat al plăcerii, până când acesta răbufni în reverberaţii luminoase de plăcere, care îi lăsară înfierbântaţi şi tremurând unul în braţele celuilalt.
Violet închise ochii şi dădu drumul lacrimilor, care nu mai erau expresia durerii, ci a plinătăţii şi a bucuriei exuberante. Blackstone i le luă pe degetele mari şi le gustă.
-Te iubesc, Violet.
-Te iubesc, Blackstone.
Ea se ridică în genunchi deasupra lui şi începu să-l exploreze. Găsi şi sărută toate vânătăile purpurii pe care i le provocaseră luptele din ziua aceea şi descoperi că timpul petrecut în Grecia ii subţiase pântecul. îi trasă pe piele linii şi unghiuri, revendicând pentru ea, prin dezmierdări, toate părţile lui, care ei i se păreau cele mai minunate pentru că erau ale lui.
El se mişcă şi o ţintui din nou dedesubt. După ce se săturară din nou unul de celălalt, ea îl lăsă s-o ia şi s-o pună înapoi pe perne, înlănţuind-o cu braţele.
- Ştii, mi-am schimbat camera din cauza ta.
-Am ghicit asta de cum am văzut-o. Asta m-a şocat, m-a zguduit şi mi-a spulberat părerea preconceptă despre cearta noastră. Am simţit partea mea de vină pentru schimbarea din tine, prietena mea neînfricată.
-Am crezut că schimbarea tapetului avea să mă ajute să-mi alung gândurile despre tine. Nu mă puteam uita la acei pereţi fără să mă gândesc că fuseseşi aici, cu mine.
- Era un tapet frumos, Violet.
- Dar acea viţă-de-vie şi florile te văzuseră cum m-ai iubit şi cum m-ai părăsit. Şi lor le era dor de tine, iar eu nu le puteam suporta reproşurile.
Ea îi întoarse mâna ca să contemple inelul cu sigiliul cel falnic al familiei Blackstone.
El îşi retrase mâna de pe mâna ei şi-şi scoase inelul.
- Poate că n-ar fi trebuit să mă simt atât de legat de acea promisiune.
- Nu, se împotrivi ea luându-i mâna din nou şi punându-i inelul pe deget, intorcându-se apoi cu faţa la

el şi bucurându-se de senzaţia pe care i-o dădea apropierea dintre trupurile lor goale. Inelul ăsta eşti tu, adăugă ea pe un ton solemn. El reprezintă loialitatea şi onoarea ta. Tu îl porţi acum şi asta înseamnă *tu,* nu altcineva, nici un alt bărbat.

- Să înţeleg că îmi ceri din nou iertare? întrebă el, plin de speranţă.

- 0 să mă ierţi din nou?

Ea i se cuibări iarăşi la piept, cu braţele lui înfăşurate în jurul ei, pe sub sâni.

- Mi-am refuzat plăcerea de a mă gândi la tine, ceea ce mă face şi mai înfometat acum. I-am spus lui Rushbrooke...

-I-ai spus lui Rushbrooke despre noi?!

Ea se răsuci ca să-l privească. El o sărută, simţindu-se ca şi cum ar fi băut dintr-un izvor rece şi tumultuos, aşa că pentru o vreme se pierdu în senzaţiile momentului. Apoi se aşeză astfel încât să stea întinşi unul lângă altul.

-I-am spus lui Rushbrooke că, după ce o să fii soţia mea, o să te ţin în pat doar opt ore pe zi, ca să-ţi poţi continua operele de caritate.

- Doar n-ai zis aşa ceva!

-Ba da.

- Probabil că i s-a tăiat răsuflarea din cauza şocului şi s-a înecat, bietul de el!

Ochii ei sclipiră de amuzament, iar el îşi aminti de acel moment de strălfulgerare de pe *Redemption,* când îşi dorise ca ea să-i mai apară o dată în faţă.

- Cât pe-aci! Dar nu cred că o să-mi pot onora promisiunea. S-ar putea să am nevoie ca tu să fii goală lângă mine din ce în ce mai mult, zi de zi.

El o plăcea cel mai mult atunci când era goală, întinsă lângă el, albă şi diafană ca zăpada. îşi lăsă mâna să alunece peste rotunjimile ei catifelate, pe scobitura adâncă a taliei şi pe panta lungă de la şold până la genunchi. Ea tremură sub atingerea lui şi se scutură de râs. Acel râs, ca o adiere înviorătoare de aer proaspăt, îi stârni şi lui râsul şi îl făcu să se simtă viu. Fericit.

-Am putea vorbi toată noaptea, dar trebuie să te sărut din nou, Violet.

-Chiar aşa? Atunci îţi propun un târg, pentru că simt nevoia să te ating, să te ating peste tot pe unde îmi place

.CapitoCuC23

„Vă mărturisesc că, în cele din urmă, nu există bucurie mai mare decât cititul! Te saturi de orice mult mai repede decât de o carte. După ce o să am casa mea, o să fiu nefericită dacă n-o să am o bibliotecă excepţională.”
Jane Austeri, *Mândrie ţi prejudecată*

- Felicitări, băiete! I-ai prins pe toţi şi l-ai găsit pe Frank Hammersley. Nu cred că un profesionist ar fi putut face o treabă mai bună.

Blackstone aşează inelul cu diamant fals – pe care Violet i-l re- tumase – pe biroul mare şi plin de hârtii al lui Goldsworthy. El ştia că existau unele lucruri pe care Goldsworthy le trecea sub tăcere. în plus, nici nu avea o idee prea clară despre cât de mult ştia Goldsworthy în privinţa planului de a-l elibera pe Frank indiferent dacă asta servea sau nu guvernului.

Goldsworthy luă cutiuţa de catifea.

- Mă bucur pentru tine. Acum o să-ţi doreşti să-i cumperi domnişoarei Hammersley unul adevărat.

- După ce trec anul şi ziua în care sunt angajatul tău, vrei să spui.

- Nu-i nevoie să aşteptaţi din cauza noastră, zise Goldsworthy, fluturând din mână împăciuitor. Dacă vrei să te căsătoreşti cu fata, căsătoreşte-te acum! Nu există nici un motiv pentru care să nu poţi fi căsătorit şi să lucrezi pentru noi.

-Nu mă pot vedea trăind separat de soţia mea sau trădând-o.

Goldsworthy îşi ridică în picioare făptura-i nesfârşit de înaltă, începu să se scuture de râs, ca un copac în bătaia unei brize iscate din senin.

- Nu-i nevoie de aşa ceva!

Lui Blackstone îi scăpa ceva, îi lipsea o piesă din puzzle. Cercetă din priviri biroul lui Goldsworthy, contemplând amploarea măreaţă a mobilierului şi simplitatea lui spartană, precum şi perdeaua de pânză care ascundea restul încăperii.
-Am crezut că m-ai ales pentru renumele meu scandalos. Blackstone, afemeiatul cel fermecător!
Dintr-odată, Goldsworthy îl privi cu un aer serios, iar strălucirea complice din ochii lui dispăru fără urmă.

- Nu-ţi pot schimba reputaţia, băiete. Londra are o memorie foarte bună în ceea ce priveşte scandalurile, dar nu te-am ales pentru că odinioară ai fost subiect de bârfă pentru presa mondenă.
Blackstone se bucură că stătea jos. O întâlnire cu Goldsworthy avea un fel de a te răscoli, de parcă te-ai fi aflat pe o navă care se prăbuşea într-un hău sau te-ar fi zgâlţâit un cutremur minor, ce zdruncina porţelanurile din dulapuri.
-Atunci, pentru ce m-ai ales?
- Pentru ce? Pentru că te-ai dus în Grecia ca să-ţi salvezi fratele. Te-ai descurcat cu Vasiladi timp de aproape un an şi ţi-ai păstrat capul pe umeri, pe al tău şi pe ale celorlalţi prizonieri ai lui. Asta a fost o treabă bună. Trebuia să te am, nu-ţi dai seama de asta?
- De unde ştii că am un frate? N-am spus nimănui.
-Asta e un secret de club, băiete. Nu pot să-ţi spun cum de ştiu anumite lucruri. Poate că tu eşti obligat să păstrezi secretul, dar alţi oameni nu sunt. Iar acum du-te, însoară-te cu fata, mută-te la Hammersley House, dacă vrei. Pe aici, pe undeva, am un ordin de plată pentru tine, o primă tranşă de bani din suma pe care ţi-am promis-o conform înţelegerii noastre. Ar trebui să te ajute să ai grijă de mama şi de surorile tale până când îţi închei perioada de lucru la noi.
încă o dată, Blackstone se uită cum Goldsworthy răsfoia teancurile de hârtii de pe biroul lui. Fu nevoie de multă agitaţie înainte ca documentul căutat să iasă la iveală din mijlocul acelei dezordini, timp în care Blackstone reuşi să-şi adune gândurile cu privire la acel om mare la trup şi infinit mai mare în privinţa felului său de a gândi, precum şi la rolul lui în vieţile colaboratorilor săi.
-Aha! exclamă Goldsworthy luând documentul pe care-l căutase, ca un magician care ar fi scos un iepure din pălărie, iar apoi i-l întinse lui Blackstone, care se ridică şi îl luă.
Acesta din urmă nu înţelegea pe deplin clubul şi mecanismele sale, dar ştia un lucru, pe care se grăbi să-l şi spună:
- Hazelwood a înţeles totul greşit.
Goldsworthy dădu lent şi solemn din capul lui cel mare.
- Băiatul e un caz dificil, dar ne ocupăm noi de el. în timp, o să-l dăm pe brazdă.

Miranda nu se aventurase niciodată în camerele de locuit ale clubului. Era de neconceput ca un astfel de loc pentru bărbaţi să admită un vizitator de sex feminin, dar acum lordul Hazelwood încălca regulile. O conducea pe scara servitorilor ca să-l vadă pe Nate Wilde.

- Puştiul are nevoie de încurajare, Miranda, iar tu eşti cea care trebuie să facă asta. E cu moralul la pământ. Crede că a picat un test crucial.

De fapt, Miranda nu şi-l putea imagina pe Nate Wilde deprimat. Nate era obrăznicia însăşi, sigur pe el atunci când n-avea dreptul, născut în Seven Dials, mai priceput să şterpelească monedele din buzunarul cuiva decât să câştige un bănuţ pe care să-l pună într-al său. Dar lordul Hazelwood o luase de mână, îi spusese cât de frumoasă era şi o asigurase că Nate Wilde avea să se vindece într-o clipă dacă ar fi avut fericirea s-o vadă la căpătâiul lui. Lordul Hazelwood îi ceruse să vină sugerându-i că astfel îi făcea o favoare lui personal, iar Miranda nu putuse refuza. Totuşi, ea se opri în faţa uşii, iar lordul Hazelwood se întoarse şi o privi complice.

- Doar n-ai devenit brusc timidă, nu-i aşa, Miranda?

Ea clătină din cap în semn că nu.

Lordul Hazelwood bătu la uşă.

Dinăuntru răspunse o voce înăbuşită, şovăitoare şi lipsită de orice chef.

-Wilde, eşti îmbrăcat? strigă lordul Hazelwood şi întredeschise uşa. Aici e cineva care vrea să te vadă.

Miranda se încruntă la Hazelwood. Nu ea era cea care voise să-l vadă pe Nate Wilde! Dar lordul Hazelwood se mulţumi să-i adreseze acel zâmbet leneş al lui. Apoi împinse uşa ca să se deschidă complet, îi făcu o reverenţă şi o pofti să intre în cameră.

Nate Wilde nu purta cămaşă.

Miranda îşi asistase tatăl de nenumărate ori în timp ce îi măsura pe tinerii lorzi de la clubul domnului Goldsworthy, dar aceştia nu fuseseră niciodată fără cămaşă. Ea îşi abătu imediat privirea de la acei umeri laţi şi albi. Dar impresia rămăsese. Un bandaj larg de în ii traversa pieptul lui Nate şi-i ţinea braţul drept în eşarfă. Pieptul lui era bine conturat, era musculos şi avea la mijloc o adâncitură interesantă. După privirea lui sticloasă, ea îşi dădu seama că îl chinuiau durerile. Se mulţumi să-l privească fără să se clintească din loc.

- Haide, Wilde, salută-ţi musafira! îl îndemnă lordul Hazelwood în timp ce împingea un scaun lângă pat. Vino, Miranda, ia loc ca să poţi să-ţi începi vizita.
O luă de braţ şi o instală pe scaun. Ea ii aruncă o privire imploratoare.
- Mă întorc după tine peste o jumătate de oră. Nu-l obosi. E încăpăţânat şi nu vrea să-şi ia medicamentul!
Miranda nu se putea uita la Nate. îşi lăsă privirea să hoinărească prin cameră. Nu-şi imaginase că el îşi ţinea camera la fel de îngrijită şi de ordonată ca magazinul ei. Patul îngust era acoperit cu o cuvertură în nuanţe de albastru-închis şi de verde. Lângă pat, pe o comodă mică, se aflau o lampă, o carte şi un pahar cu un lichid oarecare. În stânga uşii se găsea un dulap înalt de lemn de nuc, iar lângă el, un paravan de răchită maro. în dreapta ei se aflau o fereastră de mansardă şi o măsuţă. Deasupra acesteia din urmă erau fixate două rafturi, pline cu cărţi frumos înşiruite. Miranda nu putea să citească titlurile minuscule, scrise cu litere aurii, dar cotoarele cărţilor aveau culori banale: cărămiziu, verde închis şi albastru. Totul era simplu şi bărbătesc.
Fata simţi că Nate o privea.
- Le-ai văzut pe toate, zise el.
- De ce nu vrei să-ţi iei medicamentul?
- îmi dă o stare de somnolenţă. Dacă 0 iau, nu pot citi.
El se opinti ca să se ridice mai bine în capul oaselor. Pieptul şi coastele i se dezveliră şi mai mult, iar faţa i se încordă de durere.
- Cât timp mai trebuie să stai în pat?
- Doctorul zice că încă o săptămână. Până atunci, n-am voie să mă mişc.
-Ai foarte multe cărţi.
- îmi place să citesc. Eşti surprinsă?
-Nu.
- Ba eşti. Crezi că unul ca mine nu poate decât să vorbească graiul din cartierele mărginaşe. Poate că m-am născut în Seven Dials, dar acum pot fi cine vreau eu să fiu.
- Dacă-i aşa, de ce îmi spui mereu că nu pot fi cine vreau eu să fiu?
-Te tachinam, doar. îmi plac aerele tale, Miranda!
El îşi sprijini capul de perne, iar ochii i se închiseră şi adormi, pur şi simplu.
Miranda îşi luă lucrul de mână şi începu să coasă. După câteva minute, ea îl privi din nou pe Nate şi avu o

revelaţie ciudată: nu-i cunoştea culoarea ochilor. Cum de nu ştia? Doar se întâlniseră şi vorbiseră aproape în fiecare zi, timp de un an întreg!
Nu-i păsa ce culoare aveau ochii lui Nate Wilde.
Uşa se deschise, iar Miranda îşi ridică privirea şi văzu trei domni chipeşi, doi cu bucle negre şi unul cu părul auriu, ca de înger. Erau la fel de frumoşi ca şi domnii din subordinea lui Goldsworthy. Unul dintre domnii cu părul negru făcu un pas în faţă.
- Băiete, ce-ai păţit? îl întrebă el pe Nate.
Bolnavul se trezi de-a binelea, zâmbi şi se miră:
- La naiba, ce căutaţi aici? Domnule Xander, domnule Daventry!
-Am venit din două motive, dar se pare că eşti pe mâini bune.
Ai de gând să ne prezinţi?
- Domnişoara Kirby, domnul William Jones, domnul Alexander Jones şi Lord Daventry.
Cu picioarele tremurându-i, Miranda se ridică şi făcu o reverenţă adâncă. Domnii îi zâmbiră. Ea speră ca genunchii s-o ţină şi să n-o facă de râs. Unul dintre domni râse, îi făcu iute cu ochiul şi se duse la capul patului.
-Nu vrem să vă întrerupem, dar am venit să te luăm, Wilde. Soţiile noastre insistă. Frumoasa Helen nu acceptă un refuz. Ea va fi prima care să te îngrijească şi să te ajute să te întremezi.
Al doilea domn interveni şi el:
- Te asigur, Wilde, că Lady Jones şi doamna Daventry sunt la fel de hotărâte să contribuie la vindecarea rănilor tale.
- Ne întoarcem cât se poate de repede, Wilde, zise cel de-al treilea domn, cel serios, cu părul auriu. O să am grijă ca nimeni să nu te bruscheze în timpul călătoriei.

- Miranda se uită la Nate Wilde, care zâmbea cu gura până la urechi.Cine sunt eu să mă cert cu doamnele din familia Jones?

Domnii se uitară la Nate, iar unul dintre ei zise:

-Atunci, într-un sfert de oră?

Nate dădu din cap şi spuse:

- Negreşit!

Cei trei domni magnifici ieşiră din cameră. Miranda se aşeză şi începu să-şi împăturească lucrul de mână.

- Bănuiesc că pleci de la club.

- Deocamdată. Acum nu prea sunt de folos aici. Prietenii o să aibă grijă de mine.

- Zici că sunt prietenii tăi, da?

-Sunt.

Nate spusese asta fără mândrie. Miranda se simţi umilită. Ştia că ea s-ar fi lăudat cu faptul că avea printre cunoştinţe astfel de domni, dar şi-ar fi tăiat limba şi i-ar fi dat-o de mâncare unei ciori inainte de a-l întreba pe Nate Wilde cum de ajunsese să cunoască atâţia domni din înalta societate.

- Ei bine, îţi doresc sănătate! Ne vedem după ce te întorci.

Miranda îşi adună lucrul de mână. Ea nu înţelegea cum de el,

având astfel de prieteni, lucra pentru domnul Goldsworthy şi-i servea pe domnii de la club. Nu-l înţelegea. Dacă putea să plece şi să se lase îngrijit de persoane sus-puse, de ce s-ar fi întors la ea?

!l privi. Umerii albi îi erau la fel de largi şi de frumoşi aşa cum îi văzuse imediat după ce intrase în camera lui, iar ochii îi erau sticloşi din cauza durerii.

-Ai de gând să mă săruţi de rămas-bun? întrebă el.

-Să te sărut? O, căzătura aia ţi-a zdruncinat creierul, Nate Wilde!

- Cred că nu. Dimpotrivă, m-a făcut să văd lucrurile clar. Vrei să mă săruţi, Miranda.

- Eu, să te sărut?

Doar ideea de a face aşa ceva! Dar o voce dinlăuntrul ei îi şopti că nimeni n-avea să ştie. El pleca, oricum.

- Da, vrei să mă săruţi! Aşa că vino aici.

Ea se supuse. Ochii lui erau albaştri. Da, albaştri precum azurul unui cer de vară. Nu ştia de ce nu-i observase până atunci.

Violet îşi petrecea acum cea mai mare parte a timpului alături de fratele ei, dar trecu aproape o săptămână până când acesta reuşi să poarte o conversaţie.
-Voiai să vorbeşti cu mine? Cum te descurci? întrebă Violet.
- Mi-a fost şi mai bine de-atât, dar doctorul nu crede că o să pierd piciorul.
Violet îşi trase scaunul mai aproape şi se aşeză astfel încât el să poată s-o vadă. Acum Frank reuşea să rămână treaz pentru perioade mai lungi decât în primele zile după ce fusese adus acasă. O bună bucată de vreme, regimul lui însemnase numai somn şi laudanum, cu Violet sau cu Papa stând lângă el. Abia cu o zi în urmă renunţase să mai ia medicamentul care îi calma durerile.
- îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme la tine.
- Nu e vina ta, Vi. Am crezut că i-am păcălit punând un raport fals în valiza mea şi ducându-l pe cel adevărat, murmură Frank, iar apoi privi în gol, gândindu-se la altceva.
- Când ţi-ai dat seama despre ce plănuia Dubusari?
-Aproape imediat, dar n-aş putea spune cât de departe a mers,
sau cine a fost implicat de la bun început. Nu ştiam dacă prinţul făcea pe prostul...
- Sau dacă pur şi simplu n-a văzut ceea ce era evident?
- Bineînţeles că adevărul a ieşit la iveală atunci când au intrat banii în joc. Mi-am dat seama că, dacă voiam să ies viu din Moldova, trebuia să le arăt un raport fals. în Grecia, m-am gândit că aş fi putut să i-l transmit agentului nostru pe cel adevărat, dar atunci când am ajuns la el, omul nostru deja era mort.
- Prietena noastră, contesa! Ţi-ai dat seama că era implicată?
Frank clătină din cap în semn că da.
-Ai încercat din nou la Napoli?
- La vremea aceea, eram deja destul de disperat. Ştiam că cei care conspirau n-ar fi trebuit să vadă niciodată adevăratul raport. Singura cale de ieşire era să-l dau cuiva care să nu poată fi suspectat de simpatii britanice.
- Te referi la persoana pe care ai fost s-o vezi în Spania?
-Da.

Frank îşi făcu de lucru la cuvertură.
Violet sări în picioare.
- E prea grea pentru tine? Te deranjează la picior?
- Nu, răspunse el, ridicând o mână ca s-o oprească. Trebuie să-ţi spun ceva.
- O, Doamne, vrei să-mi faci o mărturisire?
- Mă tem că da.
Privirea lui o întâlni pe a ei, iar apoi se abătu în altă parte.
- La naiba, Vi, nu ştiu cum să-ţi spun aşa ceva!
Violet îi zâmbi şi se afundă înapoi în fotoliul ei.
- Direct şi sincer, Frank! Asta o să fie de ajuns.
- Pentru tine, da, spuse el râzând şi foindu-se, iar apoi împingându-se ca să stea mai bine în capul oaselor. Am dus raportul la fosta amantă a lui Blackstone. Numai că ea n-a fost niciodată amanta lui.
-Ştiu. Adică ştiu acum. Ar fi trebuit să-mi dau seama acum cinci ani, dar pe atunci eram prea răvăşită ca să mă gândesc la asta.
- Cum ai fi putut să-ţi dai seama atunci? Toată lumea a crezut că Blackstone era un afemeiat de cea mai joasă speţă. Tabloul ăla se tipărea în toate tipografiile. Inelul lui era inconfundabil!
- Pe cealaltă mână. Dar cum ţi-ai dat seama de adevăr?
Frank îşi aţinti privirea la cuvertură.
-Ţi-a spus de ce a plecat în Grecia?
-Nu.
- Ei bine, e un prost încăpăţânat şi un om de onoare. În fine, am aflat motivul pentru care a plecat în Grecia, iar asta m-a făcut să mă gândesc la trecut şi la tot ceea ce am crezut despre el. Blackstone a fost prietenul meu. N-ar fi trebuit să cred niciodată că s-ar fi logodit cu tine în timp ce avea o amantă.
Violet se ridică şi se duse la fereastră. Îşi apăsă mâinile la piept. Nu merita să fie atât de fericită, dar era. Măcar atât putea să facă, să-i spună fratelui ei adevărul. Se întoarse spre Frank.
- E rândul meu să mărturisesc. Ar fi trebuit să ştiu că Blackstone nu era bărbatul din tablou, pentru că fusese cu mine atât de des şi atât de... intim, încât nu putea fi în studioul lui Royce la vremea la care a fost pictat tabloul.
Frank o privi cu ochi mari.
-Vrei să spui că ar fi trebuit să-i cer socoteală!

Violet clătină din cap.
- Mă căsătoresc cu Blackstone duminica viitoare. Cu o întârziere de cinci ani, dar asta e ceea ce ne-am propus.
- Duminica viitoare?
- Ştii, avem o istorie atât de tristă în privinţa încrederii reciproce, şi suntem atraşi atât de mult unul de celălalt! Nu putem face altfel.
- Ţi-a spus de ce a plecat în Grecia, Vi?
- Nu. Nu trebuie să ştiu. Nu trebuie să-mi spui. Ştiu că pot avea încredere în el. Indiferent de ce crede lumea despre el, ştiu că e un bărbat de onoare.
- Un prost încăpăţânat şi un om de onoare, repetă Frânte. Crezi că o să vrea să vin la nunta voastră?
- Desigur! Poţi să te descurci cu un scaun de invalid?

O să vin.CapitoCuC24

.«Aşadar, eşti hotărâtă să-ţi legi soarta de a lui?» «Sunt hotărâtă doar să acţionez în acea manieri care, după cum cred, reprezintă fericirea mea, fără legături cu dumneavoastră sau cu vreo persoană care n-are legătură cu mine.»„
Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*
-Violet, am venit de îndată ce am aflat! Să nu faci aşa ceva! Nu poţi să te gândeşti serios si devii soţia lui Blackstone! exclamă Penelope, studiind salonul decorat în galben pai al lui Violet şi apoi aruncându-i prietenei ei o privire surprinsă şi admirativă.
- Ba da.
- Iartă-mă că te întreb, dar nu cumva ai înnebunit? Penelope se afundă în canapeaua acoperită cu tapiserie Aubusson şi se opri ca să dezmierde modelul elegant. - Ceai? întrebi Violet. Penelope aprobă cu un semn din cap.
Violet zâmbi. La urma urmei, nu se putea abţine. Fericirea ei izbucnea la suprafaţă ca un izvor.
- Cred că sunt nebună, dar e o formă frumoasă de nebunie! Penelope luă ceaşca de ceai din mâna lui Violet.
- Societatea o să spună că e un vânător de zestre.
- Nu cred că el o să se supere.
- Cum crezi că o să te descurci cu familia lui Blackstone? Mama şi surorile lui n-o să se bucure de legătura dintre voi.
- Recunosc că s-ar putea să dureze ceva timp până ca ele să mă accepte. Au avut parte de destule încercări în ultimii ani, dar Blackstone e cel care trebuie să se împace mai întâi. A plecat la Bath ca să stea de vorbă cu ele şi o să vedem dacă e posibil să ne împăcăm.
Penelope îşi puse jos ceaiul de care nu se atinsese.
- Nimeni n-o să-ţi mai susţină acţiunile de caritate. Nimeni n-o să mai vrea să te cunoască. Oamenii o să te ignore făţiş.
- Ei, atunci o să trebuiască să mă bizui pe Blackstone ca să-mi ţină companie, nu-i aşa?
Spunând asta. Violet se lumină la faţă. Presupunea că aveau să fie adeseori goi, cel puţin în primele zile ale căsniciei lor, iar asta însemna cu siguranţă că altă companie nu era de dorit. Ce loc pustiu şi plictisitor fusese Londra fără Blackstone! Iar ea, deşi încercase să

umple fiecare pagină din agenda ei cu întâlniri şi cu programări, trebuia să recunoască faptul că Londra, în absenţa lui, deşi populată cu milioane de oameni, fusese pustie.

-Asta e cea mai nebunească idee dintre toate! Să te bazezi pe Blackstone?! Bârfele despre aventurile lui o să înceapă până să se usuce cerneala pe semnăturile certificatului vostru de căsătorie!

- Da, presupun că numele lui o si fie mereu sinonim cu scandalul. Lumea o să-şi imagineze că are un harem, sau că iubita lui e o dansatoare spaniolă ori o actriţă.

- Fantasmagoriile doamnelor plictisite din înalta societate n-o să fie greu de suportat. în schimb, informaţiile despre infidelităţile lui o să te doară, spuse Penelope, luându-şi un aer foarte serios.

-Ai dreptate. Dacă aş afla că mi-a fost necredincios, mi-ar fi cu neputinţă să-i devin soţie.

-Violet, poate că nu mă consideri cea mai sinceră dintre prietenele tale, dar eu îmi cunosc lumea, aceea din care vine şi Blackstone. Am fost antrenată din copilărie sâ exist în ea. Tu n-ai fost.

- Crezi că m-aş descurca mai bine ca soţie a lui Rushbrooke?

- Nu, nu cred. Dar există sute de bărbaţi cumsecade şi onorabili între extremele pe care le reprezintă Rushbrooke şi Blackstone. Eu doar te rog sâ nu te legi de Blackstone!

- Cred că sunt legată de Blackstone de ani de zile.

-Aşadar, eşti hotărâtă să te măriţi cu el? Vrei să fii cu orice preţ soţia lui Blackstone?

- îmi place cum sună asta, „soţia lui Blackstone” Cred că mi se potriveşte.

- Hazelwood, am o treabă pentru tine!

Vicontele se instală într-unui dintre fotoliile de piele ale lui Goldsworthy. Dimensiunile acelui om aveau darul de a imprima grandoare chiar şi mobilierului clubului. Biroul lui Goldsworthy îi amintea lui Hazelwood de vizitele în biroul tatălui său, cu excepţia fundalului de pânză şi a zgomotului făcut de muncitori. Şi cu excepţia faptului că Goldsworthy era un tip amabil, iar „amabil” era un cuvânt prin care Hazelwood nu l-ar fi caracterizat niciodată pe contele de Vange.

-Am crezut că n-o să-mi ceri niciodată să mă implic într-o operaţiune a clubului, Goldsworthy! Vrei să călăresc

pe un cal alb şi să salvez o frumoasă domnişoară? Dacă o salvez, pot s-o păstrez?
-Ai tot dreptul, băiete! Dar pe asta n-o poţi păstra, din păcate.
- Goldsworthy, bătrâne, nu cred că-ţi dai seama cât de obositor e regimul ăsta de celibat! Bănuiesc că te-ai furişat ca să i-o tragi doamnei Goldsworthy pe ascuns, în timp ce eu şi Clare dormeam, căşti precum nişte călugări, în paturile noastre.
Sprâncenele roşcate ale lui Goldsworthy se încruntară. Pentru o clipă, el păru foarte serios.
- Cred că tu şi Clare aţi face bine să vă familiarizaţi cu castitatea. Ar fi o experienţă nouă pentru voi doi.
- Dar eşti dispus să ne laşi un pic liberi, ca s-o salvăm pe fecioara asta?
- Da, ca să restabiliţi onoarea unei doamne.
-Aha, atunci Clare e omul tău! Individul ăsta e onoarea personificată. Ştii ce a făcut la Waterloo, nu-i aşa?
Goldsworthy dădu din cap în semn că ştia. începu să împingă, absent, hârtiile de pe birou, precum un măturător care ar fi încercat să dea la o parte un morman de zăpadă de pe trotuar.
- Bineînţeles, probabil că l-ai văzut făcând asta. Ştii totul despre nefericiţii care cad în capcana ta.
- Hazelwood, vrei slujba sau nu?
-O vreau.
Goldsworthy se aplecă, deschise şi închise sertarele biroului, căutând, se vedea limpede, ceva.
- Ei bine, ce e?
Goldsworthy întinse mâna peste birou şi-i dădu lui Hazelwood un teanc de bancnote. Vicontele le luă. Cu acele bancnote puteai petrece multe ore la mesele de joc.
- Treaba e să cumpărăm un tablou de la artistul Reynolds Royce şi să-l trimitem în Spania. O să-ţi dau toate instrucţiunile, spuse Goldsworthy, începând să scrie.
-Te referi la tabloul lui Blackstone? Tabloul cu dansatoarea lui spaniolă?
- Să nu accepţi un refuz, spuse Goldsworthy, iar apoi îi întinse vicontelui o foaie de hârtie. Prima ta misiune, băiete! Raportează după ce ai trimis-o pe frumoasa doamnă în afara graniţelor Spaniei!

Ajuns în prag, Hazelwood îi aruncă o privire lui Goldsworthy.
-îţi dai seama că subţiezi serios rândurile micului nostru club? Blackstone o să fie în curând căsătorit, solvabil şi treaz. Cu greu mai poate pretinde să fie membru!
în sfârşit, Goldsworthy îşi ridică privirea. Zâmbea.

Nu-ţi face griji, băiete! N-o să te dezamăgesc.'Epilog

„Afecţiunile şi dorinţele mele au rămas neschimbate.”
Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

Despre mireasa lui Blackstone s-au spus şi s-au scris multe. Deşi petrecerea de nuntă fusese cu totul privată, având în vedere persoane de o asemenea importanţă precum lordul Blackstone şi moştenitoarea unui important bancher, domnişoara Violet Hammersley, au existat la Londra persoane care, atente la ceea ce se intâmpla în înalta societate la modă, să noteze ziua şi ora nunţii şi să se străduiască să asiste la eveniment. Aşa s-a făcut că, imediat ce părţile implicate au obţinut o licenţă specială şi un preot, au apărut speculaţii cu privire la materialul şi la croiala rochiei miresei. O mare cantitate de dantelă aurită şi de tul de mătase a fost comandată la o anumită croitoreasă din Spitalfields. Unele persoane au declarat că lui Violet Hammersley i se urcase la cap, ea fiind o fată bogată care se căsătorise cu un lord, chiar şi cu un afemeiat precum Blackstone. Alte persoane pur şi simplu au luat act de numele croitoresei şi s-au decis să se folosească de serviciile ei.

Cei care au reuşit să se înghesuie în mulţimea din biserică sau să obţină un loc pe trotuar, afară, n-au fost dezamăgiţi. Croitoresele din Spitalfields s-au întrecut pe sine. Răscroiala simplă a corsetului, aplicaţiile florale bogate ale rochiei, dantela delicată a voalului – iată numai câteva amănunte care au făcut ca acea rochie de mireasă să fie una de o frumuseţe eterică, potrivită atât cu demnitatea miresei, cât şi cu biserica, cu arcadele ei înalte şi cu ferestrele ei vechi.

Un tânăr pictor deosebit de îndrăzneţ, care reuşise să asiste la eveniment prin bunăvoinţa ducesei de Huntingdon, s-a oferit s-o picteze pe noua baroană. Dar i s-a spus că lordul Blackstone i-a aruncat cartea de vizită în foc.

În ceea ce o privea pe proaspăta mireasă, după ce au fost respectate toate uzanţele şi după ce a trecut şi despărţirea în lacrimi de tatăl şi de fratele ei, ea descoperi că noul ei soţ avea de gând să-şi pună în practică ameninţarea de a o ţine goală cât mai mult timp posibil. Într-un han de ţară, aflat la mică distanţă de un golf frumos, ei şi-au rezervat un apartament mare

— %ate TAoore

şi însorit, cu un pat de dimensiuni generoase, renumit pentru faptul că mulţi membri ai familiei regale îşi aşezaseră cândva capul acolo.

Violet stătea cu picioarele încrucişate în mijlocul patului, în a treia după-amiază a vieţii ei de soţie, privindu-şi soţul adormit. O briză slabă, de mare, răcorea acea după-amiază caldă. Ea dădu la o parte buclele negre de pe fruntea soţului ei şi oftă.

- Cât de curând crezi că o să încetezi să mă mai doreşti? întrebă el, iar apoi o sărută şi se întinse alene, plin de mândrie masculină.

La urma urmei, era la fel de gol ca şi ea.

Violet îşi întinse picioarele şi-şi plimbă mâna prin pat, căutându-şi plapuma ei. N-avea să înceteze niciodată să-l dorească şi poate că asta era tot ce conta.

Mâna dreaptă a lui Blackstone ţâşni şi-i apucă plapuma, luându-i-o din mâini.

-Violet, de ce crezi că n-o să te mai doresc? N-am putut să mă opresc timp de cinci ani, de când ai rupt prima noastră logodnă.

- Dar o să trebuiască, nu-i aşa?

Ea îl privea cu atenţie. Albastrul ochilor lui părea să se fi adâncit odată cu căsătoria lor, dar asta trebuia să fi fost un truc al simţurilor ei înnebunite. El părea perfect în largul lui, întins în toată splendoarea sa nudă. Ea îl cunoştea, ştia că în orice moment ar fi putut să sară şi s-o prindă sub el, dar se şi putea să n-o facă, având în vedere felul în care îşi petrecuseră mare parte din după-amiază.

-Ţi-a sugerat cumva prietena ta, ducesa, că soţii se plictisesc inevitabil de soţiile lor, sau ţi-a spus doar că mireasa lui Blackstone nu trebuie să se aştepte la constanţă din partea soţului ei celui scandalos?

Violet înghiţi în sec şi dădu din cap în semn că da.

El închise ochii din nou. Ea aşteptă.

- Cred că, dacă nu te mai doresc în engleză, o să încep să te doresc în alte limbi. Ce părere ai despre spaniolă?

- Ia vezi. încearcă!

- *Yo te quiero.* Te vreau.

- îmi place cum sună.

Cuvintele abia îi ieşiră de pe buze, când Blackstone ţâşni. îi cuprinse talia cu o mână caldă şi puternică, o

răsturnă pe spate şi se aruncă asupra ei. Se ţinea deasupra ei, cu ochii plini de dragoste şi de veselie.
- *Yo te quiero*, Violet!
O făcu şi pe ea să râdă, chiar dacă genunchiul lui îşi croi loc între picioarele ei.
- Şi dacă o să ne plictisim să ne mai dorim unul pe celălalt în spaniolă, o să trecem la alte limbi.
- Greacă şi latină?
- Sanscrită, cred. Ştiu un cuvânt sanscrit care o să mă facă să mă gândesc mereu la faptul că te doresc.
El îşi lăsă capul în jos, ca să-i sărute sânii.
- Ce cuvânt? şopti ea.
- *Yoni*.
El rosti acea vorbă pe un ton aspru şi cu voce joasă. În timp ce ea simţea cum zgârietura uşoară a maxilarului lui îi trezea o dorinţă dureroasă înlăuntrul fiinţei.
- „Yoni". Ce înseamnă asta?
Ea îi cuprinse faţa în mâini şi-i înălţă capul, care până atunci fusese culcat pe sânii ei. Privirea lui albastră, sclipitoare, o întâlni pe a ei.
- „Trecere divină", dragostea mea.